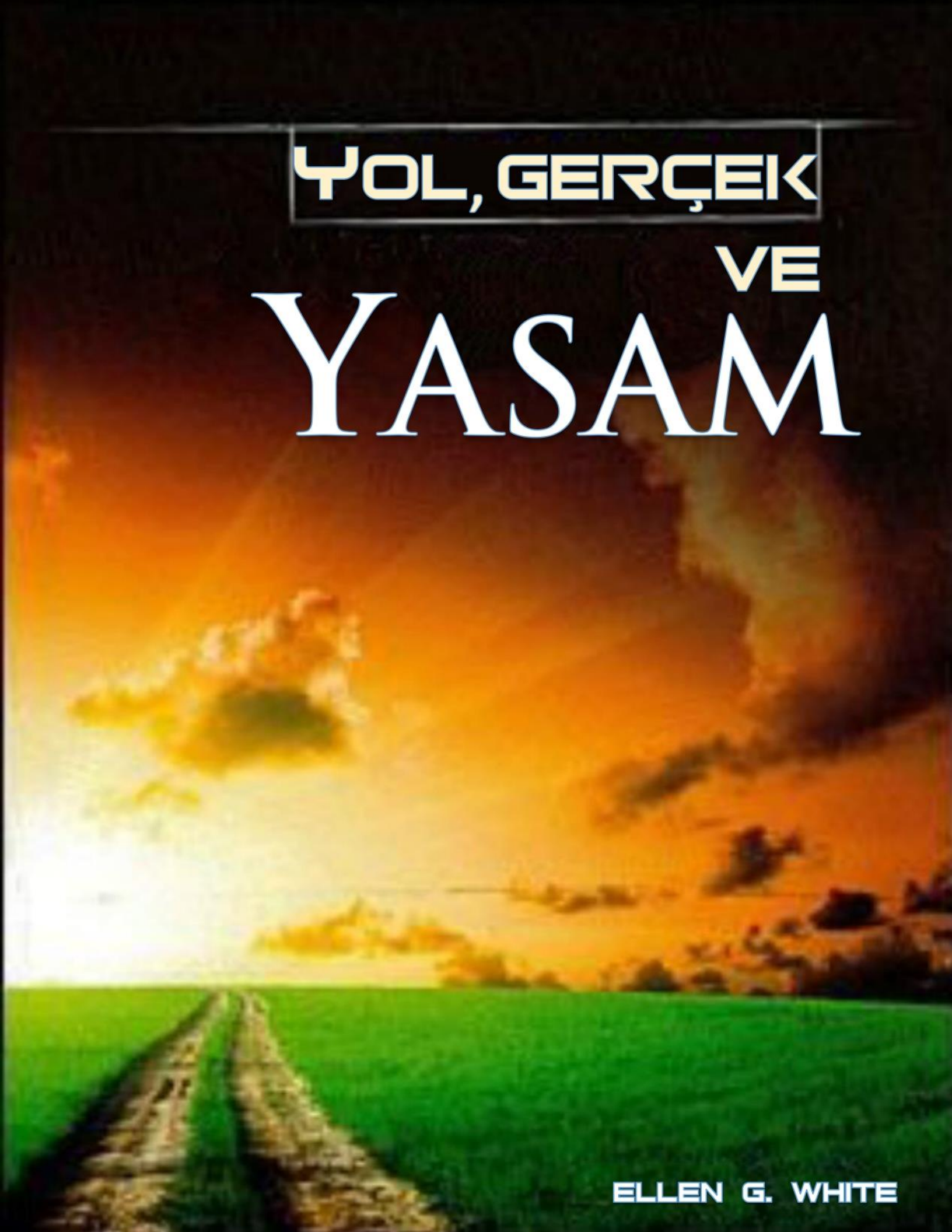
YOL, GERÇEK
VE
YASAM
ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Turkish

Telif Hakkı © 2020. Yeni Ahit'in Uluslararası Yayınları

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz, eleştirel makaleler ve incelemeler somutlaşan kısa alıntılar durumunda dışında. Lütfen ilgili tüm soruları yayımcıya iletin.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya bilgi depolama ve alma sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz - Bir dergi veya gazetede basılması için bir inceleme de kısa pasajlar alıntı olabilir bir eleştirmen dışında - yayıncıyazılı olarak izin olmadan.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Yayın Verilerinde Kataloglama

Tarafından Düzenlendi ve Tasarlandı: Yeni Ahit'in Uluslararası Yayınları

Birleşik Krallık'ta basılmıştır.

İlk Baskı 26 Mayıs 2020

Yeni Sözleşme Yayınları Uluslararası Grubu

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Web sitesini ziyaret edin: www.newcovenant.co.uk

New Covenant Publications

International Ltd.

Reform Kitapları, Yeni Düşünceler

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

İsa, halktan kişilerin sofrasında onurlu bir konuk olarak oturdu, sempatisi ve sosyal nezaketiyle insanlığın saygınlığını tanıdığını gösterdi; ve insanlar Onun güvenine layık olmak için can attılar. Onların susamış yüreklerine Onun sözleri kutsanmış, yaşam veren bir güçle düştü. Yeni dürtüler uyandı ve toplumun bu dışlanmışlarına yeni bir yaşamın kapıları açıldı.

İsa yanlış öğretinin gerçeğe duyulan takdiri ve arzuyu yok etme gücüne işaret etti. "Yeni şarabı yeni tulumlara doldurmak gerek." Dedi "Üstelik hiç kimse eski şarabı içtikten sonra yenisini istemez. 'Eskisi güzel' der." Patrikler ve peygamberler aracılığıyla dünyaya verilmiş olan tüm gerçekler Mesih'in sözlerinde yeni bir güzellikle parladı.

Bu sayfa bilerek boş bırakıldı.

Teşekkür

Tanrı'ya adanmış bu kitap.

Yeni Sözleşme – Önsöz

New Covenant Publications International okuru yeniden, cennet ile yeryüzünü birbirine bağlayan ve sevgi yasasının ebedi kalıcılığını pekiştiren ilahi planla buluşturmaktadır. Yayınevinin logosu olan Sözleşme Sandığı, Hazreti İsa, onun halkı ile Tanrı'nın yasasının temel olması arasındaki kopmaz bağı temsil etmektedir. Daha önce yazılmış olduğu gibi, "O günlerden sonra İsrail halkıyla yapacağım sözleşme şudur, diyor Rab, yasamı onların içlerine yerleştirecek ve kalplerine kazıyacağım; böylece onlar benim halkım olacak, ben de onların Tanrısı olacağım" (Yeremya 31:31-33; İbranice 8:8-10). Gerçekten de yeni sözleşme, bitmek bilmeyen sürtüşmelerin elinde doğmuş olup akan kanla mühürlenmiş bir kefarete delalet etmektedir.

Bundan önceki sayısız yüzyıllarda çok sayıda insan, hakikati silip ortadan kaldıracağı hesaplanmış gurur kırıcı ıstıraplara, aklın hayalin almadığı baskılara katlanmışlardır. Özellikle de Karanlık Çağlar'da, dünya üstünde yaşayan insanlar aklı ve bilgeliği hor gördükleri ve sözleşmeyi çiğnemekten çekinmedikleri için, insanların gelenekleri ve halkın cehaleti şiddetli savaşlara sebep olmuş ve hakikat ışığını büyük ölçüde gölgeleyip karartmıştır. Pıtrak gibi çoğalan kötülükler yüzünden anlaşmanın bozulması, büyük belalar olan yozlaşmanın dizginlemeyen boyutlara varmasını ve şeytani insanlık dışı davranışları öyle bir körüklemiştir ki, vicdani özgürlüklerinden vazgeçmeye karşı koyan bir sürü insanın hayatı haksız yere heba olup gitmiştir. Fakat buna rağmen, özellikle de Reformasyon çağı gelip çattığında, kayıp bilgilerin yeniden su yüzüne çıktığı görülmüştür.

On altıncı yüzyılda yaşanan Reformasyon çağı, Karşı Reformasyon'da yansımış olduğu gibi, hakikati, temel değişiklikleri ve bunların sonucunda bir dizi kargaşayı getiren bir devrin kıvılcımını çakmıştı. Yine de bu kitap boyunca, Reformcular'ın ve diğer cesur öncülerin perspektiflerinden bakıldığında bu benzersiz devrimin yadsınamaz önemini ortaya koymuş olacağız. Reformcular'ın ve diğer öncülerin anlattıkları okunduğunda yıkıcı ölçüdeki savaşlar ile görkemli direnişlerin ve olağanüstü müdahalelerin arka planında yatan sebepler daha kolay anlaşılacaktır.

Bizim mottomuz olan "Reform Kitapları, Yeni Düşünceler", kritik bir çağda üretilmiş olup kendine özgü bir türü oluşturan literatürü ve onun etkisini öne çıkarmaktadır. Bu motto ayrıca kişisel reformasyonun, yeniden doğuşun ve temelden dönüşümün acilliğini vurgulamaktadır. Gutenberg'in matbaası çeviri marifetinin de katkısıyla beş yüz yıl kadar önce reformdan geçirilmiş inancın prensiplerini yaymışken, şimdi de dijitalleşmiş

basın ve internet medyası son çağlardaki hakikatin ışığını her dilde bütün dünyaya iletecektir.

İçindekiler

Bölüm 1 - Allah'ın İnsana Duyduğu Sevgi 5
Bölüm 2 - Günahkârın Mesih'e Duyduğu İhtiyaç 9
Bölüm 3 - Tövbe 12
Bölüm 4 - İtiraf Etme 19
Bölüm 5 - Kendimizi Allah'a Adamak 22
Bölüm 6 - İman ve Kabulleniş 25
Bölüm 7 - Öğrenciliğin Ölçütü 29
Bölüm 8 - Mesih'te Büyümek 34
Bölüm 9 - Görev ve Yaşam 39
Bölüm 10 - Allah Bilgisi 43
Bölüm 11 - Dua Etme Ayrıcalığı 47
Bölüm 12 - Şüphelerle Ne Yapmalı 54
Bölüm 13 — Rab'de Sevinmek 59

Bölüm I - Allah'ın İnsana Duyduğu Sevgi

Doğa ve Kutsal Kitap Allah'ın bize duyduğu sevgiyi gözler önüne serer. Göklerdeki Babamız hayatın, bilgeliğin ve sevincin kaynağıdır. Doğadaki harika ve güzel şeylere bir bakın. Bunların sırf insana değil, yaşayan tüm yaratıklara mutluluk sağlamak ve ihtiyaçlarını karşılamak için yaptıkları harika adaptasyonu bir düşünün. Yeryüzünü tazeleyip memnun eden güneş ve yağmur, tepeler, denizler ve ovalar, Yaratan'ın sevgisini dile getirir. Her yaratığın günlük gereksinimini karşılayan Allah'tır. Davut Peygamber'in güzel sözleriyle: {GY 3.1}

"Herkesin umudu sende, Onlara yiyeceklerini zamanında veren sensin. Elini açar, bütün canlıları doyurursun dilediklerince." (Mezmur 145:15—16) {GY 3.2}

Tanrı, insanı mükemmelce kutsal ve mutlu bir biçimde yarattı; Yaratıcı'nın elinden çıktığında güzel dünyanın yüzünde hiçbir çürük, lanetin gölgesi bile yoktu. Acı ve ölümü getiren, Allah'ın yasasının —sevgi yasasının— çiğnenmesidir. Fakat günahın sonucu olarak çekilen acıların arasında bile Allah'ın sevgisi ortaya çıkar. Kutsal Kitap, Allah'ın yeryüzünü Adem ile Havva'nın itaatsizlikleri yüzünden lanetlediğini yazar (Yaratılış 3:17). Dikenler ve iğneler —hayatı zahmet ve kaygıyla dolduran zorluklar ve denemeler— Allah'ın insanı günahın sebep olduğu yıkım ve bozulmanın altından kaldırma planının gerektirdiği terbiyenin bir parçası olarak, onun iyiliği için döşenmiştir. Dünya, düşmüş olsa da, tamamen hüzün ve ızdırap değil. Doğanın kendinde ümit ve teselli edici mesajlar var. Çalıların üzerinde çiçekler var ve dikenler güllerle kaplı. {GY 3.3}

"Tanrı sevgidir" 1 sözleri her açan çiçeğin, yerden fışkıran her yaprak çimenin üzerinde yazılıdır. Mutlu şarkılarıyla havaya ses veren güzel kuşlar, mükemmel halleriyle etrafa hoş kokularını salan özenle boyanmış çiçekler, ormanın yaşayan yeşilliği olan ulu ağaçlar — hepsi Tanrı'nın müşfik, babacan ilgisine ve çocuklarını mutlu etme isteğine tanıklık eder. {GY 4.1}

Allah'ın sözü, bize O'nun karakterini anlatır. Kendisi sonsuz sevgisini ve merhametini ilan etmiştir. Musa, "Lütfen görkemini bana göster" diye dua ettiğinde Allah, "Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim" diyerek karşılık verdi (Mısırdan Çıkış 33:18, 19). Budur O'nun görkemi. Rab önünden geçerek "Ben RABB'im" dedi, "RAB, acıyan, lütfeden, tez öfkelenme¬yen, sevgisi engin ve sadık Tanrı. Binlercesine sevgi gösterir, suçlarını, isyanlarını, günahlarını bağışlarım" (Mısırdan Çıkış 34:6, 7). O, "geç öfkelenen, ve inayeti çok" Tanrı'dır "çünkü merhametten hoşlanır" (Yunus 4:2; Mika 7:18 [KM]). {GY 4.2}

Tanrı, kalplerimizi O'na gökte ve dünyadaki sayısız simge¬lerle bağlamıştır. Doğadaki şeyler ve insan kalbinin bilebileceği en derin ve sevgi dolu dünyasal bağlar aracılığıyla, kendini bize göstermeye çalışmıştır. Ancak bunlar O'nun sevgisinin sadece kusurlu bir örneğidir. Bütün bu örneklerin verilmesine rağmen, iyiliğin düşmanı insanların aklını kör ederek onların Tanrı'ya korkuyla bakmalarını sağladı. O'nu sert ve acımasız olarak gördüler.

Şeytan, insanları, Allah'ı baş niteliği acımasız adalet olan bir varlık olarak düşünmeye yöneltti — sert bir yargıç, haşin ve hoşgörüsüz bir alacaklı. O'nu insanları cezalandırabilsin diye kıskanç bir gözle her hatayı arayan bir varlık olarak resmetti. İsa'nın insanlar arasında yaşamaya gelmesinin sebebi, dünyaya Allah'ın sonsuz sevgisini göste¬rerek bu karanlık gölgeyi kaldırmaktı. {GY 4.3}

Tanrı'nın Oğlu, Baba'yı açıkça belirtmek için gökten geldi. "Tanrı'yı hiçbir zaman hiç kimse görmedi. Baba'nın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul O'nu tanıttı" (Yuhanna 1:18). "Oğul'u, Baba'dan başka kimse tanımaz. Baba'yı da Oğul'dan ve Oğul'un O'nu tanıtmak istediği kişilerden başkası tanımaz" (Matta 11:27). Öğrencilerden biri, "Bize Baba'yı göster" diye rica edince İsa, "Filipus… bunca zamandır sizinle birlikteyim. Beni daha tanımadın mı? Beni görmüş olan, Baba'yı görmüştür. Sen nasıl, 'Bize Baba'yı göster' diyorsun?" diyerek cevap verdi (Yuhanna 14:8, 9). {GY 4.4}

Dünyevi görevini açıklarken İsa, "Rabb'in Ruhu benim üzerimdedir. Çünkü O beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak… için beni gönderdi" dedi (Luka 4:18). O'nun görevi buydu. Etrafı dolaşarak iyilik yaptı ve Şeytan'ın eziyet ettiği tüm insanları iyileştirdi. Tek bir hastası olmayan köyler vardı, zira İsa oradan geçip tüm hastaları iyileştirmişti. Yaptığı işler, Allah tarafından meshedildiğinin kanıtıydı. Sevgi, merhamet ve şefkat, yaptığı her şeyde açığa vuruldu; insanoğulları için kalbi merhametle sızladı. İnsanın isteklerini karşılamak için girdi insan haline. En yoksul ve en zavallılar bile O'na başvurmaktan çekinmediler. Küçük çocuklar bile O'nun çekimine kapıldılar. Kucağına tırmanıp o düşünceli, müşfik yüzüne uzun uzun bakmaya bayılırlardı. {GY 5.1}

İsa tek bir kelime gerçeği içinde tutmadı, ancak her zaman sevgiyle ifade etti. İnsanlarla ilişkilerinde, her zaman denlilik, düşünceli ve nezaketli ilgiyle davrandı. Asla kabalaşmadı, gereksiz yere sert bir laf etmedi, tek bir hassas ruhu incitmedi. İnsan zayıflığını kınamadı. Gerçeği söyledi, ancak hep sevgiyle. İkiyüzlülüğü, inançsızlığı, adaletsizliği kınadı; ancak ağır azarlamaları sırasında sesinde gözyaşı vardı. Sevdiği şehir Yeruşalim O'nu, yani yol, gerçek, ve yaşamı reddedince gözyaşları dökmüştü. O'nu, Kurtarıcı'yı reddetmişlerdi, ama O onlara şefkat ve merhametle baktı. Feragat ve sevap dolu bir hayat sürdü. O'nun gözlerinde her can kıymetliydi. Kendini hep ilahî haysiyetle taşımakla birlikte, Allah'ın ailesinin her üyesine saygıyla davrandı. Her kişiyi, kurtarmak görevinde olduğu düşmüş canlar olarak gördü. {GY 5.2}

Mesih'in hayatında ortaya çıkan karakter budur. Allah'ın karakteri budur. Mesih'ten insanoğullarına akan ilahî merhametin kaynağı Allah'ın kalbidir. Şefkatli ve merhametli Kurtarıcı İsa, bedene bürünmüş Tanrı'ydı (1. Timoteos 3:16). {GY 5.3}

İsa bizi kurtarmak için yaşadı, acı çekti ve öldü. Sonsuz mutluluğu paylaşabilelim diye "acılar adamı" 2 oldu. Allah, lütuf ve doğruluk dolu sevgili Oğlu'nun anlatılamaz görkemle

dolu bir yerden, günahtan dolayı bozulmuş ve çürümüş, ölüm ve lanetin karanlığına gömülmüş bir yere gelmesine izin verdi. Sevgi dolu bağrından, meleklerin kendisine tapınmasından uzaklaşmasına, utanç, aşağılama, rezil edilme, nefret ve ölümü görmesine izin verdi. "Esenliğimiz için gerekli olan ceza ona verildi. Bizler onun yaralarıyla şifa bulduk" (Yeşaya 53:5). Çölde, Getsemani'de, çarmıhta O'na bakın! Tanrı'nın lekesiz Oğlu günahın yükünü kendisi sırtlandı. Allah'la bir olmuşken, ruhunda günahın Allah'la insan arasında yarattığı korkunç ayrılığı hissetti. Bunun yüzünden "Tanrım, Tanrım beni niçin terk ettin?" diye ızdırapla haykırdı (Matta 27:46). Günahın yükü, korkunç büyüklüğünün anlayışı, ruhu Allah'tan ayırması — Tanrı'nın Oğlu'nun kalbini kıran işte buydu. {GY 7.1}

Ancak bu büyük fedakârlık, Allah'ın kalbinde insana karşı bir sevgi üretmek, O'nu kurtarmaya razı etmek için yapılmadı. Hayır, hayır! "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi" (Yuhanna 3:16). Baba bizi seviyor ama günahlarımızı bağışlatan büyük kurban yüzünden değil. Aksine günahlarımızı bağışlatan büyük kurbanı, bizi sevdiği için sağladı. Mesih, O'nun düşmüş bir dünyaya sonsuz sevgisini dökebileceği araçtı. "Tanrı… dünyayı Mesih'te ken¬disiyle barıştırdı" (2. Korintliler 5:19). Tanrı, Oğlu'yla birlikte acı çekti. Getsemani'nin ızdırabında, Kafatası'ndaki3 ölümde, Sonsuz Sevgi'nin kalbi kurtuluşumuzun bedelini ödedi. {GY 7.2}

İsa dedi ki, "Canımı, tekrar geri almak üzere veririm. Bunun için Baba beni sever" (Yuhanna 10:17). Yani, "Babam sizi o kadar çok sevdi ki, beni sizi kurtarmak için hayatımı verdiğim için daha da çok sevdi. Sizin Vekiliniz ve Güvenceniz olmakla, kendi hayatımı feda etmekle, yükümlülüklerinizi ve günahlarınızı üstlenmekle, kendimi Babam'a sevdirdim; zira benim fedakârlığım sayesinde Babam hem adil, hem de İsa'ya inananların Aklayıcısı olabilir." {GY 7.3}

Tanrı'nın Oğlu'ndan başkası kurtuluşumuzu başaramazdı; zira yanlız Baba'nın bağrında olan O'nu belirtebilirdi. Yalnızca Tanrı'nın sevgisinin yüksekliğini ve derinliğini bilen Kişi onu gösterebilirdi. Mesih'in düşmüş insan adına yaptığı sonsuz fedakârlıktan aşağı hiçbir şey Baba'nın sevgisini kaybolmuş insanoğluna ifade edemezdi. {GY 8.1}

"Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi." O'nu sadece aralarında yaşasın, günahlarını üstlensin, kurbanları olsun diye göndermedi. O'nu düşmüş ırka verdi. Mesih, kendisini insanoğlunun ilgileriyle ve ihtiyaçlarıyla özdeşleştirmeliydi. Tanrı'yla bir olmuş olan, kendini asla koparılmayacak bağlarla insanoğluna bağladı. "İsa onlara 'kardeşlerim' demekten utanmıyor" (İbraniler 2:11). İsa bizim Kurbanımız, Savunucumuz, Kardeşimiz'dir, Baba'nın tahtı önünde insan bedeninde, sonsuz çağlar boyu kurtardığı ırkla bir — İnsanoğlu. Tüm bunlar, insan günahın getirdiği yıkım ve bozulmanın altından kaldırılarak Allah'ın sevgisini yansıtabilmesi ve kutsallığın sevincini paylaşabilmesi için yapılmıştır. {GY 8.2}

Kurtuluşumuz için ödenen bedel, Baba'nın bizim ye¬rimize ölsün diye Oğlu'nu vermekle yaptığı sonsuz fedakârlık, bize Mesih aracılığıyla ne olabileceğimize dair daha yüksek bir kavram vermeli. Esinlenmiş elçi Yuhanna, Baba'nın mahvolmakta olan ırka doğru sevgisinin yüksekliğini, derinliğini, genişliğini gördüğünde övgü ve hürmetle dolmuştu; ve bu sevginin büyüklüğünü ve şefkatliliğini anlatabilecek sözler bulamayınca dünyayı ona bakmaya çağırdı. "Bakın, Allahın çocukları çağırılalım diye, Baba bize ne çeşit sevgi verdi; ve öyleyiz" (1. Yuhanna 3:1 [KM]). İnsana ne büyük bir değer veriyor bu! Günah işlemekle insanoğulları Şeytan'ın köleleri oldu. Kefaret sağlayan Mesih kurbanına iman aracılığıyla, Adem'in oğulları, Tanrı'nın oğulları olabiliyor. İnsan hâlini alarak Mesih, insanlığı yükseltiyor. Mesih'e olan bağlantılarıyla düşmüş insanlar, gerçekten "Tanrı'nın oğulları" denmeyi hak edecekleri yere konuyorlar. {GY 8.3}

Böyle bir sevgi eşsizdir. Göksel Kral'ın çocukları! Kıymetli vaat! En derin düşünmelerin konusu! Allah'ın O'nu sevmeyen bir dünyaya olan eşsiz sevgisi! Bu düşüncenin, ruhu yatıştıran bir etkisi var ve zihni Allah'ın isteklerine razı ediyor. İlahî karakteri çarmıhın ışığında daha çok inceledikçe, tarafsızlık ve adaletle karışık merhamet, şefkat ve affedicilik görürüz ve bir annenin kaprisli çocuğuna duyduğu şefkatli anlayışı aşan duyarlı acımanın ve sonsuz olan bir sevginin sayısız kanıtlarını daha iyi ayırt edebiliriz. {GY 8.4}

Bölüm 2 - Günahkârın Mesih'e Duyduğu İhtiyaç

İnsana aslen asil kabiliyetler ve dengeli bir akıl bahşedilmişti. Varlığında mükemmeldi ve Allah'la uyum içindeydi. Düşünceleri saftı, amaçları kutsaldı. Ancak itaatsiz¬lik yoluyla kabiliyetleri saptırıldı ve sevginin yerini bencillik aldı. Günah işlemekle doğası öylesine zayıflaştı ki kendi gücüyle kötülüğün gücüne karşı koyması imkânsız hâle geldi. Şeytan tarafından tutsak edildi ve Allah özellikle araya gir¬meseydi sonsuza dek öyle kalırdı. Ayartıcının amacı, insanın yaratılışındaki ilahî planı engellemek ve dünyayı ke¬der ve haraplıkla doldurmaktı. Ve bütün bu kötülüğün Allah'ın insanı yaratması yüzünden olduğunu iddia edecekti. {GY 9.1}

Günahsız hâlinde insan, "bilginin ve bilgeliğin bütün ha¬zinelerinin saklı olduğu" Kişi ile sevinç dolu bir birlikteliğe sahipti (Koloseliler 2:3). Fakat günahından sonra artık kutsallıkta mutluluk bulamaz oldu ve Allah'ın huzurundan saklanmaya çalıştı. Yenilenmemiş kalbin durumu hâlâ budur. Allah'la uyum içinde değildir ve O'nunla birliktelikten mutluluk duymaz. Günahkâr, Allah'ın huzurunda mutlu olamaz; kutsal varlıkların arkadaşlığından çekinir. Cennete girmesine izin verilebilseydi, bundan keyif almazdı. Orada hüküm süren özverili sevgi ruhu —her kalp Sonsuz Sevgi'nin kalbine karşılık verir— yüreğinde hiçbir şarkı uyandırmazdı. Düşünceleri, ilgileri, güdüleri, oranın günahsız sakinlerini yönlendirenlere kıyasla çok farklı olurdu. Cennetin melodisini bozan akortsuz bir nota olurdu. Cennet, onun için bir işkence yeri olurdu; oranın ışığı ve neşesinin merkezi olan Kişi'den saklanacak yer arardı. Kötüleri cennetin dışında bırakmak Allah tarafından verilmiş keyfî bir buyruk değildir; oranın ortamına kendi uygunsuzluğu günahkârı dışarıda bırakır. Tanrı'nın görkemi onlar için yakıp yok eden bir ateş olurdu. Onları kurtarmak için ölen Kişi'nin yüzünden saklanmak için yok edilmeyi memnuniyetle karşılarlardı. {GY 9.2}

Kendi hâlimizle, düştüğümüz günah çukurundan çıkmamız imkânsızdır. Kalbimiz kötüdür ve onu değiştiremeyiz. "Kim temizi kirliden çıkarabilir? Hiç kimse!" "Benliğe dayanan düşünce Tanrı'ya düşmandır; Tanrı'nın Yasasına boyun eğmez, eğemez de…" (Eyüp 14:4; Romalılar 8:7). Eğitim, kültür, irade gücünü kullanma, insan çabaları; hepsinin yeri var, ancak burada yetersizdir. Dış görünüşte bir davranış doğruluğu sağlayabilir, ama kalbi değiştiremez; hayat kaynağını arıtamaz. İnsanların, günahtan kutsallığa değişebilmeleri için yukarıdan gelen yeni bir hayat, içten çalışan bir güç olması lazım. O güç Mesih'tir. Yalnızca O'nun lütfu ruhun cansız yetilerini uyandırabilir ve onu Allah'a, kutsallığa çekebilir. {GY 10.1}

Kurtarıcı, "bir kimse yukarıdan1 doğmadıkça," yani yeni bir hayata yol açan yeni bir kalp, yeni istekler, amaçlar ve güdüler edinmedikçe, "Tanrı'nın Egemenliği'ni göremez" demiştir (Yuhanna 3:3). Sadece insan doğasında var olan iyiliği geliştirmenin yeterli olacağı fikri ölümcül bir yanıltmadır. "Doğal kişi, Tanrı'nın Ruhu'yla ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir, ruhça değerlendirildikleri için bunları anlayamaz." "Sana, 'Yeniden doğmalısınız' dediğime şaşma" (1. Korintliler 2:14; Yuhanna 3:7). Mesih hakkında şu

yazılmıştır: “Yaşam O’ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı.” “Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur” (Yuhanna 1:4; Elçilerin İşleri 4:12). {GY 10.2}

Allah’ın sevgili merhametliliğini algılamak, hayırseverliğini, karakterinin babacan duyarlılığını görmek yeterli değil. Yasasının bilgeliğini ve adaletini kavramak, sonsuz olan sevgi prensibi üzerine kurulduğunu görmek yeterli değil. Elçi Pavlus, “Yasa’nın iyi olduğunu kabul” ediyorum, “Yasa gerçekten kutsaldır. Buyruk da kutsal, doğru ve iyidir” dediğinde bütün bunları görüyordu. Ama acı ruh ızdırabı ve umutsuzluğu sırasında şunu ekledi: “Bense benliğin denetimindeyim, köle gibi günaha satılmışım” (Romalılar 7:16, 12, 14). Kendi kendine elde etmeye gücü yetersiz olan paklığı ve doğruluğu arzuladı ve haykırdı: “Ne zavallı adamım! Bu ölüm bede¬ninden beni kim kurtaracak?” (Romalılar 7:24 [KM]). Tüm ülkelerde ve tüm çağlarda yüklü yüreklerden yükselen çığlık budur. Hepsine sadece bir cevap vardır: “İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!” (Yuhanna 1:29). {GY 10.3}

Allah’ın Ruhu’nun bu gerçeği tanımlamak ve suçluluğun yükünden kurtuluş arayan kişilere açıklamak için kullandığı yollar çoktur. Yakup, Esav’ı aldatmakla işlediği günahtan sonra babasının evinden kaçtığında, suçluluk hissiyle yüklüydü. Yalnız ve aforoz edilmiş hâlde, hayata anlam veren her şeyden ayrılmışken, ruhuna her şeyden çok baskı yapan düşünce, günahının kendisini Allah’tan koparmış, cennetten kesmiş olması korkusuydu. Üzüntü içinde, dinlenmek için toprak yere yattı; etrafında sadece yalnız tepeler, üstünde yıldızlarla parıldayan gökyüzü vardı. Uyurken, rüyasına garip bir ışık girdi; ve baktı ki, yattığı ovadan sanki ta cennetin kapılarına kadar uzanan uçsuz bucaksız gölgeli merdivenler uzanıyor gibiydi ve üzerinde Tanrı’nın melekleri inip çıkıyordu; yukarıdaki görkemden ise ilahî sesin avuntu ve ümit veren mesajı duyuldu. Böylece Yakup’a ruhunun duyduğu ihtiyaç ve hasreti karşılayan şey tanıtıldı — bir Kurtarıcı. Neşe ve şükran ile kendisinin, bir günahkârın, Allah’la birlikteliğinin yeniden kurulabileceği bir yolun ortaya konduğunu gördü. Rüyasındaki gizemli merdiven İsa’yı temsil ediyordu—Tanrı ve insan arasında iletişimin tek aracısı. {GY 11.1}

Bu, İsa’nın Natanel’le konuşmasında bahsettiği şeklin aynısıdır: “Göğün açıldığını, Tanrı’nın meleklerinin İnsanoğlu üzerinde yükselip indiklerini göreceksiniz” (Yuhanna 1:51). İsyan ederek insan kendisini Allah’tan uzaklaştırdı; dünya ve cennetin arası açılmıştı. Aradaki boşluğun üzerinden birliktelik olamazdı. Ama Mesih aracılığıyla dünya tekrar cennetle bağlandı. Hizmetkâr melekler insanla birlikte olabilsin diye Mesih kendi liyakatları ile günahın yarattığı boşluğu kapattı. Mesih, düşmüş insanı acizliğinden ve güçsüzlüğünden alıp sonsuz gücün Kaynak’ına bağlıyor. {GY 12.1}

Ancak eğer düşmüş ırk için ümit ve yardımın bir tek Kaynak’ı önemsenmezse, insanın tüm ilerleme hayalleri, insanoğlunu yükseltme çabaları boşa olur. “Her nimet, her mükemmel armağan” Allah’tandır (Yakup 1:17). O’ndan ayrı hiçbir gerçek karakter mükemmelliği

yoktur. Ve Allah'a tek yol Mesih'tir. O, "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im" diyor, "Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez" (Yuhanna 14:6). {GY 12.2}

Tanrı'nın kalbi, dünyasal çocukları için ölümden daha kuvvetli bir sevgiyle hasret çeker. Oğlu'nu vermekle bize tüm cenneti tek armağanla verdi. Kurtarıcı'nın hayatı ve ölümü ve aracılığı, meleklerin nezareti, Ruh'un yalvarmaları, Baba'nın her şeyin üzerinden ve içinden çalışması, semavi varlıkların devamlı ilgisi — hepsine insanın kurtuluşu için başvuruluyor. {GY 12.3}

Bizim için yapılmış inanılmaz fedakârlığı düşünelim! Cennetin kaybolmuşları geri almak ve Baba'nın evine geri getirmek için sarf ettiği çaba ve enerjinin değerini anlamaya çalışalım. Daha güçlü güdüler veya kuvvetler asla işe konamaz. Doğruluğun ölçüsüz ödülleri, cennetin keyfini çıkarmak, meleklerin dostluğu, Tanrı ve Oğlu'nun sevgi ve birlikteliği, sonsuz çağlar boyunca güçlerimizin yükselmesi ve genişlemesi — bunlar sevgiyle kalbin hizmetini Yaratıcımız ve Kurtarıcımız'a vermemiz için güçlü dürtüler ve teşvikler değil mi? {GY 12.4}

Ve öbür tarafta, Allah'ın günaha karşı verdiği cezalandırma, kaçınılmaz ceza, karakterimizin bozulması ve son imha, bizi Şeytan'ın servisinde olmaya karşı uyarmak için Allah'ın sözünde sunulmuştur. {GY 12.5}

Allah'ın merhametini önemsemeyelim mi? Daha ne yapabilir? Bizi inanılmaz sevgiyle Seven ile kendimizi doğru ilişkiye koyalım. Bize verilen imkânlardan faydalanalım ki O'nun benzerliğine dönüştürülelim ve yardım eden meleklerle arkadaşlığa geri dönelim, Baba ve Oğul'la uyum ve birlikteliğe geri dönelim. {GY 12.6}

Bölüm 3 - Tövbe

Bir kimse Allah'ın önünde nasıl haklı çıkabilir? Günahkâr nasıl doğru kılınabilir? Tanrı'yla, kutsallıkla uyum içinde olmanın tek yolu Mesih'tir; ama Mesih'e nasıl gelebiliriz? Pentikost Günü'nde kalabalığın günahtan suçlu bulunduklarında, "Ne yapmalıyız?" diye bağırmaları gibi, bugün de birçok kişi aynı soruyu soruyor. Petrus'un cevabının ilk sözü buydu: "Tövbe edin" (Elçilerin İşleri 2:37, 38). Başka bir zaman, kısa bir süre sonra, "Günahlarınızın silinmesi için tövbe edin ve Tanrı'ya dönün" demişti (Elçilerin İşleri 3:19). {GY 13.1}

Tövbe, günah için pişmanlığı ve ona yüz çevirmeyi içerir. Günahın habisliğini görmedikçe onu terketmeyiz; onu kalpten bırakmazsak, hayatta gerçek bir değişme olmaz. {GY 13.2}

Tövbenin asıl yapısını anlamayanlar çoktur. Birçok kişi günah işledikleri için üzülür ve hatta yanlışlarının başlarına sıkıntı getireceğinden korktuları için sözde bir değişim de uygularlar. Fakat bu, Kutsal Kitap anlayışına göre tövbe değil. Günah için değil, sıkıntı için üzülüyorlar. Esav, ilk oğulluk hakkını sonsuza dek kaybettiğini görünce duyduğu üzüntü aynen buydu. Balam, yolunun önünde kılıcını çekmiş melekten dehşete kapılınca, hayatını kaybetmemek için suçluluğunu ikrar etmişti; ancak gerçek bir tövbe, amaçlarını değiştirme, kötülükten iğrenme yoktu. Yahuda İskariot, Rabb'ine ihanet ettikten sonra, "Ben suçsuz kanı1 ele vermekle günah işledim" diye inlemişti (Matta 27:4). {GY 13.3}

İtirafı suçlu ruhundan zorlayan, korkunç bir suçluluk hissi ve gelecek yargıyı dehşetle beklemekti. Başına gelecek olan sonuçlar onu dehşetle doldurmuştu, fakat Tanrı'nın lekesiz Oğlu'na ihanet ettiği ve İsrail'in Kutsalı'nı inkâr ettiği için yüreğinde derinden gelen kalp kırıcı bir keder yoktu. Firavun, Tanrı'nın yargılarını çekerken, daha fazla cezadan kaçmak amacıyla günahını itiraf etti, ama cezalar durdurulduğu anda Cennet'e isyanına geri döndü. Bütün bunlar günahın sonuçları için üzüldüler, ama asıl günah için pişmanlık duymadılar. {GY 13.4}

Ama kalp, Allah'ın Ruhu'nun etkilemesine yol verince, vicdan canlanır ve günahkâr, Allah'ın gökte ve dünyadaki hükmünün temeli olan yasanın derinliği ve kutsallığı ile ilgili bir şey kavrar. "Dünyaya gelen, her insanı aydınlatan gerçek Işık" ruhun gizli bölümlerini aydınlatır ve saklanan karanlıklar dışarı vurulur (Yuhanna 1:9). Suçlu olduğuna ikna olur ve bu zihinde ve kalpte kök salar. Günahkâr, Yahve'nin2 doğruluğunu kavramaya başlar ve kendi suçluluğu ve kirliliğiyle kalpleri Arayan'ın önünde durmanın dehşetine kapılır. Allah'ın sevgisini, kutsallığın güzelliğini, saflığın neşesini görür; hasretle temizlenmeyi ve Cennet'le birlikteliğe yeniden kavuşmayı arzular. {GY 14.1}

Davut'un düşmesinden sonra ettiği dua, günah için gerçek pişmanlığı örnekliyor. Tövbesi samimi ve derindi. Suçluluğunu yatıştırmak için hiçbir çaba yoktu; tehdit edilen hiçbir ceza dua etmesine sebep değildi. Davut günahının büyüklüğünü gördü; ruhunun kirliliğini gördü;

günahından nefret etti. Sadece af dilemek için değil, kalp saflığı için de dua etti. Kutsallığın neşesini aradı — Tanrı'yla uyum ve birlikteliğe geri dönmeyi. Ruhunun sözleri şöyleydi: {GY 14.2}

"Ne mutlu isyanı bağışlanan, günahı örtülen insana! Suçu RAB tarafından sayılmayan, Ruhunda hile bulunmayan insana ne mutlu!" (Mezmur 32:1—2) {GY 14.3}

"Ey Tanrı, lütfet bana, sevgin uğruna; Sil isyanlarımı, sınırsız merhametin uğruna… Çünkü biliyorum isyanlarımı, Günahım sürekli karşımda… Beni mercanköşkotuyla arıt, paklanayım, Yıka beni, kardan beyaz olayım… Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, Yeniden kararlı bir ruh var et içimde. Beni huzurundan atma, Kutsal Ruhun'u benden alma. Geri ver bana sağladığın kurtuluş sevincini, Bana destek ol, istekli bir ruh ver… Kurtar beni kan dökme suçundan, Ey Tanrı, beni kurtaran Tanrı, Dilim senin kurtarışını ilahilerle övsün." (Mezmur 51:1—14) {GY 14.4}

Böylesine bir tövbe, kendi gücümüzle başarabileceğimizin ötesindedir. Sadece yükseklere çıkmış ve insanlara armağanlar vermiş Mesih aracılığıyla elde edilebilir. {GY 15.1}

Tam burada çoğu kişinin yanılabileceği bir nokta var ve böylelikle Mesih'in onlara vermek istediği yardımı kaçırırlar. Mesih'e tövbe etmeden önce gelemeyeceklerini ve tövbenin günahlarının affedilmesi için hazırlık olduğunu düşünürler. Tövbenin günahların affedilmesinden önce geldiği doğrudur; zira sadece kırık ve tövbekâr bir kalp bir Kurtarıcı'ya ihtiyaç duyar. Ama günahkârın İsa'ya gelmeden önce tövbe etmeyi beklemesi lazım mı? Tövbe, günahkâr ve Kurtarıcı'nın arasına bir engel olarak mı konacak? {GY 15.2}

Kutsal Kitap, günahkârın Mesih'in davetini kabul etmeden önce tövbe etmesi gerektiğini öğretmiyor, "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size rahat veririm" (Matta 11:28). Hakiki tövbeye yol açan şey Mesih'ten akan erdemdir. Petrus, İsraillilere Mesih hakkında, "İsrail'e tövbe ve günahlarının bağışlanmasını vermek için Allah O'nu kendi sağ eliyle Reis ve Kurtarıcı olarak yükseltti" diyerek durumu açıkladı (Elçilerin İşleri 5:31[Kİ]). Mesih olmadan affedilemeyeceğimiz gibi, vicdanı canlandıran Mesih'in Ruhu olmadan da tövbe edemeyiz. {GY 15.3}

İsa, "Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim" demiştir (Yuhanna 12:32). Mesih, günahkâra dünyanın günahları için ölen bir Kurtarıcı olarak açığa vurulmalı; ve Kafatası'nda çarmıhta Tanrı Kuzusu'nu görünce, kurtuluşun gizemi zihinlerimize açılmaya başlar ve tövbeye yol açar. Mesih, günahkârlar adına ölmekle akıl almaz bir sevgi gösterdi; ve günahkâr bu sevgiyi gördükçe, sevgi kalbi yumuşatır, zihni etkiler ve ruhta tövbekârlığa doğru ilham verir. {GY 15.4}

İnsanların bazen Mesih'e çekildiklerinin farkına varmadan önce günahlı davranışlarından utanıp bazı kötü alışkanlıklarını bıraktıkları doğrudur. Ancak ne zaman samimi bir doğru yapma isteğinden kaynaklanan bir değişim uygulamaya çalışsalar, onları çeken Mesih'in

gücüdür. Farkında olmadıkları bir güç ruhları üzerinde çalışıyordur, vicdan canlanır ve hayatın düzelişi dışarıdan bile görülür. Ve Mesih onları çarmıhına bakmaya, günahlarının deştiği Kişi'yi görmeye doğrulttukça, buyruk vicdana oturur. Hayatlarının kötülüğü, ruhun derin köklü günahı ortaya konur. Mesih'in doğruluğunu kavramaya başlarlar ve "Günah nedir ki kurbanının kurtuluşu böylesine bir fedakârlık gerektirsin? Bütün bu sevgi, bütün bu eziyet çekme, bütün bu utanç duyma, mahvolmamamız, sonsuz yaşama kavuşmamız için zorunlu muydu?" diye haykırırlar. {GY 15.5}

Günahkâr bu sevgiye karşı koyabilir, Mesih'e doğru çekilmeyi reddedebilir; fakat karşı koymazsa İsa'ya doğru çekilecektir; kurtuluş planının bilinci, onu Tanrı'nın biricik Oğlu'nun eziyet çekmesine sebep olmuş günahları için, tövbe ile çarmıhın dibine yönlendirecektir. {GY 16.1}

Kâinatın her bir öğesi üzerinde çalışan ilahî akıl, insanların kalbine konuşuyor ve sahip olmadıkları birşey için açıklanamaz bir hasret yaratıyor. Dünyevi şeyler hasretlerini gideremez. Tanrı'nın Ruhu onlara huzur ve rahatlık verebi¬lecek yegâne şeyleri aramalarını diliyor—İsa'nın lütfunu, kusallığın neşesini. Görünür ve görünmez etkilemelerle Kurtarıcımız, insanların zihinlerini günahın tatminkâr olmayan zevklerinden, O'nun aracılığıyla elde edebilecekleri sonsuz bereketlere doğru yönlendirmek amacıyla devamlı işbaşında. Bu dünyanın kırık sarnıçlarından boş yere içmeye çalışan bu canlara ilahî mesaj hitap ediyor, "Susayan gelsin. Dileyen, yaşam suyundan karşılıksız alsın" (Vahiy 22:17). {GY 16.2}

Bu dünyanın verebildiğinden daha iyisini kalpten arzula¬yan siz, bu özlemin ruhunuza konuşan Tanrı'nın sesi olduğunu bilirsiniz. O'ndan, size tövbekârlık vermesini, sonsuz sevgisi ve mükemmel paklığıyla Mesih'i göstermesini dileyin. Kurtarıcı'nın hayatında, Allah'ın yasasının ilkeleri —Allah'a ve insana doğru sevgi— mükemmelce örneklenmiştir. Cömertlik, özverili sevgi, O'nun ruhunun hayatıydı. Ancak O'na baktıkça, O'ndan bize ışık sızdıkça kendi kalbimizin günahkârlığını kavrayabiliriz. {GY 16.3}

Nikodim'in3 yaptığı gibi, hüsnükuruntularla, kendi hayatımızın dürüst, ahlaki karakterimizin doğru olduğunu ve sıradan bir günahkâr gibi kalbimizi Tanrı'nın önünde alçaltmamızın gerekmediğini sanmış olabiliriz. Fakat Mesih'ten gelen ışık ruhumuza yansıdıkça ne kadar iffetsiz olduğumuzu görebiliriz. Güdülerin bencilliğini, hayatın her edimini lekelemiş olan Allah'a karşı düşmanlığı sezebiliriz. O zaman tüm doğru işlerimizin gerçekten kirli çaput4 gibi olduğunu anlayacağız ve bizi günahın lekelemesinden te¬mizleyebilecek, kalplerimizi O'nun suretinde yenileyebilecek tek şeyin Mesih'in kanı olduğunu bileceğiz. {GY 16.4}

Allah'ın görkeminin tek bir ışını, Mesih'ın paklığının tek bir parıltısı ruha işleyince, her bir lekeyi acı halde belirginleştirir, insan karakterinin sakatlığını ve bozukluğunu açığa vurur. Kutsal olmayan arzuları, kalbin ihanetini, dudakların kirliliğini ortaya koyar. Allah'ın

yasasını fesheden sadakatsiz¬likler günahkârın kendi görüşüne açılır ve ruhu, Tanrı'nın Ruhu'nun arayan etkisinin altında yakalanır, tutulur. Mesih'in lekesiz karakterine baktıkça kendinden tiksinir. {GY 17.1}

Peygamber Daniel ona gönderilen semavi habercinin etrafını saran görkemi görünce kendi güçsüzlüğü ve kusurluluğunun hissi altında ezilmişti. Müthiş olayın etkisini şöyle anlatıyor, "Bu büyük görümü seyrederken gücüm tükendi, benzim büsbütün soldu, kendimi toparlayamadım" (Daniel 10:8). Böylece dokunulmuş ruh, bencilliğinden nefret eder, kendini beğenmişliğinden tiksinir ve Mesih'in doğruluğu aracılığıyla Tanrı'nın yasası ve Mesih'in karakteriyle uyumlu olan temiz kalpliliği arar. {GY 17.2}

Pavlus, "Yasaya dayanan doğruluk derseniz" yani dış görünüşte davranışlar konusunda, "kusursuzdum" diyor (Filipililer 3:6). Ancak yasanın ruhsal karakteri ayırt edilince, günahkâr olduğunu görüyor. İnsani mantıkla görünür hayatına harfi harfine yasayla bakınca günah işlememişti; ancak kutsal ilkelerinin derinliklerine bakıp kendisini Allah'ın gördüğü gibi görünce, utançla başını eğip suçunu itiraf etti. "Yasanın bilincinde değilken diriydim" diyor. "Ama buyruğun bilincine vardığımda günah dirildi, bense öldüm" (Romalılar 7:9). Yasanın ruhsal niteliğini görünce, günah gerçek çirkinliğiyle ortaya çıktı ve özsaygısı yok oldu. {GY 17.3}

Tanrı her günahı aynı büyüklükte saymaz; Tanrı'nın da insanın da suçluluk ölçülerinde dereceler vardır; ancak insan gözünde şu ya da bu kötü hareket her ne kadar önemsiz görünse de, hiçbir günah Allah'ın gözünde küçük değildir. İnsanların yargılaması eksikli, kusurludur; ancak Tanrı herşeyi aslına göre ölçer. Alkolikten nefret edilir, günahlarından ötürü cennete giremeyeceği söylenir; ama kibir, bencillik ve açgözlülük çoğunlukla azarlanmaz. Fakat bunlar, Allah için özellikle ağır günahlardır; zira karakterinin hayırseverliğine, düşmemiş evrenin atmosferi olan özverili sevgisine karşıttır. Daha büyük günahlardan işleyen bir kimse, ayıplığını ve eksikliğini sezip Mesih'in lütfuna ihtiyacı olduğunu anlayabilir; fakat kibir hiç ihtiyaç duymaz ve böylece Mesih'e ve vermek için geldiği sonsuz bereketlere kalbi kapatır. "Tanrım, ben günahkâra merhamet et" diye dua eden zavallı vergi görevlisi (Luka 18:13), kendisini çok kötü bir adam olarak gördü, başkaları da onu bu gözle gördü; ancak ihtiyacını algıladı ve suçu ve utancının tüm yüküyle Allah'ın önüne gelip O'ndan merhamet diledi. Kalbi, Tanrı'nın Ruhu'nun lütufkâr işini yapıp onu günahın gücünden kurtarmasına açıktı. Ferisinin övüngen ve kendini beğenmiş duası, kalbinin Kutsal Ruh'un etkisine kapalı olduğunu gösterdi. Tanrı'yla arasındaki uzaklıktan dolayı i¬lahî kutsallığın mükemmelliğine kıyasla kendi kirliliğinin hissi yoktu. Hiçbir ihtiyaç duymadı ve hiçbir şey almadı. {GY 17.4}

Günahkârlığınızı görüyorsanız kendinizi iyileştirmek için beklemeyin. Mesih'e gelmek için yeteri kadar iyi olmadıklarını sanan ne kadar çok kişi var. Kendi çabalarınızla mı iyileşeceğinizi sanıyorsunuz? "Kûşlu5 derisinin rengini, pars beneklerini değiştirebilir mi? Kötülük etmeye alışmış olan sizler de iyilik edemezsiniz" (Yeremya 13:23). Bize yalnızca

Allah'ta yardım vardır. Daha kesin ikna edilmeyi, daha iyi fırsatları veya daha kutsal mizaçları beklememeliyiz. Ken-dimizden hiçbir şey yapamayız. Mesih'e aynen olduğumuz gibi gelmeliyiz. {GY 19.1}

Ama hiç kimse, Tanrı'nın yüce sevgisi ve merhametiyle, lütfunu reddedenleri bile kurtaracağı düşüncesiyle kendini kandırmasın. Günahın aşırı günahkârlığı sadece çarmıhın ışığında ölçülebilir. İnsanlar, Tanrı'nın günahkârı başından atmak için çok fazla iyi olduğunu iddia ettiklerinde, Kafatası'na baksınlar. İnsanın kurtulabileceği başka bir yol olmadığı için, bu fedakârlık haricinde insan ırkının günahın kirletici gücünden kaçması ve kutsal varlıklarla birlikteliğe yeniden kavuşması imkânsız olduğu için, tekrar ruhsal hayata paydaş olmaları olanaksız olduğu için, Mesih itaatsizin suçunu kendi üzerine alıp onun adına ızdırap çekti. Tanrı'nın Oğlu'nun sevgisi, ızdırap çekmesi ve ölmesi, günahın büyüklüğüne tanıklık ediyor. Ruhun Mesih'e teslim edilmesi dışında günahın gücünden kaçış yok, daha üstün bir hayat için umut yoktur. {GY 19.2}

Pişmanlık duymayanlar, bazen Hristiyan olduğunu iddia edenler hakkında, "Ben de onlar kadar iyiyim. Onlar benden daha özverili, ağırbaşlı veya davranışlarında daha ihtiyatlı değil. Onlar da benim gibi nefsine düşkün, zevk peşinde" bahanesinde bulunurlar. Böylece başkalarının kusurlarını kendi görev ihmalleri için bir bahane olarak kullanırlar. Fakat başkalarının günahları ve eksikleri kimseyi haklı çıkarmaz, zira Rab bize hatalı bir insan örneği vermemiştir. Tanrı'nın lekesiz Oğlu bize örnek olarak verilmiştir ve Hristiyan olduğunu iddia edenlerin yanlış yolu izlediklerinden şikâyet edenler daha iyi bir yaşam ve daha asil örnekler gösterme¬lidirler. Eğer bir Hristiyan'ın ne olması gerektiği konusundaki anlayışları o kadar yüksekse, kendileri için o kadar daha büyük bir günah değil mi? Neyin doğru olduğunu bildikleri hâlde yapmayı reddediyorlar. {GY 20.1}

Ertelemekten sakının. Günahlarınıza yüz çevirme ve İsa aracılığıyla temiz bir kalp arama işini ertelemeyin. Binlerce kişi sonsuzlukta yankılanan hataya işte burada düşmüştür. Burada hayatın kısalığı ve belirsizliği üzerinde çok durmayacağım; fakat Tanrı'nın Kutsal Ruhu'nun yalvaran sesine boyun eğmeyi erteleyerek, günaha devam etmeyi seçmekte büyük ve yeterince iyi kavranmayan bir tehlike var. Çünkü bu erteleme aslında günahın ta kendisidir. Günah, her ne kadar küçük sanılsa da, sadece sonsuz kayıp tehlikesiyle işlenebilir. Bizim yenemediğimiz şey, bizi yenecek ve yıkımımıza yol açacaktır. {GY 20.2}

Adem ile Havva kendilerini, yasak meyveyi yemek kadar küçük bir meselenin, Tanrı'nın uyardığı kadar korkunç sonuçlara yol açamayacağına ikna etmişlerdi. Ancak bu küçük mesele Tanrı'nın değişmez ve kutsal yasasının çiğnenmesiydi. Sonuçta insanı Tanrı'dan ayırdı ve dünyamıza ölüm ve anlatılamaz acının girmesine kapı açtı. Çağdan çağa dünyamızdan devamlı inlemeler yükseliyor ve tüm yaratılış insanın itaatsizliğinin sonuçlarının acısıyla cebelleşip sızlanıyor. Cennet bile insanın Tanrı'ya karşı isyanının etkisini hissetmiştir.

Golgota, ilahî yasayı çiğnemenin bedelini karşılamak için gerekli olan mükemmel kurbanın anıtıdır. Günahı küçümsemeyelim. {GY 20.3}

Her işlenen günahın, Mesih'in lütfunun her ihmal edilişinin veya her reddedilişinin üzerimizde etkisi oluyor; bu kalbi sertleştiriyor, iradeyi ayartıyor, anlama gücünü hissizleştiriyor ve Tanrı'nın Kutsal Ruhu'nun şefkatli ricalarına boyun eğme eğilimini azaltmakla kalmayıp buna olan yetiyi bile düşürüyor. {GY 20.4}

Çoğu insan, kötü bir yolu istedikleri zaman değiştirebilecekleri düşüncesiyle sıkıntılı vicdanlarını rahatlatmaya çalışır. Merhametin davetleriyle oyalanmalarına rağmen tekrar tekrar çağırılacaklarını sanırlar. Zannederler ki, lütuf Ruhu'nu aşağıladıktan ve oylarını Şeytan'ın lehine kullandıktan sonra, korkunç bir olay durumunda yollarını değiştirebilirler. Ancak bu o kadar da kolay değil. Bir hayat boyu yaşanmış deneyimler, alınmış eğitim, karakteri öylesine şekillendirmiştir ki çok az insan bundan sonra İsa'nın şeklini almayı ister. {GY 21.1}

Tek bir yanlış karakter özelliği bile, bir günahlı arzu, sürekli benimsendiğinde tüm müjdenin gücünü nötrleştirir. Günaha izin verilen her sefer, ruhun Tanrı'ya sırt çevirme eğilimini güçlendiriyor. İlahî gerçeğe karşı kâfir küstahlık veya duyarsız umursamazlık gösteren, sadece kendi ektiğini biçer. Tüm Kutsal Kitap'ta günahla uğraşmaya karşı bilge adamın şu sözlerinden daha ciddi bir uyarı yoktur: Günahkârı "günahının kemendi kıskıvrak bağlayacak" (Süleyman'ın Özdeyişleri 5:22). {GY 21.2}

Mesih bizi günahtan özgür kılmak için hazır, ancak iradeyi zorlamıyor. Eğer devamlı günah yüzünden irade tamamen günah eğilimindeyse ve kurtarılmayı istemiyorsak, O'nun lütfunu kabul etmiyorsak, daha ne yapabilir? O'nun sevgisini kararlı reddedişimizle kendimizi imha etmişizdir. "Uygun zaman işte şimdidir, kurtuluş günü işte şimdidir." "Bugün O'nun sesini duyarsanız… yüreklerinizi nasırlaştırmayın" (2. Korintliler 6:2; İbraniler 3:7, 8). {GY 21.3}

"İnsan dış görünüşe, RAB ise yüreğe bakar" —insan kalbi, karışık sevinç ve hüzün hisleriyle; daldan dala konan, tutarsız kalp; o kadar kirliliğin ve yalanın yuvası olan kalp (1. Samuel 16:7). O, güdülerini bilir, her bir amacını ve sebebini. Ruhunuzun tüm lekeleriyle gidin O'na. Mezmur yazarı gibi, yüreğinizin tüm bölümlerini herşeyi gören göze aç ve, "Ey Tanrı, yokla beni, tanı yüreğimi, sına beni, öğren kaygılarımı. Bak, seni gücendiren bir yönüm var mı, öncülük et bana sonsuz yaşam yo¬lunda!" diye haykır (Mezmur 139:23, 24). {GY 21.4}

Kalp temizlenmeyince çoğu kişi zihinsel bir din edinir, bir tür sofuluk. Duanız, "Ey Tanrı, temiz bir yürek yarat, yeniden kararlı bir ruh var et içimde" olsun (Mezmur 51:10). Kendi ruhunuzla dürüstçe ilgilenin. Fâni hayatınız tehlikedeymişcesine azimli ve sebatlı olun. Bu mesele Allah ve kendi ruhunuz arasında yapılacak bir hesaplaşma, sonsuza dek kapatılacak

bir hesap. Bir tek ümitli yanlış varsayım, harabiyetinize damga vurmaya yetecektir. {GY 21.5}

Tanrı'nın sözünü dua ile çalışın. O söz, Tanrı'nın yasasında ve Mesih'in hayatında bulanan ve bunlar olmadan 'kimsenin Rab'bi göremeyeceği' kutsallık ilkelerini size sunuyor (İbraniler 12:14). İnsanı günahkâr olduğuna ikna ediyor; kurtuluş yolunu açıkça belirtiyor. Sizinle konuşan Tanrı'nın sesi olarak ona kulak verin. {GY 22.1}

Günahın büyüklüğünü görünce, kendinizi gerçekten olduğunuz gibi görünce, ümitsizliğe kapılmayın. Günahkârları kurtarmak için geldi Mesih. Biz Tanrı'yı ken-dimizle barıştırmak durumunda değiliz, zira —ah, mükemmel sevgi!— "Tanrı, Mesih aracılığıyla bizi kendisiyle" barıştırıyor (2. Korintliler 5:19). Günahkâr çocuklarının kalplerini kazan¬mak için şefkatli sevgisiyle kur yapıyor. Hiçbir dünyevi anne baba, çocuklarının kusurları ve hatalarıyla, Tanrı'nın kurtarmaya çalıştığı kişilerle olduğu kadar sabırlı olamaz. Hiç kimse günahkârı çağırırken ona Allah kadar şefkat ile yalvaramaz. Hiç bir insan dudağından avareye doğru, O'nunkinden daha şefkatli niyaz akmamıştır. Tüm sözleri, tüm uyarıları, anlatılamaz sevginin fısıltısıdır. {GY 22.2}

Şeytan çok büyük bir günahkâr olduğunuzu söylemeye gelince, yüzünüzü Kurtarıcınız'a kaldırıp O'nun erdemlerini sayın. Size yardım edecek olan şey, O'nun ışığına bakmaktır. Günahınızı ikrar edin, fakat düşmana "Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi" deyin ve O'nun eşsiz sevgisi sayesinde kurtarılabileceğinizi söyleyin (1. Timoteos 1:15). İsa, Simun'a iki borçlu hakkında bir soru sordu. Birinin borcu küçük bir miktardı, diğerininki ise çok büyük; ancak tefeci ikisinin de borcunu bağışladı ve Mesih Simun'a hangisinin onu çok seveceğini sordu. Simun, "Kendisine daha çok bağışlanan" diye yanıt verdi (Luka 7:43). Günahkârlığımız büyüktür, ancak Mesih affedilebilmemiz için öldü. Fedakârlığının erdemleri, Baba'ya bizim adımıza sunulmak için yeterlidir. Ken¬disi en çok bağışlananlar O'nu en çok sevecek ve büyük sevgisi ve sonsuz fedakârlığı için O'na övgüler sunmak için tahtına en yakın duracaklardır. Ancak Tanrı'nın sevgisini tamamen kavrayınca günahın günahkârlılığını tam olarak anlarız. Bizim için indirilen zincirin uzunluğunu görünce, Mesih'in bizim adımıza yaptığı sonsuz fedakârlığı biraz olsun kavrayınca, kalp alçakgönüllülük ve tövbe ile erir. {GY 22.3}

5 Bkz. KK dipnot. Çev. 6 İbranice Eski Ahit'te (Tevrat) ilahî isim olan YHVH'in harf çevirisidir. Çev. 7 Bkz. Yuhanna 3. Çev. 8 Bkz. Yeşaya 64:6. Çev. 9 KM'de "Habeş" olarak çevirilmiştir. Çev. {GY 22.4}

Bölüm 4 - İtiraf Etme

"Günahlarını gizleyen başarılı

olmaz, İtiraf edip bırakansa

merhamet bulur." {GY 23.1}

(Süleyman'ın Özdeyişleri 28:13)

Allah'ta merhamet bulmanın şartları basit, adil ve makuldür. Rab, günahlarımızın bağışlanması için bizden ağır bir iş istemez. Gök'ün Allahı'na canlarımızı beğenilir hale getirmek ya da günahımızın cezasını çekmek için uzun ve yorucu haclar yapmamız veya günahlarımızın cezasını sanki ödeyebilecekmişiz gibi kendimizi incitmemiz veya aşağılamamız gerekmez; fakat günahını itiraf edip bırakan merhamet bulacaktır. {GY 23.2}

Elçi şöyle diyor: "Şifa bulmak için günahlarınızı birbirinize itiraf edin ve birbiriniz için dua edin" (Yakup 5:16). Günahlarınızı Allah'a itiraf edin, zira günahı yalnızca Allah affedebilir; kusurlarınızı da birbirinize itiraf edin. Arkadaşınızı veya komşunuzu incittiyseniz yanlışınızı tanımalısınız, onun görevi ise sizi serbestçe bağışlamaktır. Sonra Allah'tan af dilemelisiniz, zira incittiğiniz kardeşiniz Allah'ın malıdır ve onu incitmekle onun Yaratıcısı ve Kurtarıcısı'na karşı günah işlemişsinizdir. Dava, günahın her lekesini temizleyebilen, "her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiş," "zayıflıklarımızda bize yakınlık du[yan]" tek gerçek Aracı olan Başrahibimiz'e sunulur (İbraniler 4:15). {GY 23.3}

Suçunu tanıyarak canlarını Allah'ın önünde alçaltmamış olanlar, kabulün ilk şartını henüz yerine getirmemişlerdir. O pişman olunmayacak tövbeyi tecrübe etmediysek, günahımızdan iğrenerek bunları gerçekten ruhumuzdan gelen bir utanç duygusu ve kırgınlıkla itiraf etmediysek, günahların affını hiçbir zaman gerçekten aramamışızdır; ve hiçbir zaman aramadıysak, hiçbir zaman Allah'ın selametini bulamamışızdır. Geçmiş günahların affını almamış olmamızın tek sebebi, kalplerimizi alçaltmaya ve gerçeğin sözünün şartlarına uymaya razı olmamamızdır. Bu meseleyle ilgili açık talimatlar verilmiştir. İster aleni ister gizli olsun, günahların itirafı kalpten ve serbestçe beyan edilmelidir. Günahkârdan zorla alınmamalıdır. Ne hafif ve aldırışsız bir şekilde yapılmalıdır ne de günahın iğrençliğinin farkında olmayan kişilerden zorla alınmalıdır. Canın en gizli yerlerinden dökülen itiraf, sonsuz merhametin Allahı'na ulaşacaktır. Mezmurcu şöyle diyor: "RAB gönlü kırıklara yakındır, ruhu ezikleri kurtarır" (Mezmur 34:18). {GY 23.4}

Gerçek itirafın daima spesifik olma niteliği vardır ve her bir günahı kabullenir. Günahlar sadece Allah'ın önüne getirilecek nitelikte olabilirler; günahın yüzünden zarar gören kişilere itiraf edilmesi gereken yanlışlar olabilirler; ya da umumi bir karaktere sahip olup herkesin önünde itiraf edilmesi gereken türden olabilirler. Ancak tüm itiraf kesin ve isabetli olmalı, suçlu olduğunuz günahları tanımalıdır. {GY 24.1}

Samuel'in zamanında İsrailliler Allah'tan uzaklaştılar. Günahın acısını çekiyorlardı; zira Allah'a olan imanlarını, O'nun ulusu yönetme gücünü ve hikmetini algılama yeteneklerini, O'nun kendi davasını savunma ve haklı çıkarma kabiliyetine olan itimatlarını kaybetmişlerdi. Evrenin büyük Yöneticisi'nden dönerek etraflarındaki diğer uluslar gibi yönetilmeyi istediler. Huzur bulmadan önce şu kesin itirafta bulundular: "Bütün günahlarımıza kendimize bir kral istemek kötülüğünü de ekledik" (1. Samuel 12:19). Suçlu bulundukları bu günahın itiraf edilmesi gerekiyordu. Küstahlıkları, ruhlarını ezdi ve onları Allah'tan kopardı. {GY 25.1}

İtiraf, samimi tövbe ve hareketlerde düzelme olmadan Allah'a kabul edilebilir olmayacaktır. Hayatta kesin değişimler olmalıdır; Allah'a itici olan her şey bırakılmalıdır. Günah yüzünden duyulan samimi üzüntünün sonucu bu olacaktır. Bize düşen görev açıkça önümüze konulmuştur: "Yıkanıp temizlenin, kötülük yaptığınızı gözüm görmesin, kötülük etmekten vazgeçin. İyilik etmeyi öğrenin, adaleti gözetin, zorbayı yola getirin, öksüzün hakkını verin, dul kadını savunun" (Yeşaya 1:16, 17). "Aldığı rehini geri verse, çaldığını ödese, yaşam veren kurallar uyarınca davranıp günah işlemese kesinlikle yaşayacak, ölmeyecektir" (Hezekiel 33:15). Pavlus, tövbe işiyle ilgili şöyle diyor: "Bakın bu acılar, Tanrı'nın isteğiyle çektiğiniz bu acılar sizde ne büyük ciddiyet, paklanmak için ne büyük istek yarattı! Sizde ne büyük öfke, korku, özlem, gayret ve suçluyu cezalandırma arzusu uyandırdı! Bu konuda her bakımdan masum olduğunuzu kanıtladınız" (2. Korintliler 7:11). {GY 25.2}

Günah ahlaki algıları körelttiği zaman, yanlış yapan kişi karakter eksikliklerini farketmez ve yaptığı kötülüğün büyüklüğünü anlamaz; ve Kutsal Ruh'un ikna edici gücüne boyun eğmediği sürece, günahına kısmen kör kalacaktır. İtirafları samimi ve kalpten değildir. İnkâr ettiği her suça, suçu savunacak bir bahane ekler, kınandığı şu veya bu şeyi bazı koşullar mevcut olmasaydı öyle yapmayacağını beyan eder. {GY 25.3}

Adem ile Havva, yasak meyveden yedikten sonra bir utanç ve dehşet duygusuyla dolmuşlardı. İlk olarak tek düşünceleri günahlarını nasıl mazur gösterip korkunç ölüm cezasından kaçabilecekleri oldu. Rab günahları hakkında sorunca Adem suçu kısmen Allah'a, kısmen Havva'ya yükleyerek cevap verdi: "Yanıma koyduğun kadın ağacın meyvesini bana verdi, ben de yedim." Kadın ise suçu yılana yükledi: "Yılan beni aldattı, o yüzden yedim" (Yaratılış 3:12, 13). Sen neden yılanı yarattın? Sen neden onun Aden'e girmesine izin verdin? Onun bahanesinde ima edilen sorular bunlardı, böylelikle düşüşlerinin sorumluluğunu Allah'a atfediyordu. Kendini haklı çıkarma ruhu yalanların babasından kaynaklanmaktadır ve Adem'in tüm çocuklarında sergilenmiştir. Bu türden itiraflar ilahî Ruh tarafından ilham edilmemiştir ve Allah'a kabul edilebilir olmayacaktır. Gerçek tövbe, insanı, suçunu kendisi taşımaya ve hile veya ikiyüzlülük olmadan onu tanımaya yönlendirecektir. Zavallı vergi görevlisi gibi, gözlerini bile göğe kaldırmadan "Tanrım, ben günahkâra merhamet et" 1 diye haykıracaktır ve suçlarını tanıyan aklanacaktır, zira tövbekâr ruhu İsa kendi kanıyla savunacaktır. {GY 25.4}

Allah'ın sözündeki samimi tövbe ve utanç örnekleri, içinde günah için hiçbir mazeret veya kendini haklı çıkarma teşebbüsü olmayan bir itiraf ruhu sergilemektedir. Pavlus kendini korumaya çalışmadı; kendi günahını en koyu tonlarıyla resmediyor, suçunu hafifletmeye çalışmıyor. Şöyle diyor: "Başkâhinlerden aldığım yetkiyle kutsallardan birçoğunu hapse attırdım; ölüm cezasına çarptırıldıkları zaman oyumu onların aleyhinde kullandım. Bütün havraları dolaşıp sık sık onları cezalandırır, inandıklarına küfretmeye zorlardım. Öylesine kudurmuştum ki, onlara zulmetmek için bulundukları yabancı kentlere bile giderdim" (Elçilerin İşleri 26:10, 11). "Mesih İsa günahkârları kurtarmak için dünyaya geldi… Günahkârların en kötüsü benim" demekten kaçınmıyor (1. Timoteos 1:15). {GY 26.1}

Samimi tövbe ile yatıştırılmış mütevazı ve kırık bir kalp, Allah'ın sevgisine ve Golgota'nın bedeline değer verebilecektir; ve aynı bir oğlun sevecen bir babaya itirafta bulunduğu gibi, gerçekten tövbekâr bir kimse tüm günahlarını Allah'ın önüne getirecektir. Yazıldığı gibi, "günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Tanrı günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır" (1. Yuhanna 1:9). {GY 26.2}

Bölüm 5 - Kendimizi Allah'a Adamak

Allah'ın vaadi şudur: "Beni arayacaksınız, bütün yüreğinizle arayınca beni bulacaksınız" (Yeremya 29:13). {GY 27.1}

Tüm kalp Allah'a teslim edilmeli, yoksa O'nun suretinin bizde yeniden tesis edilmesi için gerekli olan değişim asla gerçekleştirilemez. Biz doğamız gereği, Allah'a yabancılaştık. Kutsal Ruh, durumumuzu şu sözlerle açıklıyor: "İçinde yaşadığınız suçlardan ve günahlardan ötürü [ölü];" 1 "Baş büsbütün hasta, yürek büsbütün yaralı;" "tepeden tırnağa sağlıksız." 2 Şeytan'ın kapanına sıkışmışız, "kendi isteği için tutsak tutulmu[şuz]" (2. Timoteos 2:26). Allah bizi iyileştirmek, bizi özgürlüğümüze kavuşturmak istiyor. Ancak bu tam bir dönüşüm gerektirdiğine göre, tüm doğamızın yenilenmesini gerektirdiğine göre, kendimizi tamamen O'na teslim etmeliyiz. {GY 27.2}

İnsanın kendi benliğine karşı verdiği savaş, tarih boyu verilmiş en büyük savaştır. Kendini teslim etmek, herşeyi Allah'ın iradesine bırakmak, bir mücadele gerektirir; ancak can, kutsallıkta yenilenebilmek için önce Allah'a boyun eğmelidir. {GY 27.3}

Allah'ın hükümetinin temeli, Şeytan'ın göstermek istediğinin aksine, kör bir teslimiyet veya mantıksız bir kontrol değildir. Mantığa ve vicdana hitap eder. Yaratıcı'nın yarattığı varlıklara çağrısı şudur: "Gelin, şimdi davamızı görelim" (Yeşaya 1:18). Allah, yaratıklarının iradelerini zorlamaz. Gönül rızasıyla ve bilinçle gösterilmeyen bir saygıyı kabul edemez. Salt zorlanmış bir teslimiyet, tüm akıl ve karakter gelişimini önleyecek ve insanı salt bir robot yapacaktı. Yaratıcı'nın amacı bu değildir. O, yaratıcı gücünün en üst örneği olan insanın, en yüksek gelişime ulaşmasını ister. Önümüze O'nun lütfu aracılığıyla ulaşmamızı arzuladığı bereket yüksekliklerini koyar. Kendi iradesini bizde gerçekleştirebilmesi için bizi, kendimizi O'na teslim etmeye davet eder. Günahın esaretinden özgür kılınmak, Allah'ın oğullarının görkemli özgürlüğünü paylaşmak bize kalmıştır. {GY 27.4}

Kendimizi Allah'a verirken, mecburen bizi O'ndan ayıracak herşeyi bırakmalıyız. Bu nedenle Kurtarıcı, "Sizden kim varını yoğunu gözden çıkarmazsa, öğrencim olamaz" diyor (Luka 14:33). Kalbi Allah'tan uzaklaştıracak her şey bırakılmalı. Zenginlik pek çok kişinin putudur. Para sevgisi, servet düşkünlüğü, onları Şeytan'a bağlayan altın zincirdir. Bir diğer sınıf ise şöhrete ve dünyevi şerefe tapar. Bencil bir rahatlık içinde yaşanan hayat ve sorumluluktan özgürlük de başkalarının putudur. Fakat bu kölelik bağları kırılmalıdır. Yarı Rabb'in, yarı dünyanın olamayız. Tamamen Allah'ın çocukları olmadan, hiçten O'nun çocukları olamayız. {GY 28.1}

Kendi çabalarıyla Allah'ın yasalarına uymaya, doğru bir karakter oluşturmaya ve kurtuluşu elde etmeye çalışırken, O'na hizmet ettiklerini iddia edenler vardır. Kalpleri hiçbir şekilde derin bir Mesih sevgisi ile harekete geçirilmiyor, ancak Allah'ın cenneti kazanmaları için onlara emrettiği Hristiyan hayat görevlerini gerçekleştirmeyi amaçlarlar. Böyle bir dinin

hiçbir değeri yoktur. Mesih kalpte ikamet ettiğinde, can öylesine O'nun sevgisiyle, O'nun birlikteliğinin sevinciyle dolacak ki, O'na yapışacaktır; ve O'nu, derin derin düşünürken benlik unutulacaktır. Mesih'e duyulan sevgi, eylem kaynağı olacaktır. Allah'ın motive eden sevgisini hissedenler, Allah'ın şartlarını yerine getirmek için en az neyin verilebileceğini sormazlar; en düşük standardı aramazlar, aksine Kurtarıcıları'nın iradesine mükemmel uyumu hedef alırlar. Samimi istekle her şeyi teslim ederler ve aradıkları şeyin değerine oranlı bir ilgi gösterirler. Bu sevgi olmadan Mesih'i ikrar etmek sadece boş laf, kuru resmiyet ve angaryadır. {GY 28.2}

Her şeyi Mesih'e teslim etmenin fazlasıyla büyük bir fedakârlık olduğunu mu düşünüyorsunuz? Kendinize şunu sorun: Mesih benim için ne verdi? Allah'ın Oğlu bizim kurtuluşumuz için her şeyi verdi — hayat, sevgi ve eziyet. Ve bizim, böylesine büyük bir sevginin değersiz muhataplarının, kalplerimizi O'ndan esirgememiz diye bir şey olabilir mi? Hayatımızın her anında, O'nun lütfundan payımızı aldık ve tam da bu yüzden kurtarılmış olduğumuz cehaletin ve sefaletin derinliklerini kavrayamayız. Günahlarımızın deldiği Kişi'ye bakıp da hâlâ O'nun tüm sevgisine ve fedakârlığına saygısızlık gösterebilir miyiz? Görkem Rabbi'nin sonsuz aşağılanmasını göz önüne alıp, sonsuz hayata yalnızca mücadele ve kendimizi alçaltma yoluyla girebileceğimiz için söylenecek miyiz? {GY 28.3}

Pek çok gururlu kalbin sorunu şudur: Allah'tan kabulümün güvencesini almadan, neden tövbe ve utançla yaşamalıyım? Sizi Mesih'e yönlendiriyorum. O, günahsızdı ve bundan ötesi, göğün Reisi'ydi; fakat insanın uğruna insan nesli için günah oldu. "Başkaldıranlarla bir sayıldı. Pek çoklarının günahını o üzerine aldı, başkaldıranlar için de yalvardı" (Yeşaya 53:12). {GY 29.1}

Peki biz her şeyi bıraktığımızda neyi bırakıyoruz? Günahla lekelenmiş bir kalp, öyle ki İsa onu arıtsın, kendi kanıyla temizlesin ve eşsiz sevgisiyle onu kurtarsın. Ve yine de insanlar her şeyi bırakmanın zor olduğunu sanıyor! Bunun lafını işitmekten utanıyorum, yazmaktan utanıyorum. {GY 29.2}

Allah, bize faydalı olacak hiçbir şeyden vazgeçmemizi emretmiyor. O, yaptığı her şeyde çocuklarının iyiliğini göz önünde bulunduruyor. Keşke Mesih'i seçmemiş olan herkes, O'nun, kendileri için elde etmeye çalıştıklarından çok daha iyi bir şey teklif ettiğini anlasalar. İnsan, Allah'ın iradesine aykırı davrandığında, kendi canı için en büyük zararı ve haksızlığı işlemektedir. En iyiyi bilen ve kendi yaratıklarının çıkarına planlar yapan Kişi'nin yasakladığı yolu izlemekte hiçbir gerçek sevinç bulunamaz. Günah yolu, sefalet ve yıkım yoludur. {GY 29.3}

Allah'ın kendi çocuklarının acı çektiğini görmekten memnun olduğu düşüncesine aklımızda yer vermek hata olur. Tüm gök insanın mutluluğuyla ilgilenmektedir. Göksel Babamız sevinç yollarını hiçbir yaratığına kapatmaz. İlahî zorunluluklar, bize ızdırap ve hayal kırıklığı getirecek, mutluluğun ve cennetin kapısını bize kapatacak şeylerden sakınmamızı

gerektirir. Dünyanın Kurtarıcısı insanları oldukları gibi, tüm eksikleri, kusurları ve zayıflıkları ile kabul eder; ve kendi kanıyla günahtan temizlemek ve kefaret vermekle kalmaz, ayrıca O'nun boyunduruğunu taşımaya, O'nun yükünü kaldırmaya 3 razı olan herkesin kalbinin özlemini giderir. O'nun amacı, O'na hayat ekmeği için gelen herkese huzur ve rahat vermektir. Bizden yerine getirmemizi istediği görevler, sadece adımlarımızı itaat etmeyenlerin asla ulaşamayacağı saadet yüksekliklerine götürecek görevlerdir. Canın gerçek, neşeli hayatı, görkem umudu olan Mesih'in içimizde biçimlendirilmesidir. 4 {GY 29.4}

Pek çok kişi şunu merak eder: "Kendimi Allah'a nasıl teslim ederim?" Kendinizi O'na vermek istiyorsunuz, fakat ahlaki güçte zayıfsınız, şüpheye kölesiniz ve günahlı hayatınızın alışkanlıklarının kontrolü altındasınız. Vaatleriniz ve kararlarınız kumdan ip gibidir. Düşüncelerinizi, güdülerinizi, eğilimlerinizi kontrol edemiyorsunuz. Verip vazgeçtiğiniz sözlerin bilinci, kendi samimiyetinize olan güveninizi çürütür ve Allah'ın sizi kabul edemeyeceğini hissetmenize neden olur; fakat umudunuzu yitirmenize gerek yok. Asıl anlamanız gereken şey, iradenin gerçek gücüdür. İnsan doğasını yöneten güç şudur: karar veya seçme gücü. Hey şey iradenin doğru eylemine dayalıdır. Allah insana seçme gücünü vermiştir; bunu kullanmak onlara kalmıştır. Kalbinizi değiştiremezsiniz, kendiliğinizden onun sevgisini Allah'a veremezsiniz; fakat O'na hizmet etmeyi seçebilirsiniz. İradenizi O'na verebilirsiniz; sonra O, kendisini hoşnut edeni istemeniz ve yapmanız için sizin içinizde çalışır. 5 Böylece bütün doğanız Mesih'in Ruhu'nun kontrolü altına girer; sevgileriniz O'na odaklanmış olur, düşünceleriniz O'nunla uyumlu olur. {GY 30.1}

İyilik ve kutsallık arzuları özünde doğru ve iyi şeylerdir; fakat burada durursanız hiçbir işe yaramazlar. Hristiyan olmayı umarak arzulayan pek çok insan kaybolacaktır. İradeyi Allah'a teslim etme noktasına gelmezler. Şimdi Hristiyan olmayı seçmezler. {GY 30.2}

İradenin doğru kullanılması aracılığıyla, hayatınızda tam bir değişim gerçekleştirilebilir. İradenizi Mesih'e teslim etmekle kendinizi tüm yönetimlerin ve hükümranlıkların üstünde olan güç ile birleştirmiş olursunuz. Kendinizi sabit tutmak için yukarıdan gücünüz olacaktır ve böylece Allah'a sürekli bir teslimiyet altında yeni bir hayatı, iman hayatını bile yaşamaya kuvvetiniz olacaktır. {GY 30.3}

Bölüm 6 - İman ve Kabulleniş

Vicdanınız Kutsal Ruh tarafından harekete geçirildiği için günahın kötülüğünü, gücünü, verdiği suçluluk duygusunu ve kederi biraz gördünüz; ve ona iğrenerek bakıyorsunuz. Günahın sizi Allah'tan ayırdığını, günahın gücüne köle olduğunuzu hissediyorsunuz. Kaçmaya çalıştıkça acizliğinizin farkına varıyorsunuz. Güdüleriniz saf değil; kalbiniz temiz değil. Hayatınızın bencillik ve günah ile dolu olduğunuzu görüyorsunuz. Affedilmeye, temizlenmeye, özgür kılınmaya özlem duyuyorsunuz. Allah'a uyum, O'na benzerlik — bunları nasıl elde edebilirsiniz? {GY 31.1}

Asıl ihtiyacınız huzurdur — Gök'ün bağışı ve ruhta huzur ve sevgi. Para bunu satın alamaz, zekâ bunu sağlayamaz, bilgelik buna erişemez; asla bunu kendi çabalarınızla garantiye almayı ümit edemezsiniz. Ancak Allah bunu size bir armağan olarak, "parasız ve bedelsiz" sunar (Yeşaya 55:1 [KM]). Elinizi uzatıp ona tutunmanız yeterlidir. Rab diyor ki, "Günahlarınız sizi kana boyamış bile olsa kar gibi ak pak olacaksınız. Elleriniz kırmız böceği gibi kızıl olsa da yapağı gibi bembeyaz olacak" (Yeşaya 1:18). "Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım" (Hezekiel 36:26). {GY 31.2}

Günahlarınızı itiraf ettiniz ve kalbinizde onları bıraktınız. Kendinizi Allah'a vermeyi kararlaştırdınız. Şimdi O'na gidin ve O'ndan günahlarınızı yıkamasını ve size yeni bir kalp vermesini dileyin. Sonra da buna yapacağına dair söz verdiği için yaptığına inanın. İsa'nın dünyadayken öğrettiği ders şuydu: Allah'ın vaat ettiği armağanı aldığımıza inanmamız lazım ve bu bizimdir. İsa, insanlar O'nun gücüne inanınca onların hastalıklarını iyileştirdi; görebildikleri şeylerle onlara yardım etti ve böylece insanlara göremedikleri şeylerde de O'na güvenmeleri için ilham verdi, onları O'nun günahı affetme gücüne inanmaya yönlendirdi. Felçli hasta adamın iyileştirilmesinde bunu açıkça söyledi: "İnsanoğlu'nun yeryüzünde günahları bağışlama yetkisine sahip olduğunu bilesiniz diye…" Sonra felçliye, "Kalk, yatağını topla, evine git!" dedi (Matta 9:6). Müjdeci Yuhanna da Mesih'in mucizelerinden bahsederek şöyle diyor: "Yazılanlar, İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman edesiniz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşasınız diye yazılmıştır" (Yuhanna 20:31). {GY 31.3}

İsa'nın hastaları iyileştirmesinin Kutsal Kitap'taki basit kaydından, O'nun günahları affedeceğine nasıl inanacağımız konusunda bir şey öğrenebiliriz. Beytesta'daki kötürümün hikâyesine dönelim. Zavallı hasta acizdi; 38 senedir kollarını ve bacaklarını kullanmamıştı. Yine de İsa ona buyurdu: "Kalk, şilteni topla ve yürü." 1 Hasta adam, "Rab, beni sağ kılarsan o zaman sözüne uyarım" diyebilirdi. Fakat hayır, Mesih'in sözüne inandı, sağ kılındığına inandı ve anında çaba gösterdi; yürümeyi amaçladı ve yürüdü. Mesih'in sözüne göre hareket etti ve Allah gücü verdi. Adam sağ kılındı. {GY 32.1}

Siz de aynı şekilde günahkârsınız. Geçmiş günahlarınız için kefarette bulunamazsınız; kalbinizi değiştirip kendinizi kutsal yapamazsınız. Ancak Allah bütün bunları Mesih

aracılığıyla sizin için yapmayı vaat ediyor. Siz bu vaade inanıyorsunuz. Günahlarınızı itiraf ediyor ve kendinizi Allah'a veriyorsunuz. O'na hizmet etmeyi amaçlıyorsunuz. Allah'ın size olan vaadini yerine getireceği, sizin bunları yaptığınız kadar kesindir. Vaade inanırsanız — bağışlandığınıza ve arındırıldığınıza inanırsanız— Allah buna gerçeklik sağlar; aynı Mesih'in kötürüme, iyileştirildiğine inandığında yürüme gücü verdiği gibi, siz de sağ kılınırsınız. İnanırsanız öyle olacaktır. {GY 32.2}

Sağ kılındığınızı hissetmeyi beklemeyin, ancak şöyle deyin: "Buna inanıyorum; bu, öyle hissettiğim için değil, Allah vaat ettiği için gerçek." {GY 32.3}

İsa şöyle diyor: "Duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir" (Markos 11:24). Bu vaadin bir koşulu vardır: Allah'ın iradesiyle uyumlu dua etmeliyiz. Ancak günahtan bizi arındırmak, bizi O'nun çocukları yapmak, kutsal bir hayat yaşamamıza olanak sağlamak Allah'ın iradesidir. Böylece bu bereketleri dileyebiliriz, aldığımıza inanabiliriz ve aldığımız için Allah'a şükredebiliriz. İsa'ya gidip arındırılmak ve yasanın önünde utanç veya pişmanlık duymadan durmak bizim ayrıcalığımızdır. "Öyleyse şimdi, Mesih İsa'da olanlara, bedene göre değil, ama Ruh'a göre yürüyenlere mahkumiyet yoktur" (Romalılar 8:1 [Kİ]). {GY 32.4}

Bundan böyle kendinize ait değilsiniz; bir bedel karşılığı satın alındınız. 2 "Altın ya da gümüş gibi geçici şeylerle değil, kusursuz ve lekesiz kuzuyu andıran Mesih'in değerli kanının fidyesiyle kurtuldunuz" (1. Petrus 1:18, 19). Bu basit Allah'a inanma eylemiyle, Kutsal Ruh kalbinizde yeni bir hayat yaratmıştır. Allah'ın ailesine doğmuş bir çocuk gibisiniz ve O sizi kendi Oğlu'nu sevdiği gibi seviyor. {GY 33.1}

Kendinizi İsa'ya vermişsiniz, geri çekilmeyin, kendinizi O'ndan uzaklaştırmayın, ancak günbegün, "Ben Mesih'e aitim; kendimi O'na verdim" deyin ve O'ndan size Ruhu'nu vermesini ve kendi lütfu ile sizi himaye etmesini isteyin. Tıpkı kendinizi Allah'a vererek ve O'na iman ederek O'nun çocuğu olduğunuz gibi, O'nda yaşamalısınız da. Elçi şöyle diyor: "Rab Mesih İsa'yı nasıl kabul ettinizse, O'nda öylece yaşayın" (Koloseliler 2:6). {GY 33.2}

Bazı insanlar Rabb'in bereketlerini talep edebilmeden önce, bir deneme süresinden geçmeleri gerektiğini, Rabb'e düzeldiklerini kanıtlamaları gerektiğini düşünürler. Fakat Allah'ın bereketini şimdiden talep edebilirler. Zayıflıklarına yardım olarak O'nun lütfuna, Mesih'in Ruhu'na sahip olmaları gereklidir, aksi takdirde kötülüğe karşı koyamazlar. İsa aynı olduğumuz gibi, günahlı, aciz, bağımlı halimizle O'na gelmemizden memnun olur. Tüm zayıflıklarımızla, saçmalıklarımızla, günahlılığımızla O'na gelebilir, tövbe ile O'nun dizlerine kapanabiliriz. Bizi sevgi dolu kollarıyla kucaklamak, yaralarımızı sarmak, bizi tüm kirlilikten arındırmak O'nun yüceliğidir. {GY 33.3}

İşte binlerce kişinin başarısız olduğu nokta şudur: "İsa'nın kendilerini kişisel, bireysel olarak affettiğine inanmıyorlar. Allah'ın sözünü senet saymıyorlar. Bağışlanmanın her günah

için serbestçe verildiğini bilmek, şartlara uyan herkesin ayrıcalığıdır. Allah'ın vaatlerinin sizin için geçerli olmadığı şeklindeki şüpheyi aklınızdan çıkarın. Onlar her tövbekâr günahkâr için geçerlidir. Mesih aracılığıyla güç ve lütuf, hizmet eden melekler tarafından her imanlı cana getirilmek üzere sağlanmıştır. Hiç kimse, onların uğruna ölmüş olan İsa'da güç, paklık ve doğruluk bulamayacak kadar günahlı değildir. İsa onların günahla lekelenmiş ve kirlenmiş giysilerini üzerlerinden alıp yerine doğruluğun beyaz giysilerini giydirmeyi beklemektedir; onlara yaşamalarını, ölmemelerini buyuruyor. {GY 33.4}

Allah bizlere, sınırlı insanların birbirlerine davrandığı gibi davranmaz. O'nun düşünceleri merhamet, sevgi ve en müşfik şefkattir. Şöyle diyor: "Kötü kişi yolunu, fesatçı düşüncelerini bıraksın; RAB'be dönsün, merhamet bulur, Tanrımız'a dönsün, bol bol bağışlanır." "İsyanlarınızı bulut gibi, günahlarınızı sis gibi sildim" (Yeşaya 55:7; 44:22). {GY 34.1}

"Ben kimsenin ölümünden sevinç duymam. Egemen RAB böyle diyor. Öyleyse günahınızdan dönün de yaşayın!" (Hezekiel 18:32). Şeytan, Allah'ın mübarek vaatlerini bizden çalmaya hazır. Her ümit parıltısını ve her ışık huzmesini candan koparmak istiyor; fakat bunu yapmasına izin vermemelisiniz. Ayartıcıya kulak vermeyin, fakat şöyle deyin: "Ben yaşayabileyim diye İsa öldü. O beni seviyor ve ölmemi istemiyor. Merhametli bir Göksel Babam var; ve O'nun sevgisini suistimal etmiş olmama rağmen, bana verdiği bereketlerin boşa harcanmış olmalarına rağmen 'Kalkıp babamın yanına döneceğim, ona, Baba diyeceğim, Tanrı'ya ve sana karşı günah işledim. Ben artık senin oğlun olarak anılmaya layık değilim. Beni işçilerinden biri gibi kabul et.' " Bu öykü size avare kişinin nasıl karşılanacağını anlatıyor: "Kendisi daha uzaktayken babası onu gördü, ona acıdı, koşup boynuna sarıldı ve onu öptü" (Luka 15:18—20). {GY 34.2}

Fakat bu öykü bile, her ne kadar sevecen ve dokunaklı olsa da, göksel Baba'nın sonsuz merhametini açıklamakta yetersiz kalıyor. Rab, peygamberi aracılığıyla beyan ediyor: "Seni sonsuz bir sevgiyle sevdim, bu nedenle sevecenlikle seni kendime çektim" (Yeremya 31:3). Günahkâr daha Baba'nın evinden uzakken, yabancı bir ülkede varlığını ziyan ederken, Baba'nın kalbi ona özlem duymaktadır; ve canda uyandırılan her Allah'a dönme özlemi, O'nun Ruhu'nun müşfik ricalarıdır; avareyi Baba'nın sevgi dolu kalbine cezbetmekte, rica etmekte, çekmektedir. {GY 35.1}

Kutsal Kitap'ın zengin vaatleri önünüzdeyken şüpheye yer verebilir misiniz? Zavallı günahkâr geri dönmeye can atarken, günahlarını bırakmaya can atarken, Rabb'in katı bir şekilde onu tövbe ile O'nun ayaklarına gelmekten alıkoyduğuna inanabilir misiniz? Böyle düşünceleri bırakın! Kendi canınıza hiçbir şey göksel Babamıza dair böyle düşünceleri beslemek kadar çok acı veremez. O, günahtan nefret eder fakat günahkârı sever ve kabul eden herkes kurtulabilsin ve görkem krallığında ebedî bereketlere sahip olabilsin diye kendini Mesih'in şahsında verdi. Bize doğru olan sevgisini açıklamak için seçilmiş sözlerden daha güçlü veya daha müşfik hangi kelimeler kullanılabilirdi? "RAB, 'Kadın emzikteki çocuğunu

unutabilir mi?' diyor, 'Rahminden çıkan çocuktan sevecenliği esirger mi? Kadın unutabilir, ama ben seni asla unutmam' " (Yeşaya 49:15). {GY 35.2}

Şüphe duyan ve titreyenler, gözlerinizi yukarı kaldırın; çünkü İsa bizim için arabulucuk yapmak için yaşıyor. Armağan olarak verdiği Oğlu için Allah'a şükredin ve sizin için boşuna ölmüş olmaması için dua edin. Ruh sizi bugün davet ediyor. İsa'ya bütün kalbinizle gelin, O'nun bereketini talep edebilirsiniz. {GY 35.3}

Vaatleri okurken bunların sözlerin yetmediği bir sevgi ve merhametin ifadesi olduğunu hatırlayın. Sonsuz Sevgi'nin kalbi, sınırsız şefkat ile günahkâra doğru çekilmektedir. "Mesih'in kanı aracılığıyla Mesih'te kurtuluşa, suçlarımızın bağışlanmasına kavuştuk" (Efesliler 1:7). Evet, yeter ki Allah'ın yardımcınız olduğuna inanın. İnsanlarda kendi ahlaki suretini yeniden yaratmak istiyor. Siz günahlarınızı itiraf edip tövbe ile O'na yanaştıkça, O da size merhamet ve af ile yanaşacaktır. {GY 35.4}

Bölüm 7 - Öğrenciliğin Ölçütü

“Bir kimse Mesih’teyse,

yeni yaratıktır;

Eski şeyler geçmiş,

her şey yeni olmuştur.” {GY 36.1}

(2. Korintliler 5:17)

Bir kimse ihtidanın tam saatini veya yerini söyleyemeyebilir veya koşullar zincirinin izini süremeyebilir, fakat bu onun ihtida etmemiş olduğunu kanıtlamaz. Mesih, Nikodim’e şöyle dedi: “Yel dilediği yerde eser; sesini işitirsin, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruh’tan doğan herkes böyledir” (Yuhanna 3:8). İnsan kalbinde işleyen Allah’ın Ruhu, aynı kendisi görünmez ancak etkileri kolaylıkla görülen ve hissedilen rüzgâr gibidir. Hiçbir insan gözünün göremediği o yenileyici güç, ruhta yeni bir can yaratır; Allah’ın suretinde yeni bir varlık yaratır. Ruhun işi sessiz ve görülemez olsa da, etkisi dışavurulur. Kalp Allah’ın Ruhu tarafından yenilenmiş ise, hayat bu gerçeğe tanıklık edecektir. Biz kendiliğimizden kalbimizi değiştirmek veya kendimizi Allah ile uyumlu hale getirmek için hiçbir şey yapamazsak da; kendimize veya kendi iyiliğimize hiçbir şekilde güvenmememiz gerekse de, hayatlarımız Allah’ın lütfunun içimizde ikamet edip etmediğini açığa çıkaracaktır. Karakterde, alışkanlıklarda ve uğraşlarda bir değişiklik görülecektir. Bunların eski ve yeni şekli arasında kesin ve açık bir farklılık olacaktır. Karakter, ara sıra yapılan iyi işler ve yanlışlar ile değil, alışkanlık edinilmiş sözlerin ve eylemlerin genel eğilimiyle açığa çıkar. {GY 36.2}

Mesih’in yenileyici gücü olmadan, davranışların dış görünümde uygun olabileceği doğrudur. Nüfuz düşkünlüğü ve başkaları tarafından takdir edilme arzusu, iyi düzenlenmiş bir hayat meydana getirebilir. Özsaygı, bizi kötülük gürünümünden kaçınmaya yönlendirebilir. Bencil bir kalp cömert eylemlerde bulunabilir. Öyleyse kimin tarafında olduğumuzu nasıl değerlendirebiliriz? {GY 36.3}

Kalp kime aittir? Düşüncelerimiz kiminledir? Kimin hakkında konuşmaktan hoşlanıyoruz? En candan sevgimize ve en iyi enerjimize kim sahiptir? Eğer Mesih’e ait isek, düşüncelerimiz O’nunladır ve en tatlı düşüncelerimiz O’nun hakkındadır. Biz olan ve bizim olan her şey O’na adanmıştır. O’nun suretini yansıtmaya, O’nun ruhunu solumaya, O’nun iradesini gerçekleştirmeye ve yaptığımız her şeyde O’nu hoşnut etmeye can atarız. {GY 37.1}

İsa Mesih’te yeni yaratık olanlar Ruh’un meyvelerini vereceklerdir: “Ruh’un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir” (Galatyalılar 5:22, 23). Artık kendilerini eski eğilimlere göre şekillendirmeyecekler, aksine Allah’ın Oğlu’na olan imanlarıyla O’nun adımlarında yürüyecek, O’nun karakterini yansıtacak ve O’nun pak olduğu gibi kendilerini paklayacaklar. Bir zamanlar nefret ettikleri

şeyleri şimdi seviyorlar, sevdikleri şeylerden ise nefret ediyorlar. Kibirli ve kendine çok güvenenler, mütevazı ve alçakgönüllü olur. Gösterişçi ve kendini beğenmiş olanlar, ciddi ve dikkat çekmekten kaçınır olur. Sarhoşlar ayık olur, ahlaksızlar iffetli olur. Dünyanın gösterişçi gelenekleri ve modaları bir kenara bırakılır. Hristiyanlar, "dıştan süs"ü değil, "yumuşak ve sakin ruhun bozulmayan süsü[nü], yüreğin gizli insanı"nı arayacaklardır (1. Petrus 3:3, 4 [Kİ]). {GY 37.2}

Değişim getirmediği sürece gerçek tövbenin kanıtı yoktur. Aldığı rehini geri verirse, çaldığını öderse, günahlarını itiraf ederse, Allah'ı ve insan kardeşlerini severse, günahkâr, ölümden hayata geçtiğinden emin olabilir. {GY 37.3}

Hatalı, günahlı varlıklar olarak Mesih'e gelip O'nun affedici lütfunun paydaşları olunca, kalpte sevgi doğar. Her yük hafiftir, zira Mesih'in yüklediği boyunduruk kolaydır. Görev bir zevk haline gelir ve fedakârlık keyif olur. Önceden karanlığa bürünmüş gibi görünen yol, artık Doğruluk Güneşi'nin huzmeleriyle parlar. {GY 37.4}

Mesih'in karakterinin güzelliği, O'nun izleyicilerinde görülecektir. Allah'ın isteğini yerine getirmek O'nun zevkiydi. Allah'a olan sevgi, O'nun görkemi için gayret, Kurtarıcımız'ın hayatını kontrol eden güçtü. Sevgi O'nun tüm eylemlerini güzelleştirdi ve asilleştirdi. Sevgi Allah'tandır. Adanmamış kalp bunu başlatamaz ve üretemez. Sevgi sadece İsa'nın egemen olduğu kalpte bulunabilir. "Bizse seviyoruz, çünkü önce O bizi sevdi" (1. Yuhanna 4:19). İlahî lütuf aracılığıyla yenilenmiş kalpte eylem ilkesi sevgidir. Karakteri değiştirir, güdülere hükmeder, tutkuları kontrol altına alır, düşmanlığı yatıştırır ve eğilimleri asilleştirir. Bu sevgi, ruhta beslendiği zaman, hayatı tatlandırır ve etrafa arındırıcı bir etki saçar. {GY 37.5}

Allah'ın çocuklarının — bilhassa O'nun lütfuna güvenmeye yeni başlamış olanların — kendilerini bunlara karşı özellikle korumaları gereken iki hata vardır. Birincisine önceden değinmiştik: kendini Allah'la uyumlu hale getirmek için kendi işlerine bakıp kendi yapabildiğin herhangi bir şeye güvenmek. Yasayı tutmakla kutsal olmaya çalışan kişi, imkânsız olana teşebbüs etmektedir. Mesih olmadan insanın yapabildiği her şey bencillik ve günah ile kirletilmiştir. Bizi kutsal kılabilen tek şey, iman yoluyla aldığımız Mesih'in lütfudur. {GY 38.1}

Bunun tam tersi ve en az o kadar tehlikeli olan diğer inanç ise, Mesih'e inanmanın insanları Allah'ın yasasını tutma sorumluluğundan özgür kıldığıdır; sadece iman yoluyla Mesih'in lütfunun paydaşları olabildiğimiz için işlerimizin kurtuluşumuzla hiçbir alakası olmadığıdır. {GY 38.2}

Ancak burada şunu fark edin: itaat salt dış görünüşte uyum değildir, ancak sevgiyle yapılan bir hizmettir. Allah'ın yasası bilhassa O'nun doğasının ifadesidir; büyük sevgi ilkesinin somutlaşmasıdır ve bu nedenle gökyüzünde ve yeryüzünde O'nun hükümetinin

temelidir. Kalplerimiz Allah'ın suretinde yenilenirse, ilahî sevgi ruha aşılanırsa, Allah'ın yasası hayatta uygulanmayacak mıdır? Sevgi ilkesi kalbe aşılanınca, insan onu yaratan Kişi'nin benzerliğine göre yenilendiğinde, yeni antlaşma vaadi yerine getirilir: "Yasalarımı yüreklerine koyacağım, zihinlerine yazacağım" (İbraniler 10:16). Ve eğer yasa kalbe yazılırsa, hayatı şekillendirmez mi? İtaat —sevgiyle yapılan hizmet ve bağlılık— öğrenciliğin gerçek belirtisidir. Bu yüzden Kutsal Yazılar şöyle diyor: "Tanrı'yı sevmek O'nun buyruklarını yerine getirmek demektir;" " 'O'nu tanıyorum' deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur" (1. Yuhanna 5:3, 2:4). İman ve sadece iman, insanı itaatten bağımsız kılmaktan ziyade, bize itaat edebilme gücünü veren Mesih'in lütfunun paydaşları olmamızı sağlar. {GY 38.3}

İtaatimizle kurtuluşu kazanmayız; zira kurtuluş Allah'ın karşılıksız armağanıdır, imanla alınır. Ancak itaat imanın meyvesidir. "Mesih'in, günahları kaldırmak için ortaya çıktığını ve kendisinde günah olmadığını bilirsiniz. Mesih'te yaşayan, günah işlemez. Günah işleyen O'nu ne görmüştür, ne de tanımıştır" (1. Yuhanna 3:5, 6). İşte asıl sınav buradadır. Mesih'te yaşıyorsak, Allah'ın sevgisi içimizde yaşıyorsa, duygularımız, düşüncelerimiz, amaçlarımız ve eylemlerimiz, Allah'ın kutsal yasasının ilkelerinde ifade edilen O'nun iradesiyle uyum içinde olacaktır. "Yavrularım, kimse sizi aldatmasın. Mesih doğru olduğu gibi, doğru olanı yapan da doğru kişidir" (1. Yuhanna 3:7). Doğruluk, Sina Dağı'nda verilen On Emir'de ifade edilmiş olan Allah'ın kutsal yasasının standardına göre tanımlanır. {GY 39.1}

İnsanları Allah'a itaatten bağımsız kılan Mesih'e olan bu sözümona iman aslında iman değil, küstah bir varsayımdır. "İman yoluyla, lütufla kurtuldunuz;" fakat "tek başına eylemsiz iman da ölüdür" (Efesliler 2:8, Yakup 2:17). Mesih dünyaya gelmeden önce kendisi hakkında şunu söyledi: "Ey Tanrım, senin isteğini yapmaktan zevk alırım ben, yasan yüreğimin derinliğindedir" (Mezmur 40:8). Ve tekrar göğe yükselmeden hemen önce şöyle söyledi: "Babam'ın emirlerini tuttum ve O'nun sevgisinde kaldım" (Yuhanna 15:10 [Kİ]). Kutsal Yazılar diyor ki: "Buyruklarını yerine getirirsek, O'nu tanıdığımızdan emin olabiliriz… 'Tanrı'da yaşıyorum' diyen, Mesih'in yürüdüğü yolda yürümelidir" (1. Yuhanna 2:3—6). "Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu" (1. Petrus 2:21). {GY 39.2}

Sonsuz yaşamın şartı, bugün her zaman olanın aynısıdır, ilk atalarımızın düşüşünden önce Aden'de olanın aynısıdır: Allah'ın yasasına mükemmel uyum, mükemmel doğruluk. Eğer sonsuz yaşam bundan daha azın karşılığı olarak verilseydi, tüm evrenin mutluluğu tehlikeye girerdi. Ölümsüz olması için, bütün keder ve sefalet zinciriyle beraber günaha yol açılırdı. {GY 39.3}

Düşüşten önce, Adem'in Allah'ın yasasına itaat yoluyla doğru bir karakter geliştirmesi mümkündü. Ancak bunu yapmakta başarılı olamadı ve onun günahı yüzünden bizim doğamız da düştü ve kendimizi doğru yapamıyoruz. Günahlı ve kötü olduğumuz için yasaya

mükemmel olarak itaat edemiyoruz. Allah'ın yasasının taleplerine karşılık kendiliğimizden verebileceğimiz hiçbir doğruluğumuz yok. Ancak Mesih bizim için bir kaçış yolu sağlamıştır. Bizim karşılaşmamız gereken denemeler ve ayartılar arasında bu dünyada yaşadı. Günahsız bir hayat yaşadı. Bizim için öldü ve şimdi günahlarımızı alıp bize kendi doğruluğunu vermeyi teklif ediyor. Kendinizi O'na verirseniz ve O'nu Kurtarıcınız olarak kabul ederseniz, hayatınız günahlı olmuş olsa da, O'nun adıyla siz de aklanmış sayılırsınız. Mesih'in karakteri sizin karakterinizin yerinde durur ve siz Allah'ın önünde sanki günah işlememişsiniz gibi kabul edilirsiniz. {GY 39.4}

Bunun da ötesinde, Mesih kalbi değiştirir. O, iman yoluyla kalbinizde yaşar. Mesih'e olan bu bağlantıyı imanla ve iradenizi sürekli O'na teslim ederek sürdürmelisiniz; bunu yaptığınız sürece O, kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizin içinizde çalışacaktır. Şöyle diyebileceksiniz: "Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum" (Galatyalılar 2:20). Mesih de öğrencilerine şöyle dedi: "Konuşan siz değil, aracılığınızla konuşan Babanız'ın Ruhu olacak" (Matta 10:20). Sonra içinizde çalışan Mesih ile birlikte aynı ruhu göstereceksiniz ve aynı iyi işleri —doğruluk ve itaat işlerini— yapacaksınız. {GY 40.1}

Yani kendi içimizde övünebileceğimiz hiçbir şey yok. Kendimizi yüceltecek hiçbir temelimiz yok. Umudumuzun tek temeli, bize atfedilmiş olan Mesih'in doğruluğudur ve içimizde ve bizim aracılığımızla işleyerek O'nun Ruhu'nun gerçekleştirdikleridir. {GY 40.2}

İman hakkında söz ederken aklımızda tutmamız gereken bir ayrım vardır. İmandan tamamen farklı olan bir tür inanç vardır. Allah'ın mevcudiyeti ve gücü, O'nun sözünün hakikiliği, Şeytan'ın ve onun ordularının bile kalplerinde inkâr edemedikleri gerçeklerdir. Kutsal Kitap, "cinler1 bile inanıyor ve titriyorlar" diyor; fakat bu iman değildir (Yakup 2:19 [Kİ]). Allah'ın sözüne sadece inanmanın değil, iradenin O'na teslimiyetinin olduğu yerde; kalbin O'na verildiği, ilgilerin O'na odaklandığı yerde, iman vardır — sevgi ile işleyen ve ruhu arındıran iman. Kalp bu iman yoluyla Allah'ın suretinde yenilenir. Ve yenilenmemiş durumunda Allah'ın yasasına tabi olmayan ve olamayan kalp, şimdi onun kutsal ilkelerinden zevk alıyor ve mezmurcuyla beraber "Ne kadar severim yasanı! Bütün gün düşünürüm onun üzerinde" diye ilan ediyor (Mezmur 119:97). Ve "bedene göre değil, ama Ruh'a göre yürü[yen]" bizlerde yasanın doğruluğu yerine getirilir (Romalılar 8:1 [Kİ]). {GY 40.3}

Mesih'in affedici sevgisini tanımış ve gerçekten Allah'ın çocukları olmayı arzulayan kişiler var; fakat karakterlerinin kusurlu, hayatlarının hatalı olduğunun farkındalar ve kalplerinin Kutsal Ruh tarafından gerçekten yenilenmiş olup olmadığından şüphelenmeye hazırlar. Böylelerine derim ki, ümitsizlik içinde geri çekilmeyin. Eksiklerimiz ve hatalarımız yüzünden sık sık İsa'nın ayakları dibinde eğilip ağlamamız gerekecektir, fakat cesaretimiz kırılmamalı. Düşman bizi yense bile biz uzaklaştırılmayız, Allah tarafından terk edilmeyiz ve geri çevrilmeyiz. Hayır; Mesih Allah'ın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir. 2 Sevgili

Yuhanna, “Yavrularım, bunları size günah işlemeyesiniz diye yazıyorum. Ama içimizden biri günah işlerse, adil olan İsa Mesih bizi Baba’nın önünde savunur” demiştir (1. Yuhanna 2:1). Ve Mesih’in şu sözlerini unutmayın: “Baba’nın kendisi sizi seviyor” (Yuhanna 16:27). Sizi kendisine geri getirmeyi, kendi paklığının ve kutsallığının sizde yansıdığını görmeyi arzuluyor. Ve siz kendinizi O’na teslim ederseniz, sizde iyi bir işe başlamış olan Kişi bunu Mesih İsa’nın gününe dek tamamlayacaktır. 3 Daha gayretli bir şekilde dua edin; daha yürekten inanın. Kendi gücümüze güvenmemeye başladıkça, Kurtarıcımız’ın gücüne güvenelim ve yüzümüzün kurtuluşu olan Kişi’ye4 hamdedeceğiz. {GY 41.1}

İsa’ya yaklaştıkça kendi gözünüzde daha kusurlu görüneceksiniz; zira görüşünüz daha keskin olacaktır ve sizin kusurlarınız O’nun kusursuz doğasına kıyasla geniş ve kesin bir tezat sergileyecektir. Bu, Şeytan’ın aldatmalarının gücünü kaybettiğinin kanıtıdır; Kutsal Ruh’un canlandırıcı etkisinin sizi uyandırdığının belirtisidir. {GY 42.1}

İsa’ya doğru duyulan derinden kaynaklanan bir sevgi, kendi günahlılığını tanımayan bir kalpte yaşayamaz. Mesih’in lütfuyla dönüştürülen kalp, O’nun ilahî karakterini takdir edecektir; ancak kendi ahlaki bozukluğumuzu görmüyorsak bu Mesih’in güzelliğini ve mükemmeliğini görmemiş olmamızın kesin delilidir. {GY 42.2}

Kendimizde övünülecek ne kadar az şey görürsek, Kurtarıcımız’ın sınırsız paklığı ve güzelliğinde övünecek o kadar çok şey görürüz. Günahlılığımızın görüntüsü bizi affedebilen Kişi’ye yönlendirir; ve acizliğini algılayan ruh Mesih’e elini uzatınca O kendisini güç ile gösterecektir. İhtiyaç duygumuz bizi ne kadar O’na ve Allah’ın sözüne yönlendirirse, O’nun karakterinin o kadar yüce görüntülerine sahip olacağız ve O’nun suretini o kadar iyi yansıtacağız. {GY 42.3}

Bölüm 8 - Mesih'te Büyümek

Kutsal Kitap, Allah'ın çocukları haline geldiğimiz kalp değişiminden doğuş olarak bahsediyor. Ve yine, çiftçinin ektiği iyi tohumun filizlenmesiyle kıyaslıyor. Benzer şekilde, Mesih'e yeni ihtida etmiş olanlar İsa Mesih'te "büyüyerek" erkekler ve kadınlar olacak "yeni doğmuş bebekler" olarak tanımlanıyor (1. Petrus 2:2; Efesliler 4:15). Veya tarlada ekilen iyi tohum gibi büyüyüp meyve vermeliler. Yeşaya, "RAB'bin görkemini yansıtmak için, onlara 'RAB'bin diktiği doğruluk ağaçları' " deneceğini söylüyor (Yeşaya 61:3). Böylece ruhsal hayatın gizemli gerçeklerini daha iyi anlayabilmemiz için doğal hayattan örnekler çiziliyor. {GY 43.1}

İnsanın tüm bilgeliği ve yeteneği doğadaki en küçük cisimde hayat yaratamaz. Bitkiler veya hayvanlar sadece Allah'ın bizzat verdiği hayat sayesinde yaşayabilirler. Aynı şekilde insan kalbinde ruhsal hayat sadece Allah'tan gelen hayat sayesinde doğar. "Bir kimse yeniden doğmadıkça" Mesih'in vermek için geldiği hayatın paydaşı olamaz (Yuhanna 3:3). {GY 43.2}

Büyümek de hayat gibidir. Tomurcuğun filizlenmesini ve çiçeğin meyvelenmesini sağlayan Allah'tır. Tohumun gelişmesi O'nun gücü sayesinde olur; "önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir" (Markos 4:28). Hoşea Peygamber de İsrail hakkında "Zambak gibi çiçek açacak," "buğday gibi gelişecek, asma gibi serpilecekler" diyor (Hoşea 14:5, 7). Ve İsa bize, "Zambakların nasıl büyüdüğüne bakın!" diye buyuruyor (Luka 12:27). Bitkiler ve çiçekler kendi özenleriyle veya endişeleriyle değil, hayatlarına hizmet etmeleri için Allah'ın verdiği şeyleri alarak büyüyorlar. Çocuk da kendi endişesi veya gücü ile boyuna boy katamaz. Siz de kendi endişeniz veya çabanız aracılığıyla ruhsal büyümeyi elde edemezsiniz. Bitki, çocuk, hayatına hizmet etmek için çevresinde olanlardan alarak büyür — hava, güneş ışığı ve besin. Doğanın bu armağanları hayvana ve bitkiye ne ise, Mesih de O'na güvenenler için odur. Mesih onların "sonsuz ışı[ğıdır]," onlara "bir güneş, bir kalkandır" (Yeşaya 60:19; Mezmur 84:11). "Yeni biçilmiş çayıra düşen yağmur gibi," "çiy gibi olacağım İsrail'e" diyor (Hoşea 14:5; Mezmur 72:6). Mesih yaşayan su, "Tanrı'nın ekmeği, gökten inen ve dünyaya yaşam verendir" (Yuhanna 6:33). {GY 43.3}

Allah, eşsiz armağanı olan Oğlu sayesinde dünyada dolaşan hava kadar gerçek bir lütuf atmosferi ile tüm dünyayı kuşatmıştır. Bu hayat verici atmosferi solumay seçen herkes yaşayacak ve büyüyerek İsa Mesih'te erkekler ve kadınlar olacaklardır. {GY 44.1}

Çiçeğin güzelliğini ve simetrisini geliştirsin diye güneşe döndüğü gibi, biz de göğün ışığı üzerimize yansısın ve karakterimiz Mesih'in benzerliğinde gelişsin diye Doğruluk Güneşi'ne dönmeliyiz. {GY 44.2}

İsa, "Bende kalın, ben de sizde kalayım. Çubuk asmada kalmazsa kendiliğinden meyve veremez. Bunun gibi, siz de bende kalmazsanız meyve veremezsiniz… Bensiz hiçbir şey

yapamazsınız" derken aynı şeyi öğretiyor (Yuhanna 15:4, 5). Siz kutsal bir hayat yaşamak için, dalın büyümek ve meyve vermek için gövdeye bağımlı olduğu kadar Mesih'e bağımlısınız. O'ndan ayrı hiç hayatınız yok. Ayartıya karşı koymak veya lütufta ve kutsallıkta büyümek için hiç gücünüz yok. O'nda yaşarsanız serpilebilirsiniz. Hayatınızı O'ndan alırsanız kurumazsınız, verimsiz olmazsınız. Akarsu kıyılarına dikilmiş ağaç gibi olursunuz. 1 {GY 44.3}

Çoğu kişinin işin bir kısmını kendileri yapmaları gerektiği şeklinde bir fikri var. Günahların bağışlanması için Mesih'e güvenmişler, ancak şimdi kendi çabalarıyla doğru bir yaşam sürdürmeyi amaçlarlar. Fakat buna yönelik her çaba başarısız olacaktır. İsa, "Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" diyor. Lütufta gelişmemiz, neşemiz, yararlılığımız — bunların hepsi Mesih ile birlik olmamıza bağlıdır. Lütufta gelişmemiz O'nunla her gün, her saat sürdürdüğümüz birliktelik ile, yani O'nda yaşayarak gerçekleşecektir. O, imanımızın sadece Öncüsü değil, Tamamlayıcısı'dır. 2 Herşeyden önce, her şeyin sonunda ve daima Mesih olmalıdır. Sadece yarışımızın başlangıcında değil, fakat yol boyu her adımda O bizimle olmalıdır. Davut, "Gözümü RAB'den ayırmam, sağımda durduğu için sarsılmam" diyor (Mezmur 16:8). {GY 44.4}

"Nasıl Mesih'te yaşamalıyım?" diye mi soruyorsunuz? Aynı O'nu başlangıçta aldığınız gibi. "Rab Mesih İsa'yı nasıl kabul ettinizse, O'nda öylece yaşayın;" "Doğru adamım, imanla yaşayacaktır" (Koloseliler 2:6; İbraniler 10:38). Tamamen Allah'ın olmak, O'na hizmet ve itaat etmek üzere kendinizi O'na verdiniz ve Mesih'i Kurtarıcınız olarak aldınız. Kendiniz günahlarınız için kefaret edemez ve kalbinizi değiştiremezdiniz; ancak kendinizi Allah'a vererek O'nun Mesih uğruna bütün bunları sizin için yaptığına inanıyorsunuz. İman yoluyla Mesih'in oldunuz ve iman yoluyla O'nda büyüyeceksiniz — vererek ve alarak. Her şeyi vermelisiniz —kalbinizi, iradenizi, hizmetinizi— tüm şartlarına uymak üzere kendinizi O'na vermelisiniz; ve herşeyi almalısınız — Mesih'i ve tüm bereketin doluluğunu almalısınız, öyle ki kalbinizde yaşasın, gücünüz, doğruluğunuz, ebedî yardımcınız olsun ve size itaat etme gücü versin. {GY 45.1}

Sabahleyin kendinizi Allah'a adayın; ilk işiniz bu olsun. Duanız şöyle olsun: "Ya Rab, beni tamamen Senin olarak al. Tüm planlarımı ayaklarının dibine bırakıyorum. Bugün beni hizmetinde kullan. Benimle yaşa, bütün işlerim Sen'de olsun." Bu, günlük bir meseledir. Her gün, o gün için kendinizi Allah'a adayın. Bütün planlarınızı takdiri ilahînin gösterdiği şekilde gerçekleştirilmesi veya bırakılması için O'na teslim edin. Böylece günbegün hayatınızı Allah'ın ellerine bırakırsınız ve böylece hayatınız gittikçe Mesih'in hayatının kalıbına göre şekillendirilir. {GY 45.2}

Mesih'te olan hayat, huzurlu bir hayattır. Duygusal bir coşkunluk olmayabilir, fakat daimi huzurlu bir güven olmalıdır. Umudunuz kendinizde değildir; Mesih'tedir. Güçsüzlüğünüz O'nun gücüyle, cahilliğiniz O'nun bilgeliğiyle, zayıflığınız O'nun dayanıklı kuvvetiyle

birleşir. Böylece kendinize bakmamalı, zihnin kendisini düşünmesine izin vermemelisiniz, ancak Mesih'e bakmalısınız. Zihin O'nun sevgisi, O'nun karakterinin güzelliği ve mükemmelliği üzerinde düşünsün. Kendini inkârında Mesih, alçaltılmasında Mesih, paklığı ve kutsallığında Mesih, eşsiz sevgisinde Mesih — ruhun derin düşünebileceği konu budur. O'nu severek, O'nu kopyalayarak, tamamen O'na itimat ederek O'nun suretine dönüştürüleceksiniz. {GY 45.3}

İsa, "Bende kalın" diyor. Bu sözler rahat, sabitlik ve güvenirlik düşüncesini iletiyor. Tekrar, "Bana gelin, ben size rahat veririm" diyerek davet ediyor (Matta 11:28). Mezmurcunun sözleri de aynı düşünceyi ifade ediyor: "RAB'bin önünde sakin dur, sabırla bekle;" Yeşaya da "kuvvetiniz susma ve güvenme ile olur" güvencesini veriyor (Mezmur 37:7; Yeşaya 30:15 [KM]). Rahat, tembellikte bulunmaz; zira Kurtarıcı'nın davetindeki rahat vaadi hizmet çağrısıyla beraberdir: "Boyunduruğumu yüklenin… Böylece canlarınız rahata kavuşur" (Matta 11:29). Mesih'te en çok rahat bulan kalp, O'nun için çalışmakta en samimi ve gayretli olacaktır. {GY 46.1}

Zihin benlik üzerinde durduğunda, kuvvet ve hayat kaynağı olan Mesih'ten uzaklaşır. Bu nedenle Şeytan devamlı ilgimizi Kurtarıcı'dan çevirip böylece ruhun Mesih ile birliği ve birlikteliğini engellemeye çalışmaktadır. Dünyanın zevkleri, hayatın endişeleri, karışıklıkları ve üzüntüleri, başkalarının hataları, kendi hatalarımız ve eksiklerimiz — Şeytan bunlardan herhangi birine veya hepsine başvurarak aklımızı bunlara yönlendirmeye çalışacaktır. Onun hilelerine kanıp yanlış yönlendirilmeyin. Pek çok dürüst ve Allah için yaşamayı arzulayan kişiyi de kendi kusurları ve zayıflıkları üzerinde düşünmeye yönlendirir ve onları bu şekilde Mesih'ten ayırarak zafer kazanmayı umar. Benliği odak noktası yaparak kurtarılıp kurtarılmayacağımız endişesini ve korkusunu beslememeliyiz. Bütün bunlar ruhu gücümüzün Kaynağı'ndan uzaklaştırır. Ruhunuzun korunmasını Allah'a bırakın ve O'na güvenin. İsa hakkında konuşun ve düşünün. Benlik O'nda kaybolsun. Bütün şüpheleri bırakın; korkularınızı kovun. Elçi Pavlus'la birlikte "Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve benim için kendini feda eden Tanrı Oğlu'na imanla sürdürüyorum" deyin (Galatyalılar 2:20). Allah'ta dinlenin. O'na emanet ettiğinizi koruyacak güçtedir. 3 Kendinizi O'nun ellerine bırakırsanız sizi sevenin aracılığıyla galiplerden üstün yapacaktır sizi. 4 {GY 46.2}

Mesih, insan doğasını kendi üzerine alınca insanlığı kendisine bir sevgi bağıyla bağladı ve bu bağ insanın kendi seçeneği hariç hiçbir güç tarafından koparılamaz. Şeytan sürekli bizi bu bağı koparmaya ikna etmek için, kendimizi Mesih'ten ayırmayı seçmemiz için cazibeler sunacaktır. Bizi başka bir efendi seçmeye hiçbir şeyin ayartmaması için işte burada gözlerimizi açık tutmalı, dikkatli olmalı, dua etmeliyiz; zira her zaman bunu yapmaya özgürüz. Ancak gözlerimizi Mesih'te tutalım ve O bizi koruyacaktır. İsa'ya bakarken güvendeyiz. Hiçbir şey bizi O'nun elinden kapamaz. 5 O'na devamlı bakarak, "yücelik üstüne

yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz. Bu da Ruh olan Rab sayesinde oluyor" (2. Korintliler 3:18). {GY 47.1}

İlk öğrenciler sevgili Kurtarıcı'ya benzerliklerini böyle kazandılar. O öğrenciler İsa'nın sözlerini duyunca O'na ihtiyaçlarını hissettiler. Aradılar, buldular ve O'nu izlediler. Evde, sofrada, kapalı yerde, tarlada O'nunla birlikteydiler. Öğretmenin yanında olan öğrenciler gibi her gün O'nun ağzından kutsal gerçeğin derslerini aldılar. Görevlerini öğrenmek için hizmetkârların efendilerine baktıkları gibi O'na baktılar. O öğrenciler, "bizim gibi aynı hislere sahip olan" adamlardı (Yakup 5:17). Günahla aynı savaşı savaşmaları gerekiyordu. Kutsal bir hayat yaşayabilmek için aynı lütfa ihtiyaçları vardı. {GY 48.1}

"Sevgili elçi" denilen, Kurtarıcı'nın benzerliğini en kapsamlı yansıtan Yuhanna bile, o karakter güzelliğine doğuştan sahip değildi. Sadece ısrarcı ve hürmet görmeye hırslı değil, atılgan ve hakaret edilince kin tutan bir ruhu vardı. Fakat İlahî Olan'ın karakteri ona gösterildikçe kendi eksikliğini gördü ve bu bilgi onu mütevazılaştırdı. Allah'ın Oğlu'nun günlük hayatında gördüğü güç ve sabır, kuvvet ve sevecenlik, görkem ve alçakgönüllülük, ruhunu takdir ve sevgiyle doldurdu. Efendi'ye duyduğu sevgide kendi benliğinin görüntüsünü kaybedinceye dek günbegün kalbi Mesih'e cezbedildi. Kinci, hırslı mizacı Mesih'in şekil verici gücüne teslim edildi. Kutsal Ruh'un iyileştirici etkisi kalbini yeniledi. Mesih'in sevgisinin gücü karakterde bir değişim yarattı. Bu, İsa ile birlik olmanın kesin sonucudur. Kalpte Mesih yaşadığında tüm mizaç değişir. Mesih'in Ruhu, O'nun sevgisi kalbi yumuşatır, ruhu yatıştırır ve düşünceleri ve arzuları Allah'a ve göğe doğru yükseltir. {GY 48.2}

Mesih göğe yükseldiğinde, O'nun mevcudiyetinin hissi hâlâ öğrencileriyleydi. Kişisel bir mevcudiyetti, sevgi ve ışıkla doluydu. İsa, onlarla yürümüş ve konuşmuş ve dua etmiş ve kalplerine ümit ve teselli sözleri söylemiş olan Kurtarıcı, esenlik sözleri daha dudaklarındayken göğe alınmıştı ve melekler bulutu O'nu çevreleyince sesinin tonları onlara geri gelmişti: "İşte ben, dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim" (Matta 28:20). Göğe insanlık formunda yükselmişti. Hâlâ onların Arkadaş'ı ve Kurtarıcı'sı olarak Allah'ın tahtının önünde durduğunu; ilgilerinin değişmediğini; acı çeken insanoğluyla hâlâ kendisini özdeşleştirdiğini biliyorlardı. Allah'ın önünde kendi kıymetli kanının erdemlerini ileri sürüyor, kurtardıklarının uğruna ödediği bedelin hatıraları olarak yaralanmış ellerini ve ayaklarını gösteriyordu. Onlara yer hazırlamak için göğe yükseldiğini ve tekrar dönüp. {GY 48.3}

Göğe yükselişten sonra toplandıklarında İsa'nın adıyla Baba'ya dileklerini sunmaya hevesliydiler. Ciddi bir huşu içinde dua etmek üzere başlarını eğip bu güvenceyi tekrarladılar: "Benim adımla Baba'dan ne dilerseniz, size verecektir. Şimdiye dek benim adımla bir şey dilemediniz. Dileyin, alacaksınız. Öyle ki, sevinciniz tam olsun" (Yuhanna 16:23, 24). "Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Tanrı'nın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir" şeklindeki güçlü sav ile iman elini gittikçe daha yükseklere uzattılar (Romalılar

8:34). Pentekost ise onlara Yardımcı'nın mevcudiyetini verdi; Mesih O'nun hakkında "içinizde olacaktır" demişti; "benim gidişim sizin yararınızadır. Gitmezsem, Yardımcı size gelmez. Ama gidersem, O'nu size gönderirim" de demişti (Yuhanna 14:17; 16:7). Bundan böyle Ruh aracılığıyla Mesih devamlı çocuklarının kalplerinde yaşayacaktı. O'nunla olan birlikleri, bizzat aralarındaykenkinden daha yakındı. Mesih'in ışığı ve sevgisi ve gücü onların içinden parladı, öyle ki bakanlar "onların İsa'yla birlikte bulunduklarını farkettiler" (Elçilerin İşleri 4:13). {GY 49.1}

Mesih öğrencilerine olduğu her şeyi bugün çocukları için de olmak istiyor; zira öğrencilerin küçük grubu etrafında toplanmışken yapılan o son duada, "Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum" demişti (Yuhanna 17:20). {GY 49.2}

İsa bizim için dua etti ve aynı O'nun Baba ile bir olduğu gibi bizim O'nunla bir olabilmemizi istedi. Nasıl da büyük bir birlik bu! Kurtarıcı kendisi hakkında, "Oğul… kendiliğinden bir şey yapamaz;" "bende yaşayan Baba kendi işlerini yapıyor" demişti (Yuhanna 5:19; 14:10). Öyleyse Mesih kalbimizde yaşıyorsa, "kendisini hoşnut edeni hem isteme[miz] hem de yapma[mız] için" bizim içimizde çalışacaktır (Filipililer 2:13). Biz de O'nun çalıştığı gibi çalışacağız; aynı ruhu sergileyeceğiz. Ve böylece, O'nu severek ve O'nda yaşayarak "bedenin başı olan Mesih'e doğru her yönden büyüyeceğiz" (Efesliler 4:15). {GY 49.3}

Bölüm 9 - Görev ve Yaşam

Allah, evrenin hayat, ışık ve sevinç kaynağıdır. Güneşten gelen ışık huzmeleri gibi, yaşayan pınardan fışkıran sular gibi, O'ndan tüm yaratıklarına bereket akar. Ve nerede Allah'ın sevgisi insan kalbinde ise, oradan etraftakilere sevgi ve bereket ile akacaktır. {GY 50.1}

Kurtarıcımız'ın sevinci, düşmüş insanın yükseltilmesi ve kurtarılmasındaydı. Bunun için canını kıymetli saymadı, utancı hiçe saydı ve çarmıhta ölüme katlandı. 1 Aynı şekilde melekler de daima başkalarının mutluluğu için çalışmaktadır. Bu onların sevincidir. Bencil kalplerin aşağılayıcı hizmet olarak göreceği işi yapmak, acınası durumda ve bütün yönleriyle karakter ve mevki bakımından kendilerinden aşağı olanlara hizmet etmek, günahsız meleklerin işidir. Mesih'in fedakârlık özlü sevgi ruhu, göğe nüfuz eden ruhtur ve oranın neşesinin özüdür. Mesih'in izleyicilerinin sahip olacağı ruh da budur, yapacakları iş budur. {GY 50.2}

Mesih'in sevgisi kalpte kutsal olarak kabul edildiğinde, tatlı bir koku gibi saklanamaz. Kutsal etkisi temas ettiğimiz herkes tarafından hissedilir. Kalpteki Mesih'in ruhu, çölde pınar gibidir. Her şeyi tazelemek üzere yayılır ve ölmeye hazır olanları hayat suyunu içmeye heveslendirir. {GY 50.3}

İsa'ya olan sevgi, O'nun çalıştığı gibi insanoğlunun bereketlenmesi ve yükseltilmesi için çalışma arzusu olarak açığa çıkacaktır. Göksel Babamız'ın bakımı altında olan tüm yaratıklarına doğru, sevgiye, duyarlılığa ve duygudaşlığa yol açacaktır. {GY 50.4}

Kurtarıcı'nın dünyadaki hayatı rahatlık ve kendine adanmışlıktan ibaret değildi, aksine kaybolmuş insanoğlu için direşken, samimi ve yorulmak bilmez gayretlerle çabaladı. Yemlikten Golgota'ya kadar feragat yolunu izledi ve zahmetli görevlerden, eziyetli yolculuklardan ve çok yorucu hizmet ve çalışmalardan serbest bırakılmayı aramadı. "İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları için fidye olarak vermeye geldi" dedi (Matta 20:28). Hayatının en büyük amacı buydu. Diğer her şey ikincildi ve sonradan gelirdi. Allah'ın işini yapmak ve tamamlamak O'nun ekmeği suyuydu. Benliğin ve kişisel çıkarın O'nun görevinde hiç yeri yoktu. {GY 50.5}

Aynı şekilde Mesih'in lütfundan pay alanlar da, O'nun uğruna öldüğü herkes göksel armağanı paylaşabilsin diye her fedakârlığı yapmaya hazır olacaktır. Dünyadaki süreleri yararlı olsun diye ellerinden geleni yapacaklardır. Bu ruh, gerçekten dönüştürülmüş bir canın doğal gelişimidir. Bir kimse Mesih'e gelir gelmez, kalpte onun İsa'da bulduğu değerli arkadaşı paylaşma ihtiyacı doğar; kurtarıcı ve kutsallaştırıcı gerçek, kalbe hapsedilemez. Mesih'in doğruluğunu giymişsek ve O'nun içimizde yaşayan Ruhu'nun neşesiyle dolduysak, sessiz duramayız. Rabb'in iyiliğini tadıp görmüşsek 2 söyleyeceğimiz bir şey vardır. Filipus'un Kurtarıcı'yı bulduğundaki gibi biz de başkalarını O'nun huzuruna davet edeceğiz.

3 Mesih'in cazibelerini ve gelecek dünyanın görülmemiş gerçeklerini onlara sunmayı isteyeceğiz. İsa'nın yolunda yürümeye derin bir arzu olacaktır. Etrafımızdakilerin "dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu[nu]" görmeleri için samimi bir özlem olacaktır (Yuhanna 1:29). {GY 51.1}

Ve başkalarını bereketleme çabası, karşılık olarak bizi bereketleyecektir. Allah'ın bize kurtuluş planında oynayacak bir rol vermekteki amacı buydu. İnsanlara ilahî doğanın paydaşları olma, ve sıra kendilerine gelince de, insan kardeşlerine bereketleri dağıtma ayrıcalığını verdi. Bu Allah'ın insanlara bahşedebileceği en yüksek şeref, en büyük sevinçtir. Bu şekilde sevgi hizmetine katılanlar Yaratıcıları'na en yakın gelenlerdir. {GY 51.2}

Allah müjde mesajını ve tüm sevgi hizmetini meleklerin ellerine verebilirdi. Amacını gerçekleştirmek için başka yöntemler kullanabilirdi. Ancak sınırsız sevgisiyle bizi kendisiyle, Mesih'le ve meleklerle işdaş yapmaya karar verdi, öyle ki bu özverili hizmetten sonuçlanan bereketi, sevinci ve ruhsal yükseltilmeyi paylaşabilelim. {GY 51.3}

Mesih'in çilelerine paydaş olarak O'nunla duygudaşlığa gireriz. Başkalarının uğruna yapılan her fedakârlık eylemi, verenin kalbinde yardımseverlik ruhunu güçlendirir ve "O'nun yoksulluğuyla siz zengin olasınız diye, zengin olduğu halde sizin uğrunuza yoksul" olan dünyanın Kurtarıcısı'yla ittifakı kuvvetlendirir (2. Korintliler 8:9). Ve sadece yaratılışımızın bu ilahî amacını gerçekleştirdikçe hayat bize bir bereket olabilir. {GY 52.1}

Mesih'in izleyicilerinin çalışmalarını amaçladığı gibi siz de çalışıp O'nun için canlar kazanırsanız, ilahî şeylere ilişkin daha derin bir deneyime ve daha derin bir bilgiye ihtiyaç duyacak, doğruluğa acıkıp susayacaksınız. Allah'a yalvaracaksınız ve imanınız güçlenecek ve ruhunuz kurtuluş kuyusundan daha derinden içecektir. Karşıtlık ve denenmelerle karşılaşmak sizi Kutsal Kitap'a ve duaya yönlendirecektir. Lütufta ve Mesih bilgisinde gelişecek, zengin bir deneyim geliştireceksiniz. {GY 52.2}

Başkaları için özverili çalışma ruhu, karaktere derinlik, denge ve Mesih'e yaraşır bir güzellik verir ve sahibine huzur ve mutluluk getirir. İstekler yükseltilir. Tembelliğe ve bencilliğe yer kalmaz. Hristiyan erdemlerini böylece kullananlar büyüyecek ve Allah için çalışmada güçleneceklerdir. Ruhsal görüşleri net olacaktır, sağlam imanları gelişecektir ve duada güçleri artacaktır. Canlarında etkin olan Allah'ın Ruhu, ilahî dokunuş ile ruhun kutsal ahenklerini uyandıracaktır. Başkalarının iyiliği uğruna kendilerini böylece adayanlar kesinlikle kendi kurtuluşlarını başarmaktadırlar.4 {GY 52.3}

Lütufta büyümenin tek yolu Mesih'in bizden istediği işi tarafsızca yapmaktır, gücümüz yettiği kadar verebileceğimiz yardıma ihtiyaç duyanlara yardım etme ve bereketleme işine girişmektir. Kuvvet, kullanılarak gelişir; hareket hayatın temel şartıdır. Pasif bir şekilde lütuf aracılığıyla gelen bereketleri kabul ederek, Mesih için hiçbir şey yapmayarak Hristiyan hayatını sürdürmeye çalışanlar, esasen çalışmadan ekmek yemeğe uğraşmaktadırlar. Ve doğal

dünyada olduğu gibi ruhsal dünyada da bu daima yozlaşma ve bozulma ile sonuçlanır. Kollarını bacaklarını kullanmayı reddeden bir kimse çok yakında onları kullanma gücünü tamamen kaybedecektir. Böylece Allah'ın verdiği güçleri kullanmayan Hristiyan, Mesih'te büyümemekle kalmaz, hâlihazırda sahip olduğu gücü de kaybeder. {GY 52.4}

Mesih'in kilisesi, insanların kurtuluşu için Allah'ın atadığı aracıdır. Görevi müjdeyi dünyaya taşımaktır. Ve bu sorumluluk tüm Hristiyanların omuzlarındadır. Herkes, yeteneği ve imkânları yettiği kadar Kurtarıcı'nın verdiği görevi yerine getirmelidir. Mesih'in bize açıklanan sevgisi, O'nu tanımayan herkese bizi borçlu yapar. Allah bize sadece kendimiz için değil, başkalarıyla da paylaşmamız için ışık verdi. {GY 53.1}

Mesih'in izleyicileri göreve hazır olsalardı, putperest ülkelerde müjdeyi duyurmak için bugün bir kişinin olduğu yerde bin kişi olurdu. Ve bizzat işe katılamayan herkes yine de onu imkânlarıyla, sempatileriyle ve dualarıyla desteklerdi. Ve Hristiyan ülkelerde canlar için çok daha samimi bir çaba olurdu. {GY 53.2}

Mesih adına çalışmak için putperest ülkelere gitmemize, hatta evin küçük çevresinin dışına çıkmamıza bile gerek yok eğer görevimiz buradaysa. Bunu ev topluluğuyla, kilisede, ilişkimiz olan kişilerle, alışveriş yaptığımız kişilerle de yapabiliriz. {GY 53.3}

Kurtarıcımız'ın dünyadaki hayatının büyük kısmı Nasıra'daki marangoz atölyesinde sabırla çalışarak geçti. Tanınmadan ve şereflendirilmeden köylüler ve işçilerle yan yana yürüyen Hayat Rabbi'ne melekler hizmet etti. Mütevazı ticaretinde çalışırken, hastaları iyileştirirken veya Celile'nin fırtınalı dalgaları üstünde yürürkenki kadar sadakatle gerçekleştiriyordu görevini. Aynı şekilde biz de hayatın en mütevazı işlerinde ve düşük mevkilerinde İsa ile birlikte yürüyebilir ve çalışabiliriz. {GY 53.4}

Elçi, "Herkes ne durumda çağrıldıysa, Tanrı önünde o durumda kalsın" diyor (1. Korintliler 7:24). İşadamı Efendisi'ne olan bağlılığıyla işini O'nu şereflendirecek şekilde yürütebilir. Eğer gerçekten Mesih'in izleyicisiyse, dinini yaptığı her şeye taşıyacak ve insanlara Mesih'in ruhunu gösterecektir. Tamirci, Celile'nin tepeleri arasında hayatın mütevazı yollarında çabalayan Kişi'nin gayretli ve sadık bir temsilcisi olabilir. Mesih'in adını alan herkes, yaptıkları iyi işler görülünce başkalarını Yaratıcıları ve Kurtarıcıları'nı yüceltmeye yönlendirecek şekilde çalışmalıdır. {GY 54.1}

Pek çok kişi, başkalarının üstün yeteneklerini ve imkânlarını bahane ederek kendi armağanlarını Mesih'in servisine sunmamışlardır. Sadece özel yetenekli olanların kabiliyetlerini Allah'ın servisine sunmaları gerektiği düşüncesi yaygındır. Pek çok yeteneğin, çabalara ve ödüllere katılmaya çağrılmamış bir sınıfın hariç tutularak, yeğlenen belli bir sınıfa verildiği düşüncesi kökleşmiştir. Ancak benzetmede böyle temsil edilmemiştir. Evin efendisi hizmetçilerini çağırınca, herkese yapması gereken işi verdi. {GY 54.2}

Sevgi dolu bir ruh ile hayatın en mütevazı görevlerini “Rab için yapar gibi” yapabiliriz (Koloseliler 3:23). Allah’ın sevgisi kalpteyse, hayatta dışavurulacaktır. Mesih’in hoş kokusu bizi saracaktır ve etkimiz başkalarını yükseltecek ve bereketleyecektir. {GY 54.3}

Allah için çalışmaya başlamak için büyük fırsatları veya sıradışı yetenekleri beklememelisiniz. Dünyanın sizin hakkınızda ne düşüneceğini merak etmemelisiniz. Günlük hayatınız imanınızın paklığına ve samimiyetine tanıklık ediyorsa ve başkaları sizin onların yararına çalıştığınıza ikna olmuşsa, çabalarınız boşa gitmeyecektir. {GY 54.4}

İsa’nın en mütevazı ve fakir izleyicileri başkalarına bir bereket olabilir. Özel bir iyi iş yaptıklarının farkında olmasalar bile, bilmeksizin yarattıkları etki genişleyecek ve derinleşecek bereket dalgaları başlatabilir ve son ödül gününe dek mübarek sonuçları bilmeyebilirler. Bilhassa büyük bir iş yaptıklarını hissetmiyorlar veya bilmiyorlar. Başarı endişeleriyle kendilerini yormaları gerekmiyor. Sadece Allah’ın takdirinin verdiği görevi sadakatle yapıp sakince ileri gitmeliler ve hayatları boşa olmayacaktır. Kendi ruhları, gittikçe Mesih’in benzerliğine doğru büyüyecektir; bu hayatta Allah ile işdaşlar ve böylece gelecek hayatın daha yüksek görevine ve gölgesiz neşesine hazırlanmaktadırlar. {GY 54.5}

Bölüm IO - Allah Bilgisi

Allah'ın, kendisini bize tanıtmak ve bizi O'nunla birlikteliğe getirmek için kullandığı yollar çoktur. Doğa durmadan duyularımıza hitap etmektedir. Açık kalp, Allah'ın ellerinin işleriyle açığa vurulan sevgisiyle ve görkemiyle etkilenecektir. Dinleyen kulak, Allah'ın iletişimlerini doğaki şeyler aracılığıyla duyabilir ve anlayabilir. Yeşil tarlalar, heybetli ağaçlar, tomurcuklar ve çiçekler, uçan bulut, düşen yağmur, akan dere, gökyüzünün ihtişamı — hepsi kalbimize sesleniyor ve bizi hepsini yaratan Kişi'yle tanışmaya davet ediyor. {GY 55.1}

Kurtarıcımız değerli derslerini doğaya ait şeylerle ilişkilendirdi. Ağaçlar, kuşlar, vadilerin çiçekleri, tepeler, göller ve güzel gökyüzü gibi ayrıca günlük hayatta görülen olaylar, gerçek sözleriyle ilişkilendirildi, öyle ki O'nun dersleri, insanın zahmetli çalışma dolu hayatının endişeleri arasında bile sık sık hatıra gelsin. {GY 55.2}

Allah, çocuklarının O'nun işlerini takdir etmelerini ve dünyevî evimizi süslediği basit, sakin güzellikten zevk almalarını ister. O, güzellikten hoşlanır ve dışarıdan güzel olan şeylerden çok karakter güzelliğini sever; çiçeklerin sessiz incelikleri olan paklığı ve basitliği içimizde geliştirmemizi ister. {GY 55.3}

Eğer dinlersek, Allah'ın yarattığı eserler bize değerli itaat ve itimat dersleri öğreteceklerdir. İzi olmayan raysız yollarında çağdan çağa belirlenmiş yörüngelerini izleyen yıldızlardan en küçük atoma kadar, doğaya ait şeylerin hepsi Yaratıcı'nın iradesine itaat eder. Ve Allah her şeyle ilgilenir ve yarattığı her şeyi yaşatır. Engindeki sayısız gezegenleri yerinde tutan Kişi, aynı zamanda şarkısını korkusuzca söyleyen küçük kahverengi serçenin ihtiyaçlarıyla da ilgilenir. İnsanlar günlük çabalarına giriştikleri zaman, duada oldukları zaman gibi; gece yattıklarında ve sabahleyin kalktıklarında; zengin adam sarayda ziyafet çektiğinde veya fakir adam çocuklarını küçük sofranın etrafında topladığında, herkes göksel Baba'nın gözetimi altındadır. Allah'ın fark etmediği hiçbir gözyaşı dökülmez. Hiçbir gülümseme O'nun dikkatinden kaçmaz. {GY 55.4}

Eğer buna tamamen inanırsak, bütün gereksiz endişeler yok olacaktır. Hayatlarımız şimdi olduğu kadar çok hayal kırıklığıyla dolu olmayacaktır; zira her şey, ister büyük ister küçük olsun, endişelerin çokluğuyla aklı karışmayan ve ağırlıkları altında ezilmeyen Allah'ın ellerine bırakılacaktır. Böylece birçok kişinin uzun zamandır yabancı olduğu ruhtaki huzur duygusunun tadını çıkarabiliriz. {GY 56.1}

Duyularınız dünyanın çekici güzelliğinden zevk aldıkça, günahın ve ölümün lekesini asla tanımayacak olan gelecek dünyayı düşünün; orada doğanın yüzü artık lanetin gölgesini taşımayacak. Hayal gücünüz, kurtulmuşların evini resmetsin ve bunun en üstün hayal gücünüzün resmedebileceğinden daha da görkemli olacağını hatırlayın. Allah'ın doğadaki çeşitli armağanlarında, O'nun görkeminin sadece zayıf bir parıltısını görüyoruz. Şöyle

yazılmıştır: “Tanrı’nın kendisini sevenler için hazırladıklarını hiçbir göz görmedi, hiçbir kulak duymadı, hiçbir insan yüreği kavramadı” (1. Korintliler 2:9). {GY 56.2}

Şairin ve doğa bilimcinin doğa hakkında söyleyecek çok şeyi var, fakat dünyanın güzelliğini en çok takdir ederek zevk alan Hristiyandır, zira Babası’nın elişini tanır ve çiçekte, çalıda ve ağaçta O’nun sevgisini fark eder. Kimse tepelerin ve vadilerin, nehirlerin ve denizlerin kıymetini onları Allah’ın insana karşı sevgisinin ifadesi olarak görmeden tamamen bilemez. {GY 56.3}

Allah bizimle takdiri ilahînin işlemesiyle ve Ruhu’nun kalpteki etkisiyle konuşur. Kalplerimiz algılamaya açık ise durumumuzda ve çevremizde, etrafımızdaki günlük değişimlerde değerli dersler bulabiliriz. Allah’ın takdirinin işlemesini takip eden Mezmurcu, “Dünya RABBİN inayetile doludur;” “Kim hikmetli ise, bunları tutar; ve RABBİN inayetlerine akıl erdirir” diyor (Mezmur 33:5 [KM]; 107:43 [KM]). {GY 56.4}

Allah bize kendi sözü ile konuşur. Burada daha net hatlarla karakterinin açıklanmasını, insanla ilgilenmelerini ve büyük kurtuluş işini görüyoruz. Burada ataların ve peygamberlerin ve kadim zamanların diğer kutsal adamlarının tarihi önümüze açılmıştır. Onlar da bizimle “aynı hislere sahip” insanlardı (Yakup 5:17 [Kİ]). Bizimkilere benzer hayal kırıklıklarıyla baş ettiklerini, bizim yaptığımız gibi ayartıya kapıldıklarını, ancak yine de tekrardan cesaret bulup Allah’ın lütfu aracılığıyla zafer kazandıklarını görüyoruz; ve görerek kendi doğruluk çabalarımız için cesaretlendiriliyoruz. Onlara bahşedilen değerli deneyimleri, tadını çıkarabildikleri ışığı, sevgiyi ve bereketi ve onlara verilen lütuf aracılığıyla gerçekleştirdikleri işleri okudukça, onlara ilham veren aynı ruh kalbimizde kutsal bir taklit etme isteği ve karakter açısından onlar gibi olma arzusu, onlar gibi Allah ile yürüme arzusu uyandırır. {GY 57.1}

İsa Eski Ahit Kutsal Yazıları 1 hakkında şöyle dedi — ve Yeni Ahit 2 hakkında daha ne kadar da geçerlidir: “Bana tanıklık eden de bu yazılardır,” yani Kurtarıcı’ya, sonsuz yaşam ümitlerimizin odaklandığı Kişi’ye (Yuhanna 5:39). Evet, bütün Kutsal Kitap bize Mesih’i anlatmaktadır. Yaratılışın ilk kaydından, “var olan hiçbir şey O’nsuz olmadı,” kapanış vaadine kadar, “İşte tez geliyorum,” O’nun işleri hakkında okuyoruz ve O’nun sesini dinliyoruz (Yuhanna 1:3; Vahiy 22:12). Kurtarıcı’yı tanımak istiyorsanız Kutsal Yazılar’ı çalışın. {GY 57.2}

Bütün kalbi Allah’ın sözleriyle doldurun. Onlar yanan susuzluğunuzu gideren yaşayan sudur. Onlar gökten gelen yaşayan ekmektir. İsa, “İnsanoğlu’nun bedenini yiyip kanını içmedikçe, sizde yaşam olmaz” diye beyan ediyor. Ve kendisini “sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır” diyerek açıklıyor (Yuhanna 6:53, 63). Bedenlerimiz yiyip içtiklerimizle gelişir; ve doğal sistemde olduğu gibi ruhsal sistemde de bu geçerlidir: ruhsal doğamıza şekil ve güç verecek şey üzerinde derin düşündüklerimiz olacaktır. {GY 57.3}

Kurtuluş teması, meleklerin araştırmak istedikleri bir konudur; kurtulanların ebediyetin bitmez çağları boyunca araştırma konusu ve şarkısı olacaktır. Şimdi de dikkatle düşünülmeye ve çalışılmaya değmez mi? İsa'nın sonsuz merhameti ve sevgisi, uğrumuza yaptığı fedakârlık, en ciddi ve ağırbaşlı tefekkürü gerektirir. Sevgili Kurtarıcımız ve Arabulucumuz'un karakteri üzerinde durmalıyız. Halkını günahlarından kurtarmak için gelen Kişi'nin görevi üzerinde derin düşünmeliyiz. Göksel temaları böylece düşündükçe imanımız ve sevgimiz güçlenecektir, dualarımız Allah'a gittikçe daha da kabul edilebilir olacaktır, zira gittikçe daha da çok iman ve sevgiyle dolu olacaklardır. Dualarımız akıllı ve gayretli olacaktır. İsa'ya daha devamlı bir güven olacaktır ve O'nun aracılığıyla Allah'a gelen herkesi mükemmelce kurtarabileceğine 3 yönelik günlük ve yaşayan bir deneyim olacaktır. {GY 58.1}

Kurtarıcı'nın mükemmellikleri üzerinde durdukça, tamamen O'nun suretinin paklığına dönüştürülmeyi ve yenilenmeyi isteyeceğiz. Tapındığımız Kişi gibi olmak için ruhta bir açlık susuzluk olacaktır. Düşüncelerimiz ne kadar Mesih üzerindeyse başkalarına o kadar çok O'ndan bahsedeceğiz ve dünyaya O'nu temsil edeceğiz. {GY 58.2}

Kutsal Kitap sadece bilginler için yazılmamıştır; aksine, halk için yazılmıştır. Kurtuluş için gerekli gerçekler öğle güneşi kadar net olarak bildirilmiştir; ve Allah'ın basitçe açıklanmış iradesi yerine kendi görüşlerini takip etmeyi seçenler hariç hiç kimse yanılmayacak ve yolunu kaybetmeyecektir. {GY 58.3}

Hiçbir adamın Kutsal Yazılar'ın ne öğrettiği hakkında tanıklığını kabul etmemeli, Allah'ın sözlerini kendimiz araştırmalıyız. Başkalarının bizim için düşünmelerine izin verirsek enerjilerimiz sakatlanmış ve yeteneklerimiz kısıtlanmış olacaktır. Zihnin asil yetileri, konsantre olmalarına değer temalar için kullanılmaya kullanılmaya, Allah'ın sözünün derin anlamını kavrama kabiliyetlerini kaybetmiş olabilirler. Kutsal Kitap'taki konuların birbiriyle bağlantılarını çalışmak, kutsal yazıları kutsal yazılarla, ruhsal şeyleri ruhsal şeylerle karşılaştırmak için devreye geçirilirse, zihin genişleyecektir. {GY 58.4}

Zihni güçlendirmek için Kutsal Yazılar'ın çalışılması kadar iyi tasarlanmış bir şey yoktur. Başka hiçbir kitap düşünceleri yükseltmek ve yetileri canlandırmak için Kutsal Kitap'ın geniş, asilleştirici gerçekleri kadar etkili değildir. Allah'ın sözü gerektiği gibi çalışılsaydı, insanlar bu zamanlarda nadir görülen geniş bir zihne, asil karaktere ve sabit amaçlara sahip olurlardı. {GY 58.5}

Ancak Kutsal Yazılar'ı aceleyle okumaktan görülecek az fayda vardır. Bir kimse, Kutsal Kitap'ın tamamını okuyup ta güzelliğini görmekten veya derin ve gizli anlamını kavramaktan yoksun kalabilir. Anlamı akılda netleşene ve kurtuluş planına olan bağlantısı belli olana kadar tek bir kısmın çalışılması, kesin bir amaç hedef alınmadan ve esaslı bir ders alınmadan birçok bölümün okunmasından daha değerlidir. Kutsal Kitap'ınızı yanınızda bulundurun. Fırsat buldukça onu okuyun; ayetleri aklınıza yerleştirin. Sokakta yürürken bile bir kısım okuyup onun üzerinde düşünerek akla yerleştirebilirsiniz. {GY 59.1}

Samimi ilgi ve dualı çalışma olmadan bilgelik edinemeyiz. Bazı Kutsal Yazılar'ın yanlış anlaşılamayacak kadar açık olduğu doğrudur, ancak diğerlerinin manası ilk bakışta görülebilecek şekilde yüzeyde değildir. Kutsal Yazılar, Kutsal Yazılar'la karşılaştırılmalıdır. Dikkatli araştırma ve dualı tefekkür, yani derin düşünme olmalıdır. Ve böyle bir çalışma karşılığını bulacaktır. Madencinin yeraltında gizli değerli maden damarları keşfettiği gibi, aynı şekilde Allah'ın sözünü gizli hazine ararcasına ısrarla arayan kişi, dikkatsizce arayanın görüşünden gizlenmiş en değerli gerçekleri bulacaktır. Vahyin sözleri kalpte derin derin düşünüldüğünde hayat pınarından akan sular gibi olacaktır. {GY 59.2}

Kutsal Kitap dua olmadan çalışılmamalıdır. Sayfalarını açmadan, Kutsal Ruh'un aydınlatmasını istemeliyiz ve verilecektir. Natanel İsa'ya geldiğinde Kurtarıcı şöyle haykırdı: "İşte, içinde hile olmayan gerçek bir İsrailli!" Natanel, "Beni nereden tanıyorsun?" diye sordu. İsa, "Filipus çağırmadan önce seni incir ağacının altında gördüm" diyerek cevapladı (Yuhanna 1:47, 48). Gerçeğin ne olduğunu bize gösterecek ışık için O'nu ararsak, İsa bizi de gizli dua yerlerinde görecektir. Işık dünyasından melekler, alçakgönüllü kalplerle ilahî yönlendirilmeyi arayanlarla birlikte olacaktır. {GY 59.3}

Kutsal Ruh, Kurtarıcı'yı yüceltiyor ve övüyor. Mesih'i, O'nun doğruluğunu ve O'nun aracılığıyla sahip olduğumuz kurtuluşu temsil etmek Kutsal Ruh'un vazifesidir. İsa, "O… benim olandan alıp size bildirecek" diyor (Yuhanna 16:14). Gerçeğin Ruhu, ilahî gerçeğin tek geçerli öğretmenidir. Allah, insanoğlu için ölsün diye Oğlu'nu verdiyse ve Ruhu'nu insanın öğretmeni ve devamlı rehberi olmaya atadıysa, insan nesline ne kadar çok değer veriyor olmalı! {GY 59.4}

Bölüm II - Dua Etme Ayrıcalığı

Doğa ve vahiy aracılığıyla, kendi takdiri aracılığıyla ve kendi Ruhu'nun etkisiyle Allah bizimle konuşmaktadır. Ancak bunlar yeterli değildir; biz de kendi içimizi O'na dökmeliyiz. Ruhsal bir hayatımızın ve enerjimizin olması için göksel Babamız'la gerçekten görüşmeliyiz. Aklımız O'na doğru çekilebilir; O'nun yaptığı işler, merhameti ve bereketleri üzerinde düşünebiliriz; ancak bu tam olarak onunla birliktelik değildir. Allah ile birliktelik yaşayabilmek için gerçek hayatımız hakkında O'na söyleyecek bir şeyimiz olmalı. {GY 60.1}

Dua, kalbin Allah'a bir arkadaş gibi açılmasıdır. Allah'a bizim ne olduğumuzu açıklamak için gerekli olduğundan değil, fakat bizim O'nu kabul edebilir hale gelmemiz için gereklidir. Dua Allah'ı bize indirmez, ancak bizi O'na kaldırır. {GY 60.2}

İsa yeryüzündeyken öğrencilerine nasıl dua etmeleri gerektiğini öğretti. Onları günlük ihtiyaçlarını Allah'a sunmaya ve tüm endişelerini O'na vermeye yönlendirdi. Ve onlara verdiği dualarının işitileceği güvencesi bizim için de geçerlidir. {GY 60.3}

İsa bizzat insanlar arasında yaşarken, sık sık duadaydı. Kurtarıcımız kendisini bizim ihtiyaçlarımız ve zayıflıklarımızla özdeşleştirdi, yani görev ve denenmeler için kuvvetlendirilmiş olmak için Babası'ndan taze güç erzakları arayarak yalvaran, ricada bulunan bir kimse oldu. O, her şeyde bizim örneğimizdir. Hastalıklarımızda kardeşimizdir, "her alanda bizim gibi denenmiş[tir];" 1 fakat günahsız Kişi olduğu için, doğası kötülükten sakındı; günah dolu bir dünyada zorluklara ve ruhsal işkenceye katlandı. O'nun insanlığı duayı bir gereklilik ve bir ayrıcalık haline getirdi. Babası'yla birliktelikte teselli ve mutluluk buldu. Ve insanların Kurtarıcısı, Allah'ın Oğlu duaya ihtiyaç duyduysa, güçsüz, günahlı ölümlüler gayretli ve devamlı duaya daha ne kadar çok ihtiyaç duymalılar. {GY 60.4}

Göksel Babamız bereketinin tüm doluluğunu bize bahşetmeyi bekliyor. Sınırsız sevgi pınarından derin derin içmek bizim ayrıcalığımızdır. Bu kadar az dua etmemiz hayret vericidir! Allah, en küçük çocuğunun bile samimi duasını işitmeye hazır ve gönüllüdür, buna rağmen bizim tarafımızdan Allah'a isteklerimizi bildirmekte gönülsüzlük gösterilmektedir. Allah'ın sonsuz sevgi dolu kalbi bize özlem duyarken, bize isteyebileceğimizden ve düşünebileceğimizden dahasını vermeye hazırken, buna rağmen biz o kadar az dua ederken ve o kadar az iman sahibiyken, gökteki melekler ayartıya maruz, zavallı aciz insanoğlu hakkında ne düşünmeli? Melekler Allah'ın önünde eğilmeyi çok sever; O'na yakın olmayı çok sever. Allah ile birlikteliği en büyük neşeleri sayarlar; buna rağmen sadece Allah'ın verebileceği yardıma o kadar ihtiyaçları olan dünyanın çocukları O'nun Ruhu'nun ışığı olmadan, O'nun mevcudiyetinin yoldaşlığı olmadan yürümekten memnun görünüyorlar. {GY 61.1}

Kötü olanın karanlığı, duayı ihmal edenleri kuşatır. Düşmanın fısıldadığı ayartılar onları günah işlemeye ikna eder; ve bütün bunlar, Allah'ın duadaki ilahî buluşmada verdiği tüm

ayrıcalıklardan faydalanmamaları yüzünden olur. Dua, Her Şeye Gücü Yeten'in sınırsız kaynaklarının toplandığı cennetin deposunun kilidini açacak imanın elindeki anahtar iken, Allah'ın oğulları ve kızları neden dua etmeye gönülsüz olsun? Devamlı dua etmezsek ve dikkatle nöbet tutmazsak, aldırışsızlaşma ve doğru yoldan sapma tehlikesine düşeriz. Şeytan devamlı bağışlanma kapağına 2 giden yolu engellemeye çalışmaktadır, öyle ki samimi rica ve iman ile ayartıya karşı koymak için lütuf ve güç alamayalım. {GY 61.2}

Allah'ın dualarımızı işitmesini ve cevaplamasını bekleyebilmemiz için bazı koşullar vardır. Bunların en başındakilerinden biri O'nun yardımına ihtiyaç duymamızdır. "Susamış toprağı sulayacak, kurumuş toprakta dereler akıtacağım" vaadini vermiştir (Yaşaya 44:3). Doğruluğa acıkan ve susayanlar, Allah'a özlem duyanlar, ricalarının karşılanacağından emin olabilirler. Kalp Ruh'un etkisine açık olmalıdır, yoksa Allah'ın bereketi alınamaz. {GY 61.3}

Muazzam ihtiyacımızın kendisi zaten bizim adımıza en anlamlı şekilde ricada bulunan tezdir. Ancak bütün bunları bizim adımıza yapması için Rab aranmalıdır. "Dileyin, size verilecek" diyor; ve "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi bağışlamayacak mı?" (Matta 7:7; Romalılar 8:32). {GY 62.1}

Kalbimizde kötülük beslersek, bildiğimiz herhangi bir günaha tutunursak, Rab bizi duymayacaktır; ancak tövbekâr ve pişman ruhun duası her zaman kabul edilir. Tüm bilinen yanlışlar düzeltilince, Allah'ın ricalarımızı cevaplayacağına inanabiliriz. Kendi erdemlerimiz asla bizi Allah'ın beğenisine yükseltemez; bizi kurtaracak olan İsa'nın değerliliğidir, bizi arıtacak olan O'nun kanıdır; yine de kabul edilmenin şartlarına uymakta bizim de rolümüz var. {GY 62.2}

Başarılı duanın bir başka unsuru da imandır. "Tanrı'ya yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendireceğine iman etmelidir" (İbraniler 11:6). İsa, öğrencilerine, "duayla dilediğiniz her şeyi daha şimdiden almış olduğunuza inanın, dileğiniz yerine gelecektir" demişti (Markos 11:24). O'nun sözüne inanıyor muyuz? {GY 62.3}

Güvence geniş ve sınırsızdır ve vaat eden Kişi sadıktır. İstediğimiz şeyleri istediğimiz zamanda almadığımızda hâlâ Rabb'in işittiğine ve O'nun dualarımızı yanıtlayacağına inanmalıyız. Öylesine hatalı ve basiretsiziz ki bazen kendimize yararlı olmayacak şeyleri isteriz. Göksel Babamız sevgiyle dualarımızı bize en çok yararlı olacak şeyi —ilahî ışıkla aydınlatılmış gözlerle her şeyi gerçekten olduğu gibi görebilsek kendimiz isteyeceğimiz şeyleri— vererek cevaplar. Dualarımız cevaplanmıyor gibi göründüğünde vaade sımsıkı tutunmalıyız; zira cevabın zamanı kesinlikle gelecektir ve en çok ihtiyaç duyduğumuz bereketi alacağız. Fakat duanın her zaman tam istediğimiz şekilde ve tam istediğimiz şey için cevaplanacağını iddia etmek varsayımdır. Allah hata yapmayacak kadar bilgedir ve doğru yürüyenlerden iyi olan herhangi bir şeyi esirgemeyecek kadar iyidir. Öyleyse dualarınızın

cevabını hemen görmeseniz de O'na itimat etmekten korkmayın. O'nun kesin güvencesine dayanın: "Dileyin, size verilecek." {GY 62.4}

İman etmeden önce kuşkularımızı ve korkularımızı dinlersek veya net göremediğimiz şeyleri çözümlemeye çalışırsak, kafa karışıklıkları sadece artacak ve derinleşecektir. Ancak gerçekten olduğumuz gibi kendimizi aciz ve bağımlı hissederek Allah'a gelirsek ve alçakgönüllü, itimat eden imanla kalbimizin ricalarını bilgisi sınırsız, evrendeki her şeyi gören, her şeyi iradesi ve sözüyle yöneten Kişi'ye bildirirsek, yalvarışımıza ilgi gösterebilir ve gösterecektir ve kalplerimize ışığın parlamasına izin verecektir. Samimi dua yoluyla Sınırsız Olan'ın zihniyle bağlantıya gireriz. O anda Kurtarıcımız'ın yüzünün merhamet ve sevgiyle bize doğru eğildiğine dair hiçbir kayda değer kanıtımız olmayabilir, ancak yine de öyledir. Görülür dokunuşunu hissedemiyor olabiliriz, ancak eli sevgi ve acıyan merhametle üzerimizdedir. {GY 63.1}

Allah'tan merhamet ve bereket istemeye geldiğimizde kendi kalbimizde bir sevgi ve affetme ruhu olmalıdır. Nasıl "Bize karşı suç işleyenleri bağışladığımız gibi, sen de bizim suçlarımızı bağışla" diyerek dua edip de affetmez bir ruh besleyebiliriz? (Matta 6:12). Kendi dualarımızın işitilmesini bekliyorsak, bizim de kendimizin affedilmeyi ümit ettiğimiz şekilde ve derecede başkalarını affetmeliyiz. {GY 63.2}

Duada sebat, almanın bir koşulu yapılmıştır. İmanda ve deneyimde büyüyeceksek devamlı dua etmeliyiz. "Duada sabit kararlılıkla devam" etmeliyiz, "şükranla duada uyanık durarak, onda ısrarla devam" etmeliyiz (Romalılar 12:12 [Kİ]; Koloseliler 4:2 [Kİ]). Petrus, imanlıları, "sağduyulu olun ve dua etmek için ayık durun" diyerek teşvik etti (1. Petrus 4:7). Pavlus, "her konudaki dileklerinizi, Tanrı'ya dua edip yalvararak şükranla bildirin" diyerek bizi yöneltiyor (Filipililer 4:6). Yahuda, "Ama siz, sevgili kardeşlerim…" diyor, "Kutsal Ruh'un yönetiminde dua edin… kendinizi Tanrı'nın sevgisinde koruyun" (Yahuda 1:20, 21). Devamlı dua, ruhun Allah ile tam birliğidir, öyle ki bizim hayatımıza Allah'tan hayat akar; ve bizim hayatımızdan Allah'a saflık ve kutsallık geri akar. {GY 63.3}

Duada gayrete ihtiyaç vardır; hiçbir şeyin sizi engellemesine izin vermeyin. İsa ve kendi ruhunuz arasındaki bağlantıyı açık tutmak için elinizden geleni yapın. Dua edilen yerlere gitmek için her fırsatı kollayın. Gerçekten Allah ile birlikteliği arayan kişiler, görevlerinde sebatkâr ve samimiyetle ve hevesle mümkün olan her faydayı görmeye istekli bir şekilde dua toplantısında görülecektir. Cennetten gelen ışık huzmelerini alabilecekleri yerlerde bulunmak için her fırsattan faydalanacaklardır. {GY 63.4}

Aile ortamında dua etmeliyiz ve her şeyden önemlisi gizli duayı ihmal etmemeliyiz, zira ruhun hayatı budur. Dua ihmal edilirken ruhun gelişmesi imkânsızdır. Aile duası veya açık dua yeterli değildir. İnsan tek başınayken ruh, kendini Allah'ın denetleyici gözüne açsın. Gizli dua yalnızca dua işiten Allah tarafından duyulmalıdır. Hiçbir meraklı kulak böyle ricaların yükünü almamalıdır. Gizli duada ruh etraftaki etkilerden, heyecandan özgürdür. Sakince ama

gayretli bir şekilde Allah'a doğru uzanacaktır. Kalpten yükselen duayı işitmeye kulağı açık olan, gizlide gören Kişi'den yayılan etki tatlı ve kalıcı olacaktır. Sakin ve basit iman ile ruh, Allah ile birliktelik edinir ve Şeytan ile savaşta kendisini güçlendirecek ve ayakta tutacak ilahî ışık huzmelerini kendine toplar. Allah kuvvet kulemizdir. {GY 64.1}

İç odanızda dua edin 3 ve gündelik işleriniz boyunca kalbiniz sık sık Allah'a yükseltilsin. Hanok, Allah ile işte böyle yürüdü. 4 Sessiz dualar merhamet tahtına değerli buhur gibi yükselir. Kalbi böylece Allah'a odaklanmış kişiyi Şeytan yenemez. {GY 64.2}

Allah'a bir rica sunmak için hiçbir yanlış yer veya zaman yoktur. Kalbimizi samimi dua ruhuyla yükseltmemizi hiçbir şey önleyemez. Sokaktaki kalabalıkta, iş görüşmesi sırasında Allah'a ilahî rehberlik için bir rica gönderebiliriz, tıpkı Nehemya'nın Kral Artahşasta'nın önünde ricasını sunduğu gibi. 5 Paydaşlık geçireceğimiz bir iç oda, biz neredeysek oradadır. Kalbimizin kapısı daima açık bulunmalıdır ve ruhumuzda İsa'nın göksel konuk olarak gelip kalması için davet yükselmelidir. {GY 64.3}

Etrafımızda lekelenmiş, bozulmuş bir atmosfer olsa da, onun pis havasını solumak zorunda değiliz; cennetin saf havasında yaşayabiliriz. Samimi dua ile ruhu Allah'ın huzuruna yükselterek her kirli ve kötü düşünceye kapıyı kapatabiliriz. Allah'ın desteğini ve bereketini almak üzere kalpleri açık olanlar, yeryüzündekinden daha kutsal bir atmosferde yürüyecek ve cennet ile devamlı birlikteliğe sahip olacaklardır. {GY 65.1}

İsa'ya dair daha belirgin görüşlerimiz ve ebedî gerçeklerin değerine yönelik daha derinden bir anlayışımız olmalı. Kutsallığın güzelliği Allah'ın çocuklarının kalplerini doldurmalı; bunun gerçekleşebilmesi için göksel şeylerin ilahî açıklamasını aramalıyız. {GY 65.2}

Ruh dışarı ve yukarı, Allah'a doğru uzansın, öyle ki O bize göksel atmosferden bir nefes bahşetsin. Çiçeğin güneşe dönmesi kadar doğal bir şekilde biz de düşüncelerimizi her beklenmedik denenmede Allah'a çevirecek kadar O'na yakın olabiliriz. {GY 65.3}

İhtiyaçlarınızı, mutluluklarınızı, üzüntülerinizi, endişelerinizi ve korkularınızı Allah'ın önünde tutun. O'na sıkıntı veremezsiniz; O'nu yoramazsınız. Başınızdaki saçların sayısını 6 bilen Kişi çocuklarının ihtiyaçlarına kayıtsız değildir. "Rab çok şefkatli ve merhametlidir" (Yakup 5:11). Sevgi dolu kalbi üzüntülerimizden ve onlardan söz etmemizden bile etkilenir. Aklı karıştıran her şeyi O'na götürün. Hiçbir şey O'nun kaldıramayacağı kadar ağır değildir, zira O dünyaları yerinde tutar ve evrenin tüm meselelerini yönetir. Huzurumuzu herhangi bir şekilde ilgilendiren hiçbir şey O'nun fark edemeyeceği kadar küçük değildir. Deneyimimizde hiçbir bölüm O'nun okuyamayacağı kadar karanlık değildir; hiçbir karışıklık O'nun çözemeyeceği kadar zor değildir. O'nun çocuklarının en zavallısının bile başına hiçbir facia gelmez ki, hiçbir endişe ruhu taciz etmez ki, hiçbir neşe mutluluk vermez ki, hiçbir samimi dua dudaklardan kaçmaz ki göksel Babamız görmesin veya hemen ilgi göstermesin. "O kırık kalplileri iyileştirir, yaralarını sarar" (Mezmur 147:3). Allah ile her can arasındaki ilişki,

yeryüzünde O'nun gözetimini paylaşacak başka hiçbir can, onun için sevgili Oğlu'nu vermiş olduğu hiçbir can yokmuş gibi belirgin ve doludur. {GY 65.4}

İsa, "Dileyeceğinizi benim adımla dileyeceksiniz. Sizin için Baba'dan istekte bulunacağımı söylemiyorum. Çünkü… Baba'nın kendisi sizi seviyor" dedi. "Ben sizi seçtim… Öyle ki, benim adımla Baba'dan ne dilerseniz size versin" (Yuhanna 16:26, 27; 15:16). Ancak İsa'nın adıyla dua etmek, salt bu ismin duanın başında ve sonunda geçmesi değildir. İsa'nın vaatlerine inanırken, lütfuna dayanırken ve işlerini yaparken O'nun aklıyla ve ruhuyla dua etmektir. {GY 66.1}

Allah ibadet eylemlerinde bulunmak için hiçbirimizin toplumdan kaçmamızı veya keşiş olmamızı veya inzivaya çekilmemizi amaçlamaz. Yaşam Mesih'in yaşamı gibi olmalıdır — dağ ve kalabalık arasında. Dua etmekten başka bir şey yapmayan kişi, yakında dua etmeyi de kesecektir ya da duaları resmi bir alışkanlığa dönecektir. İnsanlar kendilerini sosyal hayattan çektiklerinde, Hristiyan görev ve kabullenilmesi gereken sorumluluk alanından uzaklaştıklarında, kendileri için samimiyetle çalışan Efendi için samimiyetle çalışmayı kestiklerinde, dua konusunu kaybederler ve adanmışlığa hiçbir nedenleri kalmaz. Duaları kendilerine odaklanmış ve bencil olur. İnsanoğlunun ihtiyaçlarına yönelik veya Mesih'in krallığını geliştirmeye ve çalışabilmek için güç rica etmeye yönelik dualar edemezler. {GY 66.2}

Birbirimizi Allah'ın hizmetinde güçlendirmek ve cesaretlendirmek amacıyla birlikte toplanma ayrıcalığını ihmal ettiğimizde zarara maruz kalırız. O'nun sözlerinin gerçeği, zihnimizde canlılıklarını ve önemlerini kaybeder. Kalbimiz onların kutsayıcı etkisinden artık aydınlanmaz ve etkilenmez ve ruhsal olarak düşüş kaydederiz. Hristiyanlar olarak bir araya geldiğimizde birbirimize duygudaşlık göstermezsek çok şey kaybederiz. Kendisini kendisine kapatan kişi, Allah'ın onun için tasarladığı konumu yerine getirmemektedir. Doğamızdaki sosyal unsurların doğru geliştirilmesi bizi başkalarıyla duygudaşlığa getirir ve bizim Allah'ın hizmetinde gelişmemiz ve güçlenmemiz için bir vasıtadır. {GY 66.3}

Hristiyanlar birlikte toplansalar, birbirleriyle Allah'ın sevgisini ve kurtuluşun değerli gerçeklerini konuşsalar, kendi kalpleri tazelenir ve birbirlerini tazelerler. Günlük olarak göksel Babamız hakkında öğreniyor, O'nun lütfunun taze bir deneyimini kazanıyor olabiliriz; o zaman O'nun sevgisinden bahsetmek isteyeceğiz; ve bunu yaptıkça kendi kalbimiz ısınacak ve cesaretlenecektir. Kendimiz hakkında daha az ve İsa hakkında daha çok düşünüp konuşsak, O'nun mevcudiyetine daha fazla sahip oluruz. {GY 66.4}

Allah'ın bizimle ilgilendiğinin kanıtlarını gördüğümüz kadar sık O'nu düşünsek, O'nu devamlı aklımızda bulundururuz ve O'nun hakkında konuşmaktan ve O'nu övmekten zevk alırız. Dünyasal şeyler hakkında konuşuyoruz çünkü onlar ilgimizi çekiyor. Arkadaşlarımız hakkında konuşuyoruz çünkü onları seviyoruz; mutluluklarımız ve üzüntülerimiz onlarla bağlantılı. Fakat dünyasal arkadaşlarımızı sevmekten çok Allah'ı sevmek için son derece daha

büyük bir sebebimiz var; O'nu tüm düşüncelerimizde en başa getirmek, O'nun iyiliğinden bahsetmek ve O'nun gücünü anlatmak dünyadaki en doğal şey olmalıdır. Allah'ın bize bağışladığı zengin armağanların O'na verecek hiçbir şeyimiz olmayana dek düşüncelerimizi ve sevgimizi içlerine çekmeleri amaçlanmamıştır; bize devamlı O'nu hatırlatmalı ve bizi göksel Hayırseverimiz'e sevgi ve minnettarlık bağlarıyla bağlamalıdır. Yeryüzünün alçak bölgelerine fazlasıyla yakın yaşıyoruz. Gözlerimizi yukarıdaki tapınağın açık kapısına kaldıralım, orada "O'nun aracılığıyla Tanrı'ya yaklaşanları tümüyle kurtaracak güç[te]" olan Mesih'in yüzünde parlayan Allah'ın görkeminin ışığını görebiliriz (İbraniler 7:25). {GY 67.1}

Allah'ı "sevgisi için, insanlar yararına yaptığı harikalar için" daha çok övmeliyiz (Mezmur 107:8). İbadet tecrübemiz tamamen rica etmekten ve almaktan ibaret olmamalıdır. Hep ihtiyaçlarımızı düşünüp aldığımız bereketleri hiç düşünmemezlik etmeyelim. Asla fazlasıyla dua etmiyoruz, ancak şükran sunmakta fazla cimriyiz. Allah'ın merhametlerinden devamlı almaktayız, ancak ne kadar da az minnettarlık ifade ediyoruz, bizim için yaptıkları için O'nu ne kadar az övüyoruz. {GY 68.1}

Kadim zamanlarda Rab, İsrail'e O'na yapılan ibadet töreni için toplandıklarında şöyle yapmalarını buyurdu: "Sizi kutsayan Tanrınız RAB'bin huzurunda, siz de aileleriniz de yiyeceksiniz ve el attığınız her işte sevinç bulacaksınız" (Yasa'nın Tekrarı 12:7). Allah'ın görkemi için yapılan şey neşeyle, övgü ilahileriyle ve şükranla yapılmadır, hüzün ve kasvetle değil. {GY 68.2}

Bizim Allahımız, müşfik ve merhametli bir Baba'dır. O'na yapılan ibadet kalp kırıcı, üzüntü verici bir uygulama olarak görülmemelidir. Rabb'e ibadet etmek ve O'nun işine katılmak bir zevk olmalıdır. Allah, kendileri için o kadar büyük bir kurtuluşun sağlandığı çocuklarının O sanki katı ve zor bir amirmiş gibi davranmalarını istemez. O, onların en iyi dostudur; ve O'na ibadet ettikleri zaman onlarla beraber olmayı, onları bereketlemeyi ve teselli etmeyi, kalplerini neşe ve sevgiyle doldurmayı ister. Rab, çocuklarının O'nun hizmetinde teselli bulmalarını ve O'nun görevinde zorluktan çok zevk bulmalarını arzular. O'na ibadet etmeye gelenlerin dönüşte yanlarında O'nun ilgisi ve sevgisine yönelik değerli düşünceler götürmelerini arzular, öyle ki günlük hayatın tüm görevlerinde mutluluk bulabilsinler, her durumla dürüstlük ve imanla başa çıkacak lütfa sahip olsunlar. {GY 68.3}

Çarmıhın etrafında toplanmalıyız. Mesih ve O'nun çarmıha gerilmiş olması, düşüncelerin, sohbetlerin ve en mutlu duygularımızın teması olmalıdır. Allah'tan aldığımız her bereketi aklımızda bulundurmalıyız ve bu büyük sevgiyi kavradığımızda bizim için çarmıha çivilenen ellere her şeyi itimatla teslim etmeye razı olmalıyız. {GY 68.4}

Ruh, övgünün kanatlarında cennete daha yakın gelebilir. Göklerdeki saraylarda Allah'a ilahiler ve müzikle ibadet edilir ve minnettarlığımızı ifade ettikçe biz de göksel orduların

ibadetine yaklaşırız. “Kim şükran kurbanı sunarsa beni yüceltir” (Mezmur 50:23). “Şükran ve ezgi” ile, hürmetkâr neşeyle Yaratıcımız’a gelelim (Yeşaya 51:3). {GY 68.5}

Bölüm 12 - Şüphelerle Ne Yapmalı

Pek çok kişi, özellikle Hristiyan hayatında genç olanlar, bazen şüpheciliğin telkinleriyle dertlenir. Kutsal Kitap'ta açıklayamadıkları, hatta anlayamadıkları birçok şey vardır ve Şeytan onların Kutsal Yazılar'ın Allah'ın vahyi olduklarına imanını sarsmak için bunları kullanmaktadır. "Doğru yolu nasıl bilebilirim? Kutsal Kitap gerçekten Allah'ın sözüyse bu şüphelerden ve kafa karışıklığından nasıl kurtulabilirim?" diye sorarlar. {GY 69.1}

Allah asla bize imanımızın temelini kurmaya yeterli kanıt vermeden inanmamızı istemez. O'nun varlığı, O'nun karakteri, O'nun sözünün gerçekliği mantığımıza hitap eden tanıklıklarla kurulmuştur; ve bu tanıklık boldur. Yine de Allah şüphenin olasılığını hiçbir zaman ortadan kaldırmamıştır. İmanımız kanıta dayalı olmalıdır, gösterişe değil. Şüphe etmek isteyenler fırsat bulacaklardır; oysa gerçekten gerçeği bulmak isteyenler imanlarını dayamak için bol bol kanıt bulacaklardır. {GY 69.2}

Sınırlı zihinlerin Sınırsız Olan'ın faaliyetlerinin karakterini tamamen kavramaları imkânsızdır. En keskin zekâya, en yüksek eğitim almış akla o kutsal Varlık daima gizeme bürünmüş olacaktır. "Tanrı'nın derin sırlarını anlayabilir misin? Her Şeye Gücü Yeten'in sınırlarına ulaşabilir misin? Onlar gökler kadar yüksektir, ne yapabilirsin? Ölüler diyarından derindir, nasıl anlayabilirsin?" (Eyüp 11:7, 8). {GY 69.3}

Elçi Pavlus, "Tanrı'nın zenginliği ne büyük, bilgeliği ve bilgisi ne derindir! O'nun yargıları ne denli akıl ermez, yolları ne denli anlaşılmazdır!" diye haykırıyor (Romalılar 11:33). "Bulut ve zifiri karanlık" çevresini sarmış olsa da, "doğruluk ve adalettir tahtının temeli" (Mezmur 97:2). Bizimle ilgilenmesini ve O'nu harekete geçiren dürtüler sınırsız güce bağlanmış sonsuz sevgi ve merhameti fark edebilecek kadar kavrayabiliriz. O'nun amaçlarını ancak bize faydalı olacağı derecede anlayabiliriz; bunun ötesi için hâlâ her şeye gücü yeten ele ve sevgi dolu olan kalbe güvenmeliyiz. {GY 69.4}

Allah'ın sözü, ilahî Yazar'ının karakteri gibi, sınırlı yaratıklar tarafından asla tamamen kavranamayacak sırlar sunmaktadır. Dünyaya günahın girmesi, Mesih'in beden alması, yenilenme, diriliş ve Kutsal Kitap'ta sunulan diğer birçok konu, insan aklının açıklayamayacağı, hatta tamamen anlayamayacağı kadar derin sırlardır. Fakat Allah'ın takdirinin gizemlerini anlayamasak da O'nun sözünden kuşkulanmaya hiçbir nedenimiz yoktur. Doğal dünyada devamlı kavrayamadığımız sırlarla kuşatılmışız. En mütevazı yaşam biçimleri bile en bilge filozofların açıklamakta yetersiz kaldıkları bir sorun sergiler. Her yerde aklımızın ermediği harikalar bulunmaktadır. Öyleyse ruhsal dünyada da kavrayamadığımız sırların bulunmasına şaşırmalı mıyız? Zorluk sadece insan aklının zayıflığı ve darlığından kaynaklanmaktadır. Allah bize Kutsal Yazılar'da ilahî karaktere dair yeteri kadar kanıt vermiştir ve O'nun takdirinin tüm gizemlerini kavrayamadığımız için O'nun sözünden şüphelenmemeliyiz. {GY 70.1}

Elçi Petrus, Kutsal Yazılar'da "güç anlaşılan bazı yerler var ki, bilgisiz ve kararsız kişiler… bunları da çarpıtarak kendi yıkımlarını hazırlıyorlar" diyor (2. Petrus 3:16). Kutsal Yazılar'ın zorluğu, şüpheciler tarafından Kutsal Kitap'ın aleyhinde bir sav olarak ileri sürülmüştür; ancak tam tersine, bu zorluklar onun vahiy olduğuna güçlü kanıt oluşturmaktadır. Eğer kolaylıkla anlaşılabilenin dışında Allah'ın tanımını vermeseydi, eğer O'nun büyüklüğü ve görkemi sınırlı akıllar tarafından kavranabilseydi, o zaman Kutsal Kitap ilahî yetkinin yanlış anlaşılamaz ehliyetini taşımazdı. Sunulan temaların haşmeti ve gizemi, onun Allah'ın sözü olduğuna iman ilham etmelidir. {GY 70.2}

Kutsal Kitap gerçeği öylesine basit ve insan kalbinin ihtiyaçlarına ve arzularına mükemmelce uyarlanmış bir şekilde açıklıyor ki, bu hem en yüksek seviyede geliştirilmiş zihinleri şaşırtıp cezbediyor hem de en mütevazı ve kültürsüz kişilerin kurtuluş yolunu görebilmelerini sağlıyor. Yine de bu basitçe açıklanmış gerçekler öylesine yüksek, öylesine geniş kapsamlı, insan kavrayış gücünün öylesine ötesi konuları ele alıyor ki, onları yanlızca Allah'ın beyan ettiği için kabul edebiliriz. Böylece kurtuluş planı önümüze konulmuştur, öyle ki her can, Allah'ın kurduğu düzene göre kurtulabilmesi için, Allah'a doğru atması gereken tövbe adımlarını ve Rabbimiz İsa Mesih'e doğru atması gereken iman adımlarını görebilsin; yine de bu kolaylıkla anlaşılabilir gerçeklerin altında O'nun görkeminin örtüsü olan gizemler yatmaktadır — araştırıldığında aklı yenen fakat gerçeği samimiyetle arayan kişiye hürmet ve iman ilham eden gizemler. Kişi, Kutsal Kitap'ı araştırdıkça Allah'ın sözü olduğuna kanısı gittikçe artar ve insan mantığı, ilahî vahyin haşmeti önünde eğilir. {GY 70.3}

Kutsal Kitap'ın büyük gerçeklerini tamamen anlayamadığımızı kabullenmek, yalnızca sınırlı aklın sınırsızı kavramaya yetersiz olduğunu itiraf etmektir; insanın sınırlı insan bilgisiyle Her Şeyi Bilen'in amaçlarını anlayamadığını itiraf etmektir. {GY 71.1}

Şüpheciler ve imansızlar, Allah'ın sözünün tüm gizemlerine akıl erdiremedikleri için onu reddederler; ve Kutsal Kitap'a inandıklarını ikrar eden herkes de bu noktada güvende değildir. Elçi, "Ey kardeşler, hiçbirinizde diri Tanrı'yı terk eden kötü, imansız bir yüreğin bulunmamasına dikkat edin" diyor (İbraniler 3:12). Kutsal Kitap'ın öğretilerini yakından çalışıp Kutsal Yazılar'da açıklandığı kadar "Tanrı'nın derin düşüncelerini" araştırmak doğrudur (1. Korintliler 2:10). "Gizlilik Tanrımız RAB'be özgüdür… açığa çıkarılanlar sonsuza dek bize ve çocuklarımıza aittir" (Yasa'nın Tekrarı 29:29). Fakat Şeytan'ın işi zihnin araştırıcı güçlerini çarpıtmaktır. Kutsal Kitap gerçekleri üzerinde düşünülmesine bir miktar gurur karıştırılır, öyle ki insanlar Kutsal Yazılar'ın her bölümünü tatmin edici bir şekilde açıklayamadıklarında sabırsızlanır ve yenik hissederler. İlham edilmiş sözleri anlamadıklarını kabullenmek onlar için fazlasıyla utanç vericidir. Allah'ın onlara gerçeği açıklamayı uygun bulana dek sabırla beklemeye razı değiller. Yardımsız insani bilgeliklerinin onları Kutsal Yazılar'ı anlamaya yetkin kılmaya kâfi olduğunu hissederek başarısız olduklarında resmen onun yetkisini reddederler. Popüler olarak Kutsal Kitap'tan türedikleri varsayılan teori ve temaların bir çoğunun aslında onun öğretisinde hiçbir temeli olmadığı, hatta ilhamın tüm

mahiyetine aykırı olduğu doğrudur. Bunlar pek çok zihin için şüphe ve kafa karışıklığı kaynağı olmuştur. Ancak bunlar Allah'ın sözü yüzünden değil, insanın onu çarpıtmasının sonucudur. {GY 71.2}

Eğer yaratılmış varlıkların Allah'ın ve O'nun işlerinin tam bir anlayışına varmaları mümkün olsaydı, bu noktaya geldikten sonra onlar için gerçeğin yeni keşifleri, bilgide büyüme, zihnin ve kalbin gelişmesi olmazdı. Allah artık en üstün olmazdı; ve insan, bilginin ve başarının zirvesine varmış olarak ilerlemeyi bırakırdı. Böyle olmadığı için Allah'a şükredelim. Allah sınırsızdır; "bilginin ve bilgeliğin bütün hazinele[ri]" O'ndadır (Koloseliler 2:3). Ve tüm ebediyet boyu insanlar hep arayabilir, hep öğrenebilir ve buna rağmen asla O'nun bilgeliğinin, O'nun iyiliğinin ve O'nun gücünün hazinelerini tüketemez. {GY 72.1}

Allah bu hayatta dahi sözünün gerçeklerinin halkına devamlı açılmasını amaçlamaktadır. Bu bilgiyi elde etmenin bir tek yolu vardır. Allah'ın sözünün anlayışına yalnızca o sözün verildiği Ruh'un aydınlatması yoluyla erişebiliriz. "Tanrı'nın düşüncelerini de Tanrı'nın Ruhu'ndan başkası bilemez," "Ruh her şeyi, Tanrı'nın derin düşüncelerini bile araştırır" (1. Korintliler 2:11, 10). Ve Kurtarıcı'nın izleyicilerine vaadi şuydu: "O, yani Gerçeğin Ruhu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek… benim olandan alıp size bildirecek" (Yuhanna 16:13, 14). {GY 72.2}

Allah, insanın muhakeme gücünü kullanmasını ister; ve Kutsal Kitap çalışması, aklı diğer her şeyden çok yükseltir ve güçlendirir. Yine de mantığı tanrılaştırmaktan kaçınmalıyız, zira mantık insanın zayıflığına ve sakatlığına tabidir. Kutsal Yazılar'ı anlayışımızın, en küçük gerçeğin anlaşılamayacağı bir şekilde bulutlanmasını istemiyorsak, küçük çocuğun sadeliğine ve imanına sahip olmalıyız, öğrenmeye hazır bir şekilde Kutsal Ruh'un yardımını aramalıyız. Allah'ın gücü ve bilgeliğine yönelik bir anlayış ve O'nun büyüklüğünü kavramakta yetersizliğimizi fark etmemiz, bize alçakgönüllülük ilham etmelidir ve aynı O'nun mevcudiyetine girdiğimiz zaman yapacağımız gibi, O'nun sözünü kutsal bir huşu ile açmalıyız. Kutsal Kitap'a geldiğimizde, mantık kendinden üstün bir yetkiyi tanımalıdır ve kalp ve zekâ büyük "BEN'İM"e 7 boyun eğmelidir. {GY 72.3}

Zor veya gizli görünen pek çok şey vardır ki Allah, anlayışı bu şekilde arayanlara onu açık ve basit hale getirecektir. Ancak Kutsal Ruh'un rehberliği olmadan devamlı Kutsal Yazılar'ı çarpıtma veya yanlış yorumlama tehlikesinde olacağız. Kutsal Kitap sık sık fayda görülmeden, hatta zarar görerek okunmaktadır. Allah'ın sözü hürmet ve dua ile açılmadığında; düşünceler ve ilgiler Allah'a odaklanmadığında veya O'nun iradesiyle uyumlu olmadığında, zihin şüpheyle bulutlanır; ve Kutsal Kitap çalışmasının içinde şüphecilik güçlenir. Düşman düşünceleri kontrol altına alır ve doğru olmayan yorumlar tavsiye eder. İnsanlar ne zaman sözde ve eylemde Allah ile uyum içinde olmayı aramasalar, o zaman ne kadar eğitimli olursa olsunlar, Kutsal Yazılar'ın anlayışında hatalı olma eğilimindedirler ve açıklamalarına güvenmek tehlikelidir. Kutsal Yazılar'ı orada tutarsızlık bulmak amacıyla

çalışanlar, ruhsal aydınlanmaya sahip değildir. Bozuk bakış açılarıyla aslında açık ve basit olan şeylerde şüphe etme ve inanmamak için birçok sebep bulacaklardır. {GY 72.4}

Ne kadar gizlemeye çalışsalar da, kuşku ve şüpheciliğin asıl sebebi, çoğu durumlarda, günah sevgisidir. Allah'ın sözünün öğretileri ve kısıtlamaları, kibirli ve günaha düşkün kalpte hoş karşılanmaz ve onun şartlarına uymaya razı olmayanlar onun yetkisinden şüphelenmeye hazırdırlar. Gerçeğe varmak için, gerçeği bilmeye samimi bir arzumuz ve ona itaat etmeye gönüllülüğümüz olmalıdır. Ve Kutsal Kitap çalışmasına bu ruhla gelen herkes onun Allah'ın sözü olduğuna dair bol bol kanıt bulacaktır, öyle ki kendilerini kurtuluş için bilge kılacak gerçeklerinin anlayışını elde edebilsinler. {GY 73.1}

Mesih, "Eğer bir kimse Tanrı'nın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğreti[yi]… bilecektir" demiştir (Yuhanna 7:17). Anlamadığınız şeyleri sorgulamak ya da şikayet etmek yerine, halihazırda üzerinize parlayan ışığı izleyin ve size daha çok ışık verilecektir. Anlayışınıza açılan her görevi Mesih'in lütfuyla yerine getirin ve şimdi şüphelendiklerinizi anlamanız ve yerine getirmeniz sağlanacaktır. {GY 73.2}

Hem en yüksek eğitim görmüşlere hem de en cahillere açık bir kanıt vardır: deneyimin kanıtı. Allah bizi, O'nun sözünün gerçekliğini ve O'nun vaatlerinin gerçeğini kanıtlamaya davet etmektedir. "Tadın da görün, RAB ne iyidir" diyor (Mezmur 34:8). Başkasının sözüne güvenmek yerine kendimiz tatmalıyız. O, "Dileyin, alacaksınız" diye ilan ediyor (Yuhanna 16:24). O'nun vaatleri yerine getirilecektir. Asla yıkılmamışlardır; asla yıkılmayacaklardır. Ve İsa'ya yanaştıkça ve O'nun sevgisinin doluluğunda sevindikçe, şüphemiz ve karanlık O'nun mevcudiyetinin ışığında kaybolacaktır. {GY 73.3}

Elçi Pavlus, Allah'ın "bizi karanlığın hükümranlığından kurtarıp sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktardı[ğını]" söylüyor (Koloseliler 1:13). Ve ölümden yaşama geçmiş herkes "Tanrı'nın gerçek olduğuna mührünü" basabilir (Yuhanna 3:33). Şu tanıklıkta bulunabilir: "Yardıma ihtiyacım var ve onu İsa'da buldum. Her ihtiyaç karşılandı, ruhumun açlığı giderildi; ve şimdi Kutsal Kitap benim için İsa Mesih'in vahyidir. İsa'ya neden inandığımı mı soruyorsunuz? Çünkü O benim için ilahî Kurtarıcı'dır. Kutsal Kitap'a neden mi inanıyorum? Çünkü onun ruhuma konuşan Allah'ın sesi olduğunu buldum." Kutsal Kitap'ın gerçek olduğu, Mesih'in Allah'ın Oğlu olduğu tanıklığı kendi içimizde olabilir. Kurnazca uydurulmuş masalları izlemediğimizi biliyoruz. 8 {GY 74.1}

Petrus, kardeşlerini "Rabbimiz ve Kurtarıcımız İsa Mesih'in lütfunda ve O'nu tanımakta ilerleyin" diyerek yüreklendiriyor (2. Petrus 3:18). Allah'ın halkı lütufta gelişirken, devamlı O'nun sözünün daha net bir anlayışını elde edecektir. Onun kutsal gerçeklerinde yeni ışık ve güzellikler algılayacaklardır. Bu, kilise tarihi boyu tüm çağlarda geçerli olmuştur ve sona kadar devam edecektir. "Doğruların yolu şafak ışığı gibidir, giderek öğle güneşinin parlaklığına erişir" (Süleyman'ın Özdeyişleri 4:18). {GY 74.2}

İmanla sonsuzluğa bakıp Allah'ın zihin gelişimi vaadini yakalayabiliriz, insanî yetiler ilahî olanlarla birleşir ve ruhun her gücü ışık Kaynağı'yla doğrudan bağlantıya getirilmiş olur. Allah'ın takdiriyle ilgili kafamızı karıştıran her şeyin o zaman açıklanacağına sevinebiliriz, o zaman anlaması zor olan şeyler cevaplanacaktır; ve sınırlı zihinlerimizin önceden yalnızca kafa karışıklığı ve kırılmış amaçlar keşfettiği yerde, en mükemmel ve güzel uyumu göreceğiz. "Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim" (1. Korintliler 13:12). {GY 74.3}

Bölüm 13 — Rab'de Sevinmek

Allah'ın çocukları Mesih'in temsilcileri olamaya çağrılmışlardır, Rabb'in iyiliğini ve merhametini göstermelidirler. İsa'nın bize Baba'nın asıl karakterini gösterdiği gibi, biz de Mesih'in müşfik, merhametli sevgisini tanımayan dünyaya O'nu göstermeliyiz. İsa, "Sen beni dünyaya gönderdiğin gibi, ben de onları dünyaya gönderdim" dedi; "ben onlarda, sen bende olmak üzere… dünya beni senin gönderdiğini… anlasın" (Yuhanna 17:18, 23). Elçi Pavlus, İsa'nın öğrencilerine, "bütün insanlarca bilinen ve okunan… Mesih'in mektubu olduğunuz açıktır" diyor (2. Korintliler 3:2, 3). Mesih çocuklarının her birinde dünyaya bir mektup göndermektedir. Eğer Mesih'in izleyicisiyseniz, Mesih sizin içinizde ailenize, köyünüze, sokağınıza, yaşadığınız yere bir mektup gönderir. İsa içinizde yaşayarak O'nu tanımayanların kalplerine konuşmayı arzular. Belki Kutsal Kitap'ı okumuyorlar veya onun sayfalarında kendileriyle konuşan sesi işitmiyorlar; Allah'ın sevgisini O'nun işlerinde görmüyorlar. Ancak siz eğer İsa'nın gerçek bir temsilcisiyseniz, belki sizin aracılığınızla O'nun iyiliğine dair bir anlayış edinip O'nu sevmek ve O'na hizmet etmek üzere kazanılacaklardır. {GY 75.1}

Hristiyanlar cennete giden yol boyu ışık taşıyıcıları olarak atanmışlardır. Mesih'ten kendileri üzerine parlayan ışığı dünyaya yansıtmalıdırlar. Yaşamları ve karakterleri, başkalarının onlara bakarak Mesih'in ve O'nun hizmetinin doğru bir anlayışını kazanabilecekleri şekilde olmalıdır. {GY 75.2}

Eğer Mesih'i temsil ediyorsak, O'nun hizmetini gerçekten de olduğu gibi çekici gösteririz. Ruhlarına kasvet ve üzüntü toplayan, söylenen ve şikâyet eden Hristiyanlar, başkalarına Allah'ı ve Hristiyan hayatını yanlış temsil etmektedirler. Allah'ın, çocuklarının mutlu olmasından memnun olmadığını ima ederler, bununla da göksel Babamız'a karşı yalan tanıklık etmektedirler. {GY 75.3}

Şeytan, Allah'ın çocuklarını inançsızlığa ve umutsuzluğa yönlendirebildiğinde sevinçten uçar. Bizim Allah'a güvenmediğimizi görmekten ve O'nun bizi kurtarmaya gönüllü ve muktedir olup olmadığından şüphelendiğimizi görmekten zevk alır. Rabb'in takdiri ile bize zarar vereceğini hissetmemize bayılır. Rabb'i merhamet ve acımadan yoksun olarak temsil etmek Şeytan'ın işidir. O'na dair gerçeği yanlış ifade eder. Hayal gücünü Allah'a dair yanlış fikirlerle doldurur; ve göksel Babamız'a yönelik gerçeğin üzerinde durmak yerine biz, sıklıkla Şeytan'ın yanlış temsillerine odaklanıp Allah'a güvenmeyerek ve O'na karşı söylenerek O'na haysiyetsizlik etmiş oluruz. Şeytan devamlı, dinî hayatı kasvetli bir hayata dönüştürmeye çalışmaktadır. Onun zahmetli ve zor görünmesini ister; ve kendi hayatında dine bu bakış açısını sergileyen Hristiyan, inançsızlığıyla Şeytan'ın yalanını onaylamaktadır. {GY 76.1}

Hayat yolunda yürüyen pek çok kişi, hataları ve başarısızlıkları ve hayal kırıklıklarına odaklanır ve kalpleri keder ve çaresizlikle dolar. Ben Avrupa'dayken, böyle yapan ve artık derin bir dertte olan bir kardeş bana mektup yazarak cesaretlendirme sözleri istedi. Mektubu okuduktan sonraki gece bir rüya gördüm; rüyada bir bahçedeydim ve bahçenin sahibi olduğu

anlaşılan biri beni bahçenin yollarında gezdiriyordu. Çiçekleri topluyor, hoş kokularını kokluyordum; yanımda yürüyen bu kardeş o sırada yolunu engelleyen çirkin dikenli çalılara dikkatimi çekti. Orada oturup yas tutuyor, kederleniyordu. Yolda yürümüyor, rehberi izlemiyordu, aksine çalıların ve dikenlerin arasında yürüyordu. "Ah" diye ağlandı, "bu güzelim bahçenin dikenlerle bozulmuş olması ne kadar yazık değil mi?" Sonra rehber, "Dikenleri bırak" dedi, "seni yalnızca yaralar. Gülleri, zambakları, karanfilleri topla." {GY 76.2}

Deneyiminizde parlak noktalar olmadı mı? Allah'ın Ruhu'na cevaben kalbinizin neşeyle çarptığı tatlı mevsimler olmadı mı? Hayat deneyiminizin geçmiş bölümlerine baktığınızda bazı mutlu sayfalar bulmuyor musunuz? Hoş kokulu çiçekler gibi Allah'ın vaatleri de yolunuzun kenarında her tarafta büyümüyor mu? Onların güzelliğinin ve tatlılığının, kalbinizi neşeyle doldurmasına izin vermez misiniz? {GY 76.3}

Çalılar ve dikenler sizi yalnızca yaralar ve üzer; ve sadece bunları toplar ve başkalarına sunarsanız, kendiniz Allah'ın iyiliğini küçümsemekle kalmayıp etrafınızdakilerin hayat yolunda yürümelerini de engelliyor olmaz mısınız? {GY 76.4}

Geçmiş bir hayatın bütün tatsız hatıralarını —günahlarını ve hayal kırıklıklarını— bir araya toplayıp cesaretsizliğin altında ezilene kadar onları tartışmak ve yas tutmak akıllıca değildir. Cesaretsiz bir ruh karanlıkla doludur, Allah'ın ışığının kendi ruhunda parlamasına izin vermez ve başkalarının yoluna gölge yapar. {GY 77.1}

Allah'ın bize sunduğu parlak resimler için O'na şükredin. O'nun sevgisinin kutsal güvencelerini bir araya toplayalım ki onlara devamlı bakabilelim: Allah'ın Oğlu, insanı Şeytan'ın gücünden kurtarmak için Babası'nın tahtını bırakıyor ve tanrılığını insanlıkla örtüyor. O'nun bizim adımıza kazandığı zafer, göğü insana açıyor, İlahiyet'in görkeminin örtüsünü kaldırdığı mevcudiyet odasını insanların görebilmesi için açıyor. Düşmüş insan nesli günahın onu batırdığı harabe çukurundan kaldırılmış ve sınırsız Tanrı'yla tekrar bağlantıya geçirilmiştir ve ilahî sınava Kurtarıcımız'a iman sayesinde dayanarak, Mesih'in doğruluğunu giymiş ve O'nun tahtına yükseltilmiştir — Allah'ın üzerinde düşünmemizi istediği resimler bunlardır. {GY 77.2}

Allah'ın sevgisinden şüphelendiğimizde ve O'nun vaatlerine güvenmediğimizde, O'na karşı haysiyetsizlik edip Kutsal Ruhu'nu üzeriz. Bütün hayatının çabası çocuklarının çıkarlarını gözetmek ve onları rahat ettirmek olan bir anne, sanki onlara karşı iyi niyetli değilmiş gibi çocukları devamlı onu şikayet etseydi kendini nasıl hissederdi? Onun sevgisinden şüphelendiklerini farz edin; bu, annenin kalbini kırardı. Çocuklarından böyle muamele gören herhangi bir anne veya baba nasıl hissederdi? Ve bizim hayata kavuşabilmemiz için O'nu kendi biricik Oğlu'nu vermeye yönlendiren göksel Babamız'ın sevgisine güvenmediğimizde O bize nasıl bakmalı? Elçi şöyle yazıyor: "Öz Oğlu'nu bile esirgemeyip O'nu hepimiz için ölüme teslim eden Tanrı, O'nunla birlikte bize her şeyi

bağışlamayacak mı?" (Romalılar 8:32). Fakat yine de kaç kişi, sözleriyle olmasa da eylemleriyle, "Rab benim için bunu istemiyor; belki başkalarını seviyor, fakat beni sevmiyor" demektedir? {GY 77.3}

Bütün bunlar kendi ruhunuza zararlıdır; zira söylediğiniz her şüphe dolu kelime Şeytan'ın ayartılarına davettir; sizi şüphe eğiliminde güçlendirmektedir ve hizmet eden meleklerden sizi uzaklaştırmaktadır. Şeytan sizi ayarttığında, tek bir şüphe veya karanlık sözü etmeyin. Onun tavsiyelerine kapıyı açmayı seçerseniz, aklınız güvenmezlik ve asi sorgulama ile dolacaktır. Duygularınızı tartışırsanız ifade ettiğiniz her kuşku sizi etkilemekle kalmaz, başkalarının hayatında filizlenip meyve verecek bir tohum olur ve sözlerinizin etkisine karşı savaşmak imkânsız olabilir. Siz kendiniz ayartı mevsimini atlatabilir ve Şeytan'ın tuzağından kaçabilirsiniz, ancak etkinizle yönlendirilen başka kişiler öne sürdüğünüz inançsızlıktan kaçamayablir. Sadece ruhsal güç ve hayat verecek şeyleri söylememiz ne kadar da önemli! {GY 77.4}

Dünyaya göksel Efendiniz hakkında nasıl bir rapor verdiğinizi duymak için melekler dinliyor. Konuşmanız Baba'nın önünde hep sizin için aracılık etmek için yaşayan Kişi 9 hakkında olsun. Bir arkadaşın elini tuttuğunuzda dudağınızda ve kalbinizde Allah'a şükürler olsun. Bu onun düşüncelerini İsa'ya çekecektir. {GY 78.1}

Herkes denemelerden geçer; üzüntüleri kaldırmak zordur, ayartılara karşı koymak zordur. Ölümlü arkadaşlarınıza dertlerinizi anlatmayın, ancak her şeyi dua ile Allah'a götürün. Tek kelime şüphe veya cesaretsizlik söylememeyi kural edinin. Ümit ve kutsal neşe sözleriyle başkalarının hayatını aydınlatmak ve çabalarına güç katmak için çok şey yapabilirsiniz. {GY 78.2}

Ayartılar altında ezilen, benliğe verilen savaşta ve kötülüğün güçleri karşısında neredeyse bayılıp düşmeye hazır olan pek çok cesur can vardır. Zor mücadelesi sırasında böyle bir kimsenin cesaretini kırmayın. Yolunda devam etmesini teşvik edecek cesur, ümit dolu sözlerle onu neşelendirin. Böylece Mesih'in ışığı sizden parlayabilir. "Hiçbirimiz kendimiz için yaşamayız" (Romalılar 14:7). Bilinçaltı etkimiz sayesinde başkaları cesaretlendirilebilir ve güçlendirilebilir veya cesaretleri kırılabilir ve Mesih ve gerçekten uzaklaştırılabilir. {GY 78.3}

Mesih'in hayatı ve karakteri hakkında yanlış bir fikre sahip olan çok kişi vardır. O'nun sıcaklıktan ve aydınlıktan yoksun olduğunu, katı, ağır ve neşesiz olduğunu düşünürler. Çoğu durumda bu kasvetli bakış açısı tüm dinî deneyimi boyar. {GY 78.4}

Sık sık İsa'nın ağladığı, ancak gülümsediği hiç görülmediği söylenir. Kurtarıcımız gerçekten de Elemler Adamı'ydı, acıları tanıyordu, 10 zira kalbini insanların tüm kederlerine açtı. Ancak hayatı feragat dolu ve acı ve endişeyle gölgelenmiş olsa da, ruhu ezilmedi. Yüzü bir üzüntü ve şikâyet ifadesi taşımıyordu; yüzünde daima huzurlu sükûnet belirten bir ifade

vardı. Kalbi bir hayat kaynağıydı, gittiği her yere rahat ve huzur, neşe ve mutluluk taşırdı. {GY 78.5}

Kurtarıcımız çok ciddi ve son derece ağırbaşlıydı, fakat asla kasvetli veya asık suratlı değildi. O'nu taklit edenlerin hayatı ağırbaşlı amaçla dolu olacaktır; derin bir şahsi sorumluluk hissine sahip olacaklardır. Hafiflik bastırılacaktır; hiç şamatalı eğlence veya kaba şakalar olmayacaktır; ancak İsa'nın dinî ırmak gibi huzur 11 verir. Neşenin ışığını söndürmez; neşeliliği kısıtlamaz veya güneş gibi gülümseyen yüzü gölgelemez. Mesih hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye geldi; ve kalpte O'nun sevgisi egemen olduğunda O'nun örneğini izleriz. {GY 79.1}

Başkalarının nezaketsiz ve adaletsiz davranışlarını aklımızda en başta tutarsak, onları Mesih'in bizi sevdiği gibi sevmenin imkânsız olduğunu görürüz; ancak düşüncelerimiz Mesih'in hepimize karşı olan sevgisine ve merhametine odaklanırsa, aynı ruh da bizden başkalarına akacaktır. Görmeden edemediğimiz kusurlara ve eksiklere rağmen birbirimizi sevmeli ve saymalıyız. Alçakgönüllülük, kendi kendini sorgulama ve başkalarının kusurlarına karşı sabır geliştirilmelidir. Bu, tüm kısıtlayıcı bencilliği öldürüp bizi geniş yürekli ve cömert yapar. {GY 79.2}

Mezmurcu, "RABBE güven ve iyilik et; memlekette otur, ve onun sadakati ile beslen" diyor (Mezmur 37:3 [KM]). "RABBE güven." Her günün yükü vardır, endişeleri ve kafa karışıklıkları vardır; ve buluştuğumuzda zorluklarımız ve dertlerimizi konuşmaya ne kadar da hazırız. O kadar çok gereksiz endişe davetsiz girer, o kadar çok korkuya yüz verilir, öylesine büyük bir endişe yükü ifade edilir ki, duyan kişi tüm ricalarımızı dinlemeye ve her ihtiyaç anımızda yanımızda yardım etmeye hazır, bize acıyan ve bizi seven bir Kurtarıcımız olmadığını zannebilir. {GY 79.3}

Bazıları devamlı korku içinde ve gereksiz yere endişelenmektedir. Her gün etrafları Allah'ın sevgisinin belirtileriyle çevrilidir; her gün O'nun takdirinin armağanlarının tadını çıkarmaktadırlar; fakat bu mevcut bereketleri görmezlikten gelirler. Akılları gerçekleşebileceğinden korktukları uyumsuz bir şeye sürekli odaklanır; veya küçük olmasına rağmen gözlerini şükran gerektiren birçok şeye kör eden bir zorluk gerçekten var olabilir. Karşılaştıkları zorluklar, onları tek yardım kaynakları olan Allah'a yönlendireceği yere, huzursuzluk ve şikâyetçilik uyandırdığı için onları O'ndan ayırır. {GY 79.4}

Böylesine inançsız olmakla iyi ediyor muyuz? Neden nankör ve şüpheci olalım ki? İsa bizim arkadaşımız; tüm gök bizim iyiliğimizi istiyor. Günlük hayatın kafa karıştırıcı şeylerinin ve endişelerinin kafamızı yormasına ve kaşlarımızı çattırmasına izin vermemeliyiz. Öyle yaparsak, her zaman üzülecek ve sinirlenecek bir şeyimiz olur. Bizi sadece endişelendiren ve yoran, bizim denenmelere karşı koymamızda yardımcı olmayan dertlere yüz vermemeliyiz. {GY 80.1}

İşlerinizde zorluk çekiyor olabilirsiniz; olanaklarınız gittikçe daralıyor ve zarar etme tehlikesinde olabilirsiniz; fakat cesaretiniz kırılmasın; endişenizi Allah'a verin, sakin ve neşeli kalın. İşinizi basiretle yönetebilmek ve böylece zararı ve yıkımı önleyebilmek için dua ederek bilgelik isteyin. İyi sonuçlar elde edebilmek için elinizden geleni yapın. İsa yardım edeceğine söz verdi, ama siz de kendi üzerinize düşeni yapmalısınız. Kendiniz yapabildiğiniz her şeyi Yardımcınız'a dayanarak yaptıktan sonra, sonuçları neşeyle kabul edin. {GY 80.2}

Halkının endişeler altında ezilmesi Allah'ın isteği değildir. Ancak Rabbimiz bizi aldatmaz. "Korkmayın; yolunuzda hiçbir tehlike yok" demez. Denenmelerin ve tehlikelerin olduğunu biliyor ve bize açık davranıyor. Halkını günah ve kötülük dolu dünyadan çıkarmayı teklif etmiyor, ancak onları asla yıkılmayan sığınağa yönlendiriyor. Öğrencileri için duası buydu: "Onları dünyadan uzaklaştırmanı değil, kötü olandan korumanı istiyorum." "Dünyada sıkıntınız olacak. Ama cesur olun, ben dünyayı yendim!" diyor (Yuhanna 17:15; 16:33). {GY 80.3}

Dağ'daki Vaaz'ında Mesih, öğrencilerine Allah'a güvenmenin gerekliliği konusunda değerli dersler öğretti. Bu dersler tüm çağlarda Allah'ın çocuklarını cesaretlendirmek için tasarlanmıştı ve talimat ve teselliyle dolu bir şekilde bizim çağımıza kadar uzanmıştır. Kurtarıcı, izleyicilerine şükran şarkılarını söyleyen kuşları gösterdi, endişelerin yükünü taşımıyorlardı, zira kuşlar "ne eker, ne biçer." Ancak yüce Baba yine de ihtiyaçlarını karşılar. Kurtarıcı soruyor: "Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz?" (Matta 6:26). İnsanların ve hayvanların yüce Sağlayıcısı ellerini açıp tüm yaratıklarının ihtiyaçlarını karşılar. Havada uçan kuşlar onun dikkatinden kaçmaz. Yemi ağızlarına vermez, fakat ihtiyaçlarının karşılanabilmesi için hazırlık yapar. O'nun dağıttığı tahılları toplamaları gerekir. Küçük yuvaları için malzemeleri hazırlamalılar. Yavrularını doyurmalılar. İşlerine şarkılar söyleyerek giderler, zira "göksel Babanız yine de onları doyurur." Ve "siz onlardan çok daha değerli değil misiniz?" Siz, akıllı, ruhsal ibadetçiler olarak, havada uçan kuşlardan daha değerli değil misiniz? Varlığımızın Yazarı, hayatımızın Koruyucusu, bizi kendi ilahî suretinde şekillendiren Kişi, O'na yalnızca güvensek ihtiyaçlarımızı karşılamayacak mıdır? {GY 80.4}

Mesih öğrencilerine kır çiçeklerini gösterdi, göksel Babaları'nın insana sevgisinin bir ifadesi olarak onlara verdiği, sade güzellik içinde bereketle büyüyen çiçekler. "Kır zambaklarının nasıl büyüdüğüne bakın!" dedi. Bu doğal çiçeklerin güzelliği ve sadeliği Süleyman'ın görkemini kat kat aşar. Sanatsal yeteneğin yaratabildiği en muhteşem giysi bile, Allah'ın yarattığı çiçeklerinin doğal zarifliği ve parlayan güzelliği ile kıyaslanamaz. İsa şöyle soruyor: "Bugün var olup yarın ocağa atılacak olan kır otunu böyle giydiren Tanrı'nın sizi de giydireceği çok daha kesin değil mi, ey kıt imanlılar?" (Matta 6:28, 30). Eğer Allah, ilahî Sanatkâr, bir günde yok olan basit çiçeklere narin ve çeşitli renklerini veriyorsa, kendi suretinde yaratılmış olanlar için daha ne kadar çok ilgi gösterecektir? Mesih'in bu dersi, endişeli düşünceye, şüphenin yarattığı kafa karışıklığına ve imansız kalbe bir azardır. {GY 81.1}

Rab, tüm oğullarının ve kızlarının mutlu, huzurlu ve itaatkâr olmalarını arzular. İsa şöyle söylüyor: “Size kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın;” “Bunları size, sevincim sizde olsun ve sevinciniz tamamlansın diye söyledim” (Yuhanna 14:27; 15:11). {GY 81.2}

Bencil güdüler ile görev yolunun dışında aranan mutluluk dengesiz, kesintili ve geçicidir; yok olup gider ve ruh yalnızlık ve hüzünle dolar; fakat Allah’ın hizmetinde mutluluk ve memnuniyet vardır; Hristiyan belirsiz yollarda yürümeye bırakılmaz; sonuçsuz pişmanlıklara ve hayal kırıklıklarına bırakılmaz. Bu hayatın zevklerini yaşayamıyorsak, hâlâ gelecek hayata doğru neşeyle bakabiliriz. {GY 81.3}

Ancak burada dahi Hristiyanlar Mesih ile birlikteliğin neşesini yaşayabilirler; O’nun sevgisinin ışığına, O’nun sürekli mevcudiyetinin tesellisine sahip olabilirler. Hayatta her adım bizi İsa’ya yaklaştırabilir, bize O’nun sevgisinin daha derin bir deneyimini kazandırabilir ve bizi kutsal huzur dolu evimize bir adım daha yaklaştırabilir. Öyleyse güvenimizi bir kenara atmayalım, fakat güvencemiz öncekinden daha da sıkı olsun. “RAB buraya kadar bize yardım etmiştir,” ve sona dek bize yardım edecektir (1. Samuel 7:12). Anıtsal sütunlara bakalım, Rabb’in bizi teselli etmek ve yok edicinin elinden bizi kurtarmak için yaptıklarının hatıralarına. Allah’ın bize gösterdiği müşfik merhametlerin hepsini aklımızda taze tutalım — sildiği tüm göz yaşları, iyileştirdiği yaraları, kaldırdığı endişeleri, yok ettiği korkuları, karşıladığı ihtiyaçları, bağışladığı bereketleri— böylece yolumuzun kalanında önümüze çıkacak her şey için kendimizi güçlendirelim. {GY 81.4}

Gelecek mücadelede maalesef yeni zorluklar beklenecek, ancak hem geçmişe hem de geleceğe bakarak, “RAB buraya kadar bize yardım etmiştir” diyebilirsiniz. “Günlerin nasılsa, kuvvetin öyle olacaktır” (Yasa’nın Tekrarı 33:25 [KM]). Denenme, dayanmamız için bize verilen gücü aşmayacaktır. Öyleyse işimize bulduğumuz yerden başlayalım, her ne gelirse gelsin denenmeye orantılı gücün de verileceğine inanalım. {GY 82.1}

Çok geçmeden, cennetin kapıları Allah’ın çocuklarını kabul etmek üzere açılacaktır ve Görkem Kralı’nın dudaklarından, en zengin müzik gibi şu kutsama kulaklarına gelecektir: “Sizler, Babam’ın kutsadıkları, gelin! … Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın!” (Matta 25:34). {GY 82.2}

Sonra kurtulanlar İsa’nın onlar için hazırladığı eve kabul edilecekler. Orada arkadaşları dünyanın pis, yalancı, murdar ve inançsızları olmayacak; fakat Şeytan’ı yenmiş ve ilahî lütuf aracılığıyla mükemmel karakterler geliştirmiş kişilerle ilişkiler kuracaklar. Onları burada lekeleyen her günahkâr eğilim, her kusur, Mesih’in kanıyla silinmiştir ve güneşin parlaklığını çok aşan O’nun mükemmelliği ve görkeminin parlaklığı onlara verilir. Ve O’nun karakterinin ahlaki güzelliği ve mükemmelliği, onların içinden parlar ve bu harici görkemden daha da çok değerlidir. Büyük beyaz tahtın önünde kusursuz dururlar, meleklerin itibarını ve ayrıcalıklarını paylaşırlar. {GY 82.3}

Kendisinin olabilecek görkemli mirasın görüntüsü önünde, “insan kendi canına karşılık ne verebilir?” (Matta 16:26). Fakir olabilir, ancak kendisi içinde dünyanın asla veremeyeceği bir zenginlik ve itibara sahiptir. Kurtarılmış ve günahtan arıtılmış ruh, tüm asil yetileri Allah’ın hizmetine adanmış olarak, çok daha değerlidir; ve Allah’ın ve kutsal meleklerin huzurunda kurtarılan tek bir can için neşe vardır, kutsal zafer şarkılarıyla ifade edilen bir neşe. {GY 82.4}

Sonu Beklentisiyle

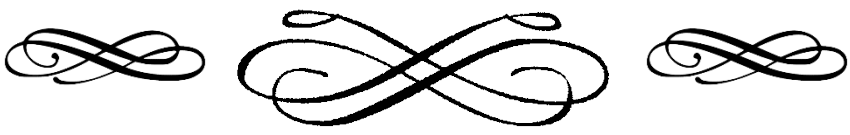

`